

CHÁPÁNÍ A NAPLNĚNÍ NAŠEHO POZEMSKÉHO ŽIVOTA

ÚVOD

Název této knihy naznačuje, že se budeme zabývat tím segmentem našeho života, který je spjatý s tímto světem. V tomto tvrzení je obsažen silný náznak, že se náš život ani nezačíná, ani nekončí na této Zemi. Ale navzdory tomu máme malé, jestli vůbec nějaké, vědomé uvědomění, že je tomu tak.

Jestli je tu toho víc k našemu životu než to, co prožíváme jako život v jakémkoli daném okamžiku v průběhu našeho pozemského života, potom nemůže být náš život náležitě vysvětlen a pochopen ze své pozemské kvality, obsahu a projevu.

Život, naneštěstí, nikdo náležitě nechápe. Existuje o něm tak hodně zmatku, tak mnoho rozdílných a protikladných názorů a mínění, že je pro nás těžké zatřídit věci a přijít k náležitému a uspokojujícímu chápání toho, co náš pozemský život vlastně je.

Tato kniha je skromným pokusem dát náš pozemský život do jeho náležité perspektivy. Není ani vyčerpávající, ani úplná, pokud se to týká subjektu života.

Abychom mohli jasně pochopit, co je obsaženo v této knize, musíme vzít v úvahu následující body:

1. Je nemožné přijít k pochopení našeho pozemského života z pozice našeho pozemského života. Jestliže se náš pozemský život ani nezačíná, ani nekončí na této Zemi, potom je jen logické, že závisí na faktorech, které jsou za vším, co je dostupné na této Zemi. Takže, abychom náležitě pochopili a naplnili náš pozemský život, musíme vzít v úvahu všechny faktory života, které specificky nemají nic do činění se samotným pozemským životem a se způsobem, jakým jej lidé žijí. Tento život bude samozřejmě úplně odvozen z podmínek, které jsou mimo naše vědomé uvědomění a které nevznikly na této Zemi.

2. Naše běžné vědomé uvědomění, jsouc jediným dostupným prostředkem k naší zevní mysli, a jsouc úplně závislé na našich fyzických smyslových orgánech, není schopno dát nám správný názor o našem životě. Tyto orgány jsou přizpůsobeny a upraveny na vnímání velmi omezeného rozsahu reality, ze kterého není možné učinit žádné globální, všeobecné a rozumné závěry o pravé povaze života. Fyzické smyslové orgány jsou velmi omezené, selektivní a jednosměrné, schopné dát nám pouze subjektivní vnímání vnější reality. Tudíž vidíme tu realitu takovou, jakou ji vidíme a ne takovou, jaká ve skutečnosti je.

Přitom se ale většina lidí úplně spoléhá na své smysly a považuje jejich vnímání reality za samotnou realitu. Toto velmi často vede mnohé z nás k děláni nesprávných závěrů o životě s následným získáním nesprávného chápání toho, co život vlastně je.

3. Jestliže náš pozemský život není fenoménem sám v sobě a sám o sobě, jestli není vázán pouze na pozemskou dimenzi, a pokud je jen malým segmentem všezahrnujícího života, potom jediným způsobem, jakým můžeme přijít k nějakému náležitěmu chápání našeho pozemského života, je porovnání s jinými segmenty našeho života. Tyto segmenty ve většině případů nejsou vázány zkušenostmi života, které se odehrávají na této Zemi. Takže, abychom mohli náležitě pochopit život, musíme vzít v úvahu něco jiného, co nemá přímou souvislost s naším vědomým, každodenním žitím. Jen pokud se začneme dívat na jiné segmenty našeho života, které se odehrávají nebo odehrávaly a budou odehrávat po a nad naším pozemským životem, budeme schopni získat lepší pochopení a naplnění našeho pozemského života.

4. Kvůli omezením a nespolehlivosti našich vnějších vědomých zkušeností na této Zemi budou jakékoliv závěry o životě z této pozice podrobeny četným zkreslením a falzifikacím. Z této pozice máme tendenci vysvětlovat život jako jsoucí jediným fenoménem pozemského prostředí a jsoucí výlučně závislým na tělesných funkcích a odvozujícím se z nich. Takže máme tendenci odvozovat život z funkcí samotných tělesných orgánů, namísto odvozování tělesných funkcí z promítnutí života do těla.

Když máme sklon činit to se všemi svými zkušenostmi, končíme tím, že dáváme vše do pozice vzhůru nohama. Proto můžeme bezpečně udělat závěr, že žijeme v převráceném světě, ve kterém považujeme příčiny za účinky a účinky za příčiny. S tímto postojem jsme zřídka schopni přijít k jakémukoliv rozumnému chápání toho, co tento život vlastně je.

5. Je pro nás těžké přijmout existenci něčeho, co samo nepodléhá hmatatelné zkušenosti našich běžných fyzických smyslů. Zvykli jsme si dívat se ven ze sebe samého přes brýle našich fyzických smyslových orgánů. Nemáme žádné zjevné prostředky, kterými bychom mohli obejít nebo odebrat tyto brýle a podívat se na realitu tak, jaká ve skutečnosti je, a ne jakou nám předkládají tyto brýle po zastření podstatné části této reality. Protože jsou tyto brýle strukturované takovým způsobem, aby vnímaly jen něco, co je někde tam venku, mimo nás, a když považujeme to něco za jedinou hmatatelnou realitu, "přirozeně" přehlídíme našeho ducha a naši duši, která sídlí v našem těle, ale která nepodléhá vnímání našimi fyzickými smyslovými orgány. Proto mnozí z nás, nemajíc takové smyslové zkušenosti s existencí našeho ducha a duše, popírají, že vůbec existují, a když uznáváme, že existují, máme sklon vysvětlovat je a odvozovat je z pozice našeho fyzického světa a fyzického těla. Čili v mnoha případech, považujeme spíše svého ducha a duši za výsledek našich tělesných aktivit nebo aktivit hmoty, než aktivity těla a hmoty za výsledek aktivit našeho ducha a duše. Takže znovu končíme v pozici vzhůru nohama a v úplném zkreslení a falzifikaci reality.

Takže, abychom mohli náležitě pochopit náš pozemský život, musíme vzít v úvahu především duchovní a mentální faktory pravého života, ze kterých pochází a odvozuje se náš fyzický, tělesný a pozemský život.

6. Když je náš pozemský život výsledkem a následkem něčeho, co není pozemského původu, pak musíme ignorovat jakékoliv a všechny vnější ohledy, jako i každodenní události, jako nespolehlivý indikátor toho, co tento pozemský život vlastně je. Musíme se naučit dívat jiným směrem, než jsme se dívali dosud. Život má samozřejmě mnoho aspektů, úrovní, stupňů a fází, a způsobů, kterými se projevuje, aktualizuje a realizuje. Obyčejně jsme si vědomě uvědomili pouze jedné takovéto

úrovně – pozemské úrovně života. Ale abychom mohli náležitě pochopit život, musíme překonat náš starý zvyk dívat se na život jako na výlučně pozemský fenomén a namísto toho obrátit svoji pozornost na jiné možné úrovně, které nám mohou dát úplně odlišnou perspektivu života ve všeobecnosti a našeho individuálního života zvlášť. Když směr dívání se ven je zkreslenou verzí reality, pak dívání se do nitra nás samých, do našeho ducha a duše, nám může dát novou a neočekávanou vizi a chápání reality dosud nám neznámé. Když zkombinujeme a zintegrujeme všechny způsoby a směry dívání se na realitu, můžeme přijít k o mnoho lepšímu a uspokojivějšímu chápání a naplnění našeho pozemského života.

7. Kvůli našemu zlovyku být jednosměrný v našem pohledu na náš pozemský život a v naší zkušenosti s ním, končíme v tragickém, jednostranném, strnulém přehlížení jakékoliv jiné úrovně a aspektů našeho života, jiných než, většinou a převážně, světských, fyzických, materiálních, tělesných, smyslových a vnějších jeho aspektů. Tato nebezpečná situace vnáší do našeho života nakloněnost na jednu stranu, kde jsou určité omezené aspekty našeho života přetížené a nadužívané, zatímco jiné hladoví a jsou značně zanedbané, anebo dokonce úplně odmítnuté, jako nemající žádnou platnost. Máme tendenci hledět na ně s opovržením, zvláště na duchovní aspekty našeho života. Takovýto špatný zvyk má za výsledek v mnohých duchovních, mentálních, emocionálních, intelektuálních, fyzických, sexuálních, environmentálních problémech, bídě, utrpení, nedostatcích, chorobách, nemocech a v konečném zklamání, neuspokojení a neštěstí. Vzhledem k těmto faktům je nutné se probudit z našeho hlubokého spánku a přestat snít realitu, která je jen snem a která nám nemůže dát pravou potravu a nápoj, které mohou udržovat náš život v náležitém a příjemném tvaru a kondici. Musíme se naučit, jak sjednotit všechny aspekty našeho života, aby všechno v nás, neboli co tvoří náš život, mělo stejnou příležitost k tomu, aby bylo aktualizováno a plně projeveno.

8. Z výše uvedených úvah je nutné si uvědomit, že náš pozemský život není tím, čím se zdá být a že nevznikl tak, jak nás učí a jak tomu věříme, že vznikl. Především, jak bylo uvedeno výše, tady se nezačal a ani se tu neskončí. A za druhé, není omezen pouze na naše fyzické tělo a na dimenzi, kterou si vědomě uvědomujeme v jakémkoli daném okamžiku.

V tom, proč a za jakým účelem byl iniciován náš pozemský život, je hluboké tajemství. Krvavá historie lidstva neodráží nic jiného než problémy a mizérii. Nekonečný seznam různých problémů, těžkostí, krizí, válek, zločinů atd. našeho pozemského života a našeho každodenního žití, vede mnohé z nás k víře, že život má být takovýto, a že proto jsou lidské utrpení a bída nutnými průvodními jevy samotného života. Ale když je pozemský život v podstatě takový dobrý fenomén (konec konců, většina z nás nechce zemřít a zoufale lpí na tomto pozemském životě), proč potom produkuje takové devastující, negativní, zlé a nepříjemné podmínky a jejich symptomy? S "dobrotou" tohoto života je očividně něco velmi špatně. Co špatného se stalo s naším pozemským životem? Kdo anebo co je za všemi věcmi, které se odehrávají na této Zemi od úsvitu naší historie? Toto poukazuje na úplně odlišné chápání toho, co tento pozemský život vlastně je. Nutí nás přehodnotit náš názor o pravém původu našeho pozemského života.

9. Náš pozemský život má velmi specifický účel a cíl, který je ve většině případů před námi skrytý, pokud se nadále díváme mimo sebe samé. Mimo nás samých neexistuje žádný skutečný život. Když se budeme snažit pochopit a vysvětlit život z něčeho, co samo o sobě a samo v sobě nemá žádný život, skončíme tím, že budeme

považovat život za smrt a smrt za život. Toto je opět příklad naší převrácené pozice a pohledu. My jsme ti, kteří jsou pravými nositeli a nádobami života. Když je to tak, není pak logické pokoušet se chápat a vysvětlovat život ze samotného života, který je v našem nitru?

Jestliže chceme najít odpovědi o nás samých a o našem životě, neboť jsme to my sami a je to náš život v nás, musíme se naučit klást otázky a dávat si odpovědi zevnitř sebe samých. Takže, abychom mohli zjistit, jaký je specifický účel a cíl našeho pozemského života, musíme určit, jaký je specifický účel a cíl našeho vnitřního, soukromého života. Pouze zodpovězením této posledně uvedené otázky budeme schopni přijít k náležitému pochopení a naplnění našeho pozemského života ve všeobecnosti. Avšak venku nikdo nemá žádné poznání ani odpověď na to, jaký je specifický účel a cíl našeho soukromého života. Tato odpověď je obsažena v našem nitru. Musíme se naučit ponořit se do sebe samého a vynést to do našeho vědomého uvědomění, abychom se mohli dozvědět pravdu o tom všem a stát se svobodnými.

Ne každý bude souhlasit s tím, co je řečeno v této knize. Mnozí lidé, možná dokonce většina z nich, odmítne její obsah a její závěry jako úplnou fantazii, anebo dokonce pomatenost autora.

Účelem této knihy není přesvědčit někoho o něčem. Jejím účelem je dát čitateli odlišnou možnou alternativu a perspektivu pro vysvětlení pozemského života, než jsou jen ty tradiční. Takže je určena k posouzení jen pro ty, kteří jsou ochotni mít svá srdce a mysli otevřeny. Ti, kteří nejsou ochotni takto konat, měli by se vyhnout čtení této knihy.

Peter D. Francuch
Santa Barbara, Kalifornie

KAPITOLA PRVNÍ

DUCHOVNÍ ŽIVOT

Naši diskusi o našem pozemském životě začneme duchovním životem.

Co je duchovní život a jak by se měl naplnit.

Mnozí z nás mají velmi nejasné chápání toho, co je vlastně duchovní život. Mnozí lidé na této Zemi věří, že neexistuje žádná taková věc, jako je duchovní život. Omezují své chápání našeho pozemského života na každodenní aktivity, které zabezpečují naše přežití a fyzický materiální blahobyt.

Většina lidí má tendenci plést si duchovní život s náboženstvím. Slovo "duchovní" pro ně velmi často znamená přidružení k nějakému náboženství, pravidelné chození do kostela na bohoslužby, vykonávání určitých rituálů a obřadů, modlení se, vypadat zbožně a mluvit zbožně atd. Jinými slovy, pro mnohé lidi být duchovní znamená být pobožný. Avšak tato dvě slova – "pobožný" a "duchovní" – nemají nic společného, nebo jen velmi málo.

Při mých setkáních s mnohými lidmi po celém světě jsem poznal dost takových, kteří neměli vůbec žádné pochopení pro jakékoli náboženství, ale naproti tomu byli velmi duchovními lidmi. Na druhé straně znám mnoho lidí, kteří jsou hluboce pobožní, ale nemají v sobě žádný duchovní smysl. Z tohoto rozdílu je zřejmé, že to, co někteří lidé považují za duchovní život, není nutně duchovní život, ale něco jiného.

Ale, jaký je rozdíl mezi duchovním životem a náboženským životem? Na této Zemi se samozřejmě prochází mnoho lidí, kteří jsou současně pobožní i duchovní. A samozřejmě jsou mnozí, kteří nejsou ani duchovní ani pobožní.

Být pobožný v podstatě znamená řídit se určitou doktrínou nebo učením jedné specifické církve nebo náboženské denominace a vykonávat určité aktivity, které jsou diktovány dogmatem této církve a považovat takovéto vnější úkony za jediné požadavky duchovního naplnění našeho pozemského života.

Na druhé straně, být duchovní v podstatě znamená uznat ten fakt, že náš pozemský život je jenom krátká fáze našeho všezahrnujícího života, přechodné období, které je podřízené určitému vyššímu účelu a smyslu a které je ovládané a řízené hlubokými, subjektivními, vnitřními dispozicemi. Tyto dispozice jsou výsledkem stavu záležitostí, které nevznikají v tomto světě nebo ve vnějších faktorech lidského života, ale pocházejí z úplně odlišného zdroje, který nikdy nemůžeme vnímat našimi omezenými fyzickými smysly ani náležitě pochopit naší běžnou vědomou myslí.

Jinými slovy, být duchovní znamená plně uznat a přijmout ten fakt, že náš pozemský život má hlubší a vyšší smysl a účel než ten, který nám říká naše běžná čili vnější mysl. Ale uznání a přijetí tohoto faktu nutně neznamená, že vedeme duchovní život. Abychom mohli oprávněně prohlásit, že vedeme skutečný duchovní život, musíme zajít o jeden krok dále. Musíme konat v souladu s takovými uznáním a přijetím. Musíme ohledně toho něco dělat na trvalých základech a nejen o tom vědět a o tom mluvit. Poznání, mluvení a konání něčeho ohledně toho není určeno tím, co

říká ta či ona církev, nebo ta či ona osoba, ale našimi intuitivními pocity, tím, co cítíme přímo v sobě z našeho vlastního nitra. Takto můžeme v první řadě rozlišit mezi bytím duchovní osobou a pobožnou osobou. Tato dvě rozpoložení se vzájemně nutně nevylučují, ale nikdy by se neměla jedno s druhým zaměňovat.

Většina lidí neuznává, že k našemu pozemskému životu náleží něco víc, než jen žití každodenního života se všemi jeho těžkostmi, problémy, starostmi, placením účtů, interakcemi, aktivitami atd.

Dokonce také lidé, kteří nejsou ani duchovní, ani náboženští, uznávají, že náš pozemský život, není ve většině případů, nikdy naplněn určitými stanovenými vymoženostmi. Když máme potřebu mít nové auto nebo lepší auto, nebo nový domov, nebo větší dům, atd., jen co naplníme naši potřebu nebo touhu v tomto ohledu, jsme obyčejně spokojeni jen do té doby, než novost této situace nevyrchá. Jen co nové auto nebo nový dům, nebo cokoliv, co máme, ztratí svou novost a naše vzrušení z toho, že to máme, pomine, začneme se znovu cítit nespokojení. Do našeho života vstoupí nová potřeba nebo touha, kvůli které začneme usilovat, dokud se nesplní k naší spokojenosti, nebo pokud se jí nevzdáme jako nespelnitelné.

Avšak splnění jakékoliv takovéto přechodné potřeby nenaplní náš pozemský život. Opět se stáváme neklidnými a nespokojenými a snažíme se o něco jiného, abychom uspokojili naši touhu po tom či onom. Dokonce, i kdybychom získali všechna možná materiální bohatství tohoto světa, nebo vlastnili všechno, co potřebujeme z hlediska materiálního života nebo žití, přesto bychom se ve většině případů necítili šťastní příliš dlouhou dobu. Něco vždy chybí. Vždy existuje něco víc. Dokonce i u lidí, kteří nevěří v nic duchovního a náboženského, získání určitých bohatství je nečiní definitivně šťastnými. Po chvíli chtějí víc. Když dostanou víc, stále ještě nejsou šťastní, protože chtějí stále více. To pokračuje do nekonečna. Bez ohledu na to, kolik mají, chtějí stále víc.

Příčinou toho, proč jsme zřídka kdy spokojeni s našimi materiálními výdobytky a vždy chceme víc, je to, že se zoufale snažíme (často bez vědomého uvědomění) nahradit splnění našich určitých duchovních potřeb materiálním, tudíž neduchovním zbožím. Naše touha mít víc nutně neznamená, že potřebujeme víc. Je to emoční náhrada naší vnitřní potřeby po duchovním naplnění našeho pozemského života.

Pro ty, kteří mají rádi citáty z Biblí Svaté, dovolte mi nyní citovat to, co Ježíš Kristus řekl o těchto záležitostech. Mnozí neduchovní lidé, kteří budou toto náhodou číst, budou samozřejmě takovými citáty znechuceni. Je to ale také v jejich prospěch vědět, co různé zdroje říkají o této důležité záležitosti.

V Evangelii podle Marka, v kapitole 8, ve verších 36–37, čteme:
"Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale sám sobě uškodil?"

V Evangelii podle Lukáše, v kapitole 9, ve verši 25, Ježíš Kristus říká:
"Neboť co je člověku platné, když získá celý svět, ale sám sebe zničí nebo ztratí?"

V Evangelii podle Lukáše, v kapitole 16, v druhé polovině verše 15, čteme:
"Co je u lidí vznešené, je v Božích očích ohavnost."

A v Evangelii podle Matouše, v kapitole 6, ve verši 33, se dovídáme, že bychom měli:

"hledejte nejdříve Království Boží a Jeho spravedlnost, a všechny tyto věci vám budou přidány."

Z výše uvedených citátů je velmi zřejmé, že pravé chápání a naplnění našeho pozemského života je něco úplně jiného, než jen kráčení za našimi každodenními všedními záležitostmi a že priority našeho pozemského života jsou jaksí úplně scestné, protože, jak čteme výše, „... co je vysoko ceněno mezi lidmi, je ohavností v očích Boha." Toto je velmi ostré prohlášení! Proč by Ježíš Kristus řekl něco takového? Aby přivedl do naší pozornosti, že uspořádání stavu záležitostí na této Zemi není normální, jak by si většina lidí ráda myslela a že náš pozemský život je jakási noční můra nebo past, která má velmi málo společného s pravým životem. Pravý život je vždy duchovního původu, a proto když se chceme dostat ven z této pasti, musíme nejprve vyhledat Království Boží a Jeho spravedlnost a všechny tyto jiné věci, které si tak hodně ceníme a které považujeme za jediný smysl a účel našeho pozemského života nám budou přidány jako prémie. Ale my jsme si, z toho či onoho důvodu, učinili tuto prémii nejdůležitějším snažením, cílem a účelem našeho pozemského života.

Jak bylo uvedeno výše, naše potřeba mít stále větší kus této prémie, je rafinovanou náhradou za naši skutečnou potřebu hledat Království Boží a Jeho spravedlnost. Někde na cestě životem jsme ztratili svou náležitou perspektivu a úspěšně jsme zablokovali vymoření se našich skutečných potřeb Království Božího a Jeho spravedlnosti, to jest, mít náležité chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

Hledat Království Boží znamená, že jsme ztratili naši cestu z pravé reality a z pravého života. Jinak by Ježíš Kristus neměl žádnou potřebu říci "hledejte nejdříve Království Boží". Za druhé to znamená, že i když někteří z nás jsou si vědomi duchovních potřeb, které musí být splněny, neklademe tyto potřeby na vrchol seznamu našich priorit. Jinak by neexistovala žádná potřeba říci: Hledejte nejdříve. Za třetí, toto tvrzení znamená, že náš pozemský život má jiný účel a smysl, než si to většina z nás myslí, že má. Jinak bychom nebyli nabádáni hledat něco jiného. A za čtvrté to znamená, že existuje úplně odlišná realita života, která jde daleko za všechno, co známe nebo vnímáme jako život. Jinak by neexistovala žádná potřeba i jen trochu se zmínit o nějakém jiném království než o tom, které je nám důvěrně známé – náš pozemský život.

Prohlášení "hledejte Jeho spravedlnost" znamená, že to, co považujeme za správné a náležité, není ve skutečnosti ani správné, ani náležité. A to, co považujeme za pravé a uspokojující, není ani pravé, ani uspokojující. Takže to znamená, že žijeme v úplně iluzi toho, co náš pozemský život vlastně je.

Ale když je to tak a drtivé zkušenosti lidstva na této Zemi krvavě dokazují, že je tomu tak, potom čím to je, že jsme ztratili naši cestu z pravé reality a z našeho skutečného domova, a žijeme v iluzích, zkrasleních a nepravdách této reality? Jak to, že tak mnozí z nás považují náš pozemský život a způsob, jakým se tu žije a projevuje, za jedinou možnou, myslitelnou a normální realitu? Proč je to tak, že v současnosti tak mnozí z nás dokonce ani nevěří, nebo se dokonce o to ani nestarají, nebo na to nechtějí myslet, že existuje něco jiného nebo odlišného anebo reálnějšího než to, co máme a prožíváme v každém okamžiku našeho pozemského života? Proč je to tak, že věnujeme takovou malou nebo žádnou pozornost čemukoliv duchovnímu, nebo tomu, co přesahuje naše každodenní žití? Proč je to

tak, že trávíme většinu našeho denního času v aktivitách, které nám nedovolují přemýšlet nebo věnovat náš čas našim vnitřním, duchovním potřebám? A potom dokonce ani neuznáváme, že máme takovéto potřeby, navzdory té skutečnosti, že všechny naše problémy, nedostatky, utrpení, mizérie, atd., jsou stálou připomínkou toho, že máme takovéto potřeby? Proč trávíme tak hodně času nicneděláním, nebo trávíme hodiny před televizní obrazovkou nebo v podobných neužitečných aktivitách?

Před několika miliony let byla na této Zemi rasa lidí, která se nám velmi málo podobala s tou výjimkou, že byli humanoidi, jako jsme my. Ta rasa vlastnila obrovské poznání vědy a všeho jiného. Tato rasa byla vysoce vyvinutá ve všech ohledech a my nemáme schopnost si i jen představit, jak vysoko byla tato rasa vyvinutá. Členové této rasy byli původně velmi duchovní lidé a byli v kontaktu s pravou realitou Stvoření.

Ale v jednom bodu své historie se z určitých velmi důležitých duchovních důvodů rozhodli experimentovat s ideou přivedení lidí do života ne duchovními prostředky, jak byli stvořeni oni sami, ale pomocí přírodních prostředků bez jakéhokoli zahrnutí něčeho duchovního.

Tento experiment byl velmi dlouhým procesem. Po dlouhé době se vědcům této rasy podařilo utvořit určitý typ lidí, kteří byli vytvořeni ne duchovními prostředky (tedy přímým Božím nadělením), ale určitým genetickým inženýrstvím a manipulací různých živočišných a jejich vlastních genů. Ti vědci toho nemohli udělat příliš moc s duchem jedince, protože duch je vždy nadělením Nejvyššího a nemůže být změněn žádnými přírodními ani vědeckými prostředky, ale mohli značně změnit fyzickou formu projevu toho ducha.

Spoutali toho ducha do pasti fyzické formy takovým způsobem, aby učinili toho ducha závislým, ve svém přežití v tomto těle, na vnějších faktorech, a ne na duchovních faktorech. Takže, plně zaneprázdnili tohoto ducha záležitostmi efektivního přežití v tomto těle. Toto přežití bylo umožněno jen sledováním určitých vnějších, neduchovních způsobů a prostředků (jako např.: fyzická potřeba potravy, nápoje, vylučování výkalů a moči, atd.). Neustálé zaneprázdnění vnějšími prostředky, pomocí kterých mohlo fyzické tělo tohoto ducha přežít, vedlo k vyvinutí zlovyku dívat se na přírodu a její zákony, to jest dívat se ven a ne dovnitř.

Když se stále nacházíme vně sebe samých a tento stav se stává hlavním zdrojem našeho tělesného přežití, budeme postupně získávat sklon ztrácet jakoukoliv potřebu duchovních náhledů.

Časem, v jednom okamžiku, ztratíme všechn zájem o cokoliv duchovního a přijdeme k bodu, kdy někteří z nás budou popírat, že existuje nebo že je potřebné či důležité jakýmkoliv způsobem či stylem něco duchovního. Takže nakonec ztratíme naši cestu z našeho pravého domova a ztratíme se ve světě iluzí a nereality. A jestliže je to jediný svět, který známe (protože jedním z hlavních účelů výše uvedeného experimentu bylo znemožnit nám přímo vnímat cokoliv jiného než vnější svět a přírodu), logicky jsme usoudili, že v bytí a existenci neexistuje nic jiného, anebo když existuje, je to pro nás tak vzdálené a nepochopitelné, že snažit se s tím něco udělat, by bylo mrháním času.

My všichni jsme potomky těch lidí, jejichž fyzická forma a duševnost byla utvořena členy výše uvedené rasy (nazývám je pseudotvůrci). Když má někdo zájem dozvědět se víc o této záležitosti, doporučuji mu přečíst si knihu "Kdo jsi a proč jsi zde?" a jiné knihy, jejichž názvy jsou uvedeny na poslední stránce této knihy.

Hlavní věcí, která byla dosažena výše uvedeným genetickým inženýrstvím a manipulací, bylo potlačení životně důležité potřeby hledat pravdu o pozemském životě a o jeho naplnění v jediném zdroji, kde by se mohla najít – v našem duchu nebo v tom, co já nazývám Nejvnitřnější Duchovní Myslí. Speciálním umístěním určitých orgánů našeho fyzického těla a způsobem, kterým náš duch vstupuje do své fyzické formy projevu na této Zemi, je ten duch či ta Nejvnitřnější Duchovní Mysl odřezaná od všeho ostatního v nás. Duch je umístěn v našem těle takovým způsobem, že je omezený ve své funkci a vlivu jen na neustálé udržování životního toku od Nejvyššího, díky kterému je naše tělo a naše duše naživu a má život.

Vztah našeho ducha, duše a těla se takto stal tak řečeno velmi omezenou jednosměrnou uličkou. Duch dodává život naší duši a našemu tělu a motivuje naše aktivity, ale naše vědomé uvědomění tohoto faktu nemá žádné přímé zkušenostní základy nebo přímou linii pro komunikaci s naším duchem. A tak mnozí lidé popírají jakoukoliv existenci ducha či duše nebo ji považují za něco, co je nepochopitelné nebo nepřístupné, anebo si myslí, že je to vedlejší produkt našeho těla a přestává existovat se smrtí našeho fyzického těla.

Za těchto podmínek je zřejmé, že jsme fyzicky stavěni takovým způsobem, abychom byli zablokováni od čehokoliv duchovního, a abychom naše neduchovní snahy považovali za přirozené, normální, zdravé a za jediné možné a smysluplné. Takže pochopení a naplnění našeho pozemského života je úplně založené na našich neduchovních aktivitách. Takhle jsme ztratili pravou perspektivu našeho pozemského života.

Když důkladně a pečlivě přezkoumáme tuto situaci, přijdeme jen k jedinému možnému závěru: všechny problémy, mizérie, utrpení, nemoci, nedostatky nebo cokoli, co máme v negativním smyslu, co je jediným jevem našeho každodenního života, je výsledkem ztráty pravé perspektivy, pochopení a naplnění našeho pozemského života. Tudiž ignorování duchovních aspektů našeho pozemského života vytváří všechny naše problémy a mizérie, nehledíc na to, jaké jsou, nebo jakou formu projevu či symptom na sebe berou.

Z tohoto pravidla neexistuje žádná výjimka či výluka.

A přesto, pravé chápání a naplnění pozemského života je možné jedině z duchovního hlediska. Předtím, než mohou být zváženy a náležitě pochopeny, realizovány, projeveny a naplněny všechny ostatní aspekty a faktory našeho pozemského života, musíme nejdříve zvážít a pojmout jeho duchovní aspekty a faktory. Toto je důvod, proč Pán Ježíš Kristus, (kterého nazývám Nejvyšší), prohlásil: "Ale hledejte nejdřív Království Boží a Jeho spravedlnost, a všechny tyto věci vám budou přidány". Jinými slovy, když máme náležité chápání a aplikování duchovních aspektů a faktorů našeho pozemského života, potom budeme mít náležité chápání a aplikování všech ostatních aspektů a faktorů našeho pozemského života. Když vynuceně obcházíme duchovní aspekty, nikdy nemůžeme přijít k náležitému chápání a naplnění jakýchkoli jiných aspektů našeho pozemského života. Nskončíme v ničem jiném než v nespokojenosti, neštěstí,

mizérii a ve všelijakých problémech, jak je to tak živě ilustrováno a demonstrováno historií lidstva od doby výše uvedeného genetického inženýrství a manipulace nejstarší rasy lidí, které jsem nazval pseudotvůrci.

Kvůli této rozhodující, životně důležité a nejdůležitější prioritě, kterou pro nás mají duchovní aspekty našeho pozemského života, je nutné nejdříve se zaobírat naším duchovním životem na této Zemi.

Ale co je duchovní život a jak dojdeme k jeho pochopení a naplnění, abychom my i náš Stvořitel byli úplně spokojeni?

Existují určité základní ideje nebo principy, které nám mohou dát chápání toho, co duchovní život vlastně je a jak jej naplnit během našeho pozemského života:

1. Musíme uvěřit a přijmout ten fakt, že existuje Stvořitel života, Který/Která je Životem Sám/Sama v Sobě a Sám/Sama o Sobě. Našeho Stvořitele nazýváme různými odlišnými jmény, jako například – Bůh, Ježíš Kristus, Duch Svatý, Jehova, Aláh, Budha, Krišna atd. Je důležité, abychom si uvědomili, že i když svého Stvořitele nazýváme mnohými odlišnými jmény, On/Ona je Jediným Bohem Nedělitelným a že neexistuje žádný jiný bůh či bohové, kteří jsou Absolutní nebo kteří jsou schopni stvořit celé Stvoření.

Náš Stvořitel stvořil celé Stvoření ze Sebe Samého/Samé, a ne z ničeho. Jeho/Její Stvoření je proto Jeho/Jejím prodloužením a procesem. Kvůli tomuto faktu je náš Stvořitel vždy přítomen ve všem, co stvořil, jsouc zároveň víc než to, co stvořil a nikdy totožný se Svým Stvořením. Jinými slovy, proces něčeho není to stejné jako to něco. Něco nezávisí na svém procesu či prodloužení, zatím co proces a prodloužení vždy závisí na něčem, z čeho povstává a čeho je prodloužením. Takže my nikdy nemůžeme být bohy, ale Bůh je vždy přítomný v nás. Kdyby Bůh v nás nebyl přítomný, nežili bychom ani zlomek sekundy.

Přirozenost našeho Stvořitele je Absolutně Dobrá a Absolutně Pravdivá, protože je Absolutní Láskou a Absolutní Moudrostí. Kvůli této přirozenosti našeho Stvořitele, od Něj/Ní nikdy nemůže přijít nic negativního, špatného, nedobrého, nepravdivého nebo protivného. Takže Nejvyšší nevytvořil negativní stav nebo pekla, anebo všechny ty odporné a ohavné věci, které prožíváme v našem denním, pozemském životě na této planetě.

Přirozeností našeho Stvořitele je také Absolutní Svoboda a Nezávislost. Proto stvořil všechno a všechny v Absolutní Svobodě a Nezávislosti. Jestliže bylo Jeho/Její Stvoření stvořeno v této kondici, jsouc Jeho/Jejím procesem a prodloužením, každý v Jeho/Jejím Stvoření je svobodný, nezávislý, jedinečný, odlišný, individualizovaný, svérázný, sebe uvědomělý a má plná práva a výsady přijmout nebo odmítnout Boha jako svého Stvořitele. Nikdo není do ničeho nucený. Přijetí této duchovní ideje či principu číslo jedna může být jednou z nejdůležitějších, nevyhnutelných podmínek pro chápání a naplnění našeho duchovního života, který je integrální částí našeho všezahrnujícího pozemského života.

2. Původcem všech problémů a mizérií našeho pozemského života jsou lidé na této Zemi, kteří se v jednom bodu své historie z určitých důležitých duchovních důvodů rozhodli odmítnout Boha jako svého Stvořitele a obrátili se k Němu/Ní zády, neopětováním Božské lásky, moudrosti a pravdy, a všeho pozitivního. Ti lidé se

nazývali pseudotvůrci, kteří v důsledku svého bezbožného aktu utvořili lidskou fyzickou formu, do které násilím vložili ducha každé jednotlivé osoby, aby touto a skrze tuto fyzickou formu byl duch odveden od Boha a všeho duchovního.

Takže to není Bůh, Nejvyšší, náš Stvořitel, který způsobuje naše problémy a nutí nás trpět, abychom byli bídní a neúspěšní a selhali v našich pozemských snahách, ale my sami jsme za toto všechno zodpovědní, protože jsme odmítli nebo zanedbali, anebo nevhodně aplikovali duchovní aspekty našeho pozemského života.

Z tohoto důvodu je možné najít skutečnou pravdu o původu negativního stavu v příběhu o pseudotvůrcích, kteří byli lidmi, kteří žili na této planetě jako lidské bytosti před mnoha milióny let. Nebyl to jakýsi padlý anděl, Lucifer, který se vzbouřil proti Bohu a svedl Adama a Evu k neposlušnosti vůči Božím příkazům, jak tomu mnoho lidí stále ještě věří.

Nikdo, kdo byl stvořen na vysoké úrovni v hodnosti anděla, archanděla, cherubína, serafína atd., by se v důsledku své velmi pozitivní povahy nikdy nemohl rozhodnout opustit Stvořitele. Příběh Lucifera je symbolickou reprezentací tohoto faktu, nepochopeným lidmi a některými anděly, že nikdo není povinný být pozitivní, dokonce ani ten, kdo byl stvořen Nejvyšším jako úplně první sentientní entita. Čili nikdo není nucen, aby byl dobrý a pozitivní. Příběh Lucifera je alegorií, která naznačuje, že nikdo ve Stvoření Nejvyššího není navždy uzamčen v jednom rozpoložení či stavu. Tento příběh vůbec nemá žádný jiný význam. Tato osoba, zvaná Lucifer, který byl údajně synem Božím a bratrem Ježíše, který se z určitých důvodů rozhodl vzbouřit proti svému Otci, nikdy neexistovala.

Je nutné si jednou provždy uvědomit, že Ježíš Kristus nikdy nebyl stvořen jako všichni ostatní, protože, jak On Sám říká, On vždy byl, je a bude. Ježíš Kristus je fyzickou manifestací Boha, Nejvyšším na této Zemi, a proto není odlišnou osobou, údajně bratrem Lucifera. Původní příběh Lucifera a jeho chápání bylo záměrně překrouceno pseudotvůrci a zvěčňováno všemi pekly a mnohými náboženstvími za tím účelem, aby nás odvedli od náležitého chápání pravé přirozenosti Nejvyššího, původu negativního stavu a toho, co je vlastně náležitá duchovnost.

Negativní stav mohl logicky vzniknout jen v nejexternějším stupni Stvoření Nejvyššího, a je svou pozicí nejodlehlejší a nejvzdálenější duchovnímu světu anebo čemukoliv duchovnímu. Negativní stav nemůže nikdy povstat z vrcholu duchovního světa, protože ten je čistou kondicí, ale pouze na dně přírodního světa, kde duchovnost pozitivního stavu je ve svém nejexternějším stupni a projevu. Negativní stav nemůže nikdy povstat v něčem, co je Absolutně Pozitivní nebo v nejtěsnější blízkosti k Absolutně Pozitivnímu. Může vzniknout jen v tom stavu, který je nejrelativnější a nejvzdálenější k tomuto Absolutně Pozitivnímu.

Negativnímu stavu bylo Nejvyšším dovoleno dojít k jeho uskutečnění kvůli určitému, velmi důležitému duchovnímu poučení pro všechny v Jeho/Její Stvoření.

Jelikož negativní stav vznikl v nejrelativnější a nejodlehlejší kondici lidí na této Zemi a nemá žádnou relevantnost ani bytí a existenci v pozitivním stavu a v Nejvyšším, nemůže být a existovat navždy. Z tohoto důvodu, když splní svůj účel a vyčerpá svou užitečnost pro pozitivní stav, bude eliminován neboli natrvalo deaktivován.

Uznání a přijetí tohoto druhého duchovního principu nebo ideje tvoří další důležitý zdroj pro náležité chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

3. Nejvyšší, který je jediným jedním Bohem, Stvořitelem, se v jednom bodu v čase, ve formě Ježíše Krista, inkarnoval na planetu Zemi, do negativního stavu, do těla, které bylo původně utvořeno pseudotvůrci, za tím účelem, aby se stal Spasitelem lidstva a celého Stvoření jako i všech v peklech, z negativního stavu.

Takže Nejvyšší učinil Svě Božství lidským. Jinými slovy, On/Ona učinil Svou Božskou Esenci lidskou tím, že se stal lidskou bytostí.

Prostřednictvím tohoto Jeho/Jejího lidského aspektu byl Nejvyšší schopen zažít negativní stav, přemoci jej, podmanit a dostat jej pod Svou kontrolu a dominanci. V procesu Jeho/Jejích bojů s negativním stavem Nejvyšší, Ježíš Kristus, postupně, krok za krokem, vypudil a odstranil všechno zlé ze Svého lidského těla a jeho negativního dědictví a, prostřednictvím tohoto procesu a procesu vzkříšení, učinil Svě tělo Božským. Takže Jeho/Její Lidské bylo učiněno Božským, jako Jeho/Její Božské bylo učiněno Lidským. Ježíš Kristus sjednotil tento lidský aspekt se Svým Božstvím, což On/Ona nazývá I Otcem, a integroval se zpět do Nejvyššího se Svým původním fyzickým tělem.

V důsledku tohoto aktu se Nejvyšší stal přístupným na osobních, individuálních, soukromých, intimních a plně lidských základech.

Od této chvíle, jediný vhodný způsob přístupu k našemu Stvořiteli je prostřednictvím Jeho/Její lidské formy, která byla učiněna Božskou, a která se nazývá Ježíš Kristus. Odmítnutí Božství Ježíše Krista a Jeho/Její Lidské formy, jako také odmítnutí toho faktu, že Bůh se stal tělem a učinil Svě Božské lidským, vede k překroucení a falzifikaci pravé duchovnosti a vši jeho pravdy a je zdrojem většiny duchovních, náboženských a jiných problémů.

Tento třetí bod tvoří další životně důležitý zdroj náležitého chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

4. Experiment s životem bez duchovnosti nebo s falešnou a zkreslenou duchovností, který byl původně uskutečněn pseudotvůrci, způsobil obrovské pustošení a deformaci ve struktuře Stvoření, a v čase a v prostoru. To rezultovalo ve zvláštním stavu. Všichni, co se zúčastnili v tomto a na tomto experimentu, byli vyhozeni z pravého Stvoření a pohlceni tím, co se nazývá Zónou Vymístění. Jinými slovy, stali se vymístěnými ze svého pravého domova. Potom, co se stali vymístěnými, pseudotvůrci ustanovili velmi odlišný stav a rozpoložení, který doposud nebyl v bytí a existenci, který se nazývá peklo. Z této pozice se rozšířili po celé zóně vymístění a začali ovlivňovat vývoj neduchovního života na této planetě a jinde.

Je velmi zřejmé a logické říci, že každý, kdo se otočí zády k Nejvyššímu a odmítne Jeho/Její pozitivní stav a jeho duchovnost, nemůže zůstat na tom stejném místě a v tom stejném stavu, kde je Nejvyšší a kde vládne pozitivní stav a duchovnost. Dva takovéto stavy se vzájemně vylučují. Zůstat v tom stejném stavu a na tom stejném místě s někým, kdo má úplně opačný životní styl, by bylo pro kohokoliv velmi mizerné a nepohodlné. Takže každý, kdo se účastní v negativním stavu, kdo s ním

souhlasí, kdo podporuje, zvětšuje a napájí negativní stav, a kdo miluje a žije negativní stav, a kdo ignoruje duchovní aspekty našeho pozemského života, nežije v pravém vesmíru, ba ani na pravé planetě Zemi, ale namísto toho žije ve vymístěném či dislokovaném vesmíru na planetě Zemi. Toto je důvod, proč nám Ježíš Kristus radil, abychom hledali Království Boží. Ztratili jsme všechn náš kontakt s pravým vesmírem pravého Stvoření. Jsme někde jinde.

Uvědomění si tohoto faktu o negativním stavu v Zóně Vymístění tvoří další důležitý zdroj náležitého chápání a naplnění našeho pozemského života. Jestli poznáme pravdu o všech těchto i jiných záležitostech, pravda nás osvobodí, jak to zdůraznil Ježíš Kristus.

5. Každý, kdo je na této pseudoplanetě Zemi nebo na jakémkoliv jiném místě, či v jakékoliv jiné oblasti Zóny Vymístění (například v peklech), je tu nebo tam na základě své svobody volby, ze své svobodné vůle. Nikdo nebyl donucen k tomu, aby byl částí negativního stavu. Kvůli určitým důležitým duchovním důvodům a poučením jsme všichni souhlasili s tím, abychom přišli sem a stali se ztracenými z našeho pravého domova a ztratili náležitou duchovní perspektivu našeho pozemského života, spolu se ztrátou všech našich vědomých vzpomínek na to, že jsme udělali takovouto volbu. Kvůli těmto dohodám jsme plně zodpovědní za všechno, co se odehrává v našem pozemském životě, do nejmenších detailů. Nikdo jiný se nemá obviňovat.

Jsouc inkarnováni v Zóně Vymístění, kde negativní stav je plně aktivovaný a plně dominuje, ztratili jsme naše vědomé uvědomění a kontakt s bytím a existencí jakýchkoliv světů a jejich obyvatel, jiných, než je ten, ve kterém nyní žijeme. To nás přivedlo k značné duchovní, mentální, emocionální a intelektuální deprivaci, devastaci a izolaci. Toto nás zas vedlo k děláni nesprávných závěrů o našem pozemském životě a o jeho chápání a naplnění. Umístilo nás to do duchovního vakua a hladovění našeho ducha a naší duše, zatímco nás to zároveň staví do pozice přehnané péče o naše tělo a materiální blahobyť. Takže všem aspektům našeho života začal vládnout jednostranný nebo na jednu stranu nakloněný způsob života, vedoucí k neustálým selháním, problémům, nedostatkům, bídě, krizím, atd.

Uvědomění si tohoto důležitého faktu dává našemu pozemskému životu úplně odlišné chápání a význam a staví jeho naplnění do úplně odlišné perspektivy.

6. Jako lidské bytosti, a jako jakékoliv jiné sentientní entity v bytí a existenci, sestáváme z ducha, duše (mentality) a těla. Mezi nimi probíhá neustálá interakce většinou bez našeho vědomého uvědomění. Každá naše složka má své vlastní zákony, potřeby, požadavky, stavy, podmínky a procesy. Každá složka je v nás umístěna odlišně, s odlišným umístěním v hierarchii duchovní organizace. Takže náš duch neustále sídlí v duchovním světě a s jeho obyvateli; naše duše či mentalita sídlí v intermediálním světě duchů a s jeho obyvateli; a samozřejmě, naše fyzická část či tělo sídlí v přírodním světě s jeho obyvateli. Na druhé straně, specifickou genetickou manipulací a inženýrstvím pseudotvůrců byli vytvořeny určité duchovní, mentální a fyzické stavy a jim odpovídající orgány, které následně zapouzdřily našeho pravého ducha, naši pravou mentalitu a naše pravé tělo. Těmito složkami, jsouc násilně a uměle na nás navalených, neustále sídlíme v rozličných peklech, v intermediální Zóně Vymístění a na této pseudozemi.

Kvůli tomuto uspořádání struktury naší mysli jsme obklopeni mnohými světy, mnohými duchy a entitami a mnohými obyvateli jiných oblastí Zóny Vymístění. Ale kvůli původnímu genetickému inženýrství a manipulaci s naší fyzickou formou nejsme si vědomě uvědoměli dodatečných "bytostí" s námi, jiných, než jsou ty, které vnímáme svými fyzickými smysly.

Svámi různými náklonnostmi, tužbami, přáními, žádostmi a přitažlivostí, přitahujeme k sobě a sami jsme přitahováni k mnohým jiným duchům a entitám, které mají ten stejný typ nebo podobné náklonnosti. Takže, svými dobrými a pozitivními myšlenkami, pocity, náklonnostmi, atd., jsme v kontaktu s pozitivními a dobrými duchy a anděly a v jejich přítomnosti. Naproti tomu, našimi negativními myšlenkami, city, náklonnostmi, atd. (jako například hněv, nenávisť, nepřátelství, nečestnost, nenasytnost, závistivost, sobeckost, atd.), jsme v kontaktu a komunikaci se zlými a negativními duchy, démony, satany a ďábly.

Toto je zákon souvztažností a vzájemné spojení každého s každým a všude. Je velmi důležité uznat tuto situaci a naučit se ji využívat pro náš duchovní prospěch, abychom náležitě pochopili a naplnili duchovní aspekty našeho pozemského života. Konec konců, naše pozitivní a dobré stavy a náklonnosti jsou podporovány a rozšiřovány všemi pozitivními a dobrými duchy a anděly a bytostmi, kteří jsou k nám přiděleni a kteří se někdy nazývají našimi Duchovními Rádci. To stejné je naneštěstí pravdou o našich negativních a protivných stavech a náklonnostech, které jsou vehementně podporovány a podněcovány zlými a negativními duchy, démony a k nám přidělenými entitami.

Kvůli výše popsanému uspořádání, a protože náš duch, ve své esenci a substanci, je přímým nadělením Nejvyššího v nás, náš pozemský život není jediný život, který máme. Bez toho, abychom si toho byli vědomě uvědoměli, žijeme mnoho odlišných životů. Na kvalitě a obsahu těchto životů závisí to, co se s námi stane, když jsme připraveni vyjít ze svého fyzického těla a zanechat ho na této Zemi. Toto naznačuje, že náš život pokračuje na zvoleném místě, ve zvoleném stavu a formě potom, co fyzicky zemřeme. Jediná věc v nás, která je schopna zemřít, je naše fyzické tělo, protože je vybudováno z prvků antihmoty této pseudozemě. Tyto prvky hynou a rozpadávají se. Jediná věc, která udržuje tyto prvky pohromadě, je náš duch. Když je užitečnost našeho fyzického těla pro našeho ducha ukončena, duch opouští tělo a tělo se rozpadá na své původní základní částice. Ale po smrti našeho těla všechno ostatní zůstává velmi živé a stejné; náš duch, naše mentalita, naše náklonnosti, naše touhy, naše přání, naše přitažlivosti, atd., všechno zůstává takové, jaké bylo, když naše fyzické tělo přestalo fungovat.

V okamžiku naší fyzické smrti, kdybychom předtím měli jakékoliv náklonnosti a stav mysli, projeví se v plnosti v jiné dimenzi. Kvůli nim se obyčejně připojujeme k těm duchům a entitám, které mají stejný typ náklonnosti a stavů. Toto je důvod, proč je tak důležité přijmout pozitivní duchovní aspekty během našeho pozemského života a dát je na vrchol našeho seznamu priorit. Jestliže jsme pozitivní a dobří, budeme tam nadále takovíto, ale v progresivnější a rostoucí modalitě. Naproti tomu, když jsme zde negativní a špatní a materialističtí, ta stejná kondice tam bude převládat ve zhoršujícím se stavu regrese, dokud si neuvědomíme marnost této kondice a nezavoláme o pomoc a nezatočíme po změně.

Takže svými volbami udělanými během našeho pozemského života ovlivňujeme náš budoucí osud v duchovním světě, kam jdeme po své fyzické smrti. Toto je pravý

duchovní aspekt našeho pozemského života. Z tohoto důvodu je velmi důležité uznat a přijmout tento šestý bod duchovní reality, abychom náležitě pochopili a naplnili náš pozemský život a jeho duchovní aspekty.

7. Všechno, co je a existuje ve Stvoření Nejvyššího a v Zóně Vymístění, je a existuje kvůli určitým velmi důležitým duchovním důvodům. Bez ohledu na to, jak vzdálené od čehokoliv duchovního se to zdá být, bez ohledu na to, jak se to zdá být pozemské, světské, fyzické, materiální, banální nebo negativní, má to vždy nějakou duchovní souvztažnost, význam a důležitost. Představuje a symbolizuje to něco duchovního. Slouží to nějakému důležitému užitečnému účelu. Ve Stvoření Nejvyššího ani v Zóně Vymístění není tolerováno nic, co neslouží nějakému důležitému, užitečnému účelu. V takovéto službě je její pravá duchovní hodnota.

Proto, bez ohledu na to, kdo jsme, jak jsme inteligentní, nebo jak jsme mentálně retardovaní, bez ohledu na to, co se odehrává v našem každodenním životě, bez ohledu na to, co by to mohlo být, bez ohledu na to jak je to mizerné, toto všechno slouží nějakému velmi důležitému duchovnímu účelu. Je to dovoleno proto, aby mohla přijít do své plodné zralosti nějaká významná a smysluplná poučení a lekce pro náš vlastní duchovní prospěch. Toto je pravda bez ohledu na to, jestli si jsme, nebo nejsme vědomě uvědoměli toho, že tyto události a příhody našeho každodenního, pozemského života, slouží takovému důležitému duchovnímu účelu. Takže tomuto účelu slouží každá lidská bytost, ať už je to génius Einsteinova kalibru, nebo je to idiot, který se nedokáže postarat dokonce ani o své základní potřeby.

Z tohoto důvodu je velmi důležité být si vědom tohoto faktu pro náležité pochopení a naplnění našeho pozemského života a využít to k svému vlastnímu pozitivnímu prospěchu. Když se naučíme naše lekce na věcech, které se nám stávají nebo z naší pozice, nebo z toho, jací jsme, staneme se schopni vyhnout se opětovnému výskytu nepotřebných negativních událostí v našem životě. Ty se znovu vyskytují proto, aby nám připomenuly, že jsme se dosud nenaučili své lekce. Mnohým zbytečným, mizerným situacím v našem pozemském životě bychom se mohli vyhnout, kdybychom se naučili dívat se na všechny události jako na takové, které mají pro nás nějaký význam a že jsou pro naše duchovní poučení. Kdybychom se záměrně vyhnuli tomuto poučení, nebo kdybychom se nedokázali poučit, protivné události v našem životě se budou neustále znovu vyskytovat, dokud nezačneme věnovat náležitou pozornost našemu duchovnímu blahobytu. Většina událostí našeho pozemského života jsou obyčejně buď důležitá varování, že v tom způsobu, jakým chápeme a naplňujeme náš pozemský život, je něco velmi špatné, nebo jsou potvrzení toho, že jdeme správným směrem. Jelikož všechno slouží takovému užtku pro nás i pro každého ve Stvoření Nejvyššího a v celé Zóně Vymístění, má to v tomto užtku svou pravou duchovní hodnotu.

8. Duchovní aspekty našeho pozemského života je možno najít v tom faktu, že ten je scénou, na které se rozvíjí a projevuje, ilustruje a demonstruje povaha negativního stavu a všechny jeho souboje a války, které vede proti pozitivnímu stavu. Ze své svobodné vůle jsme si zvolili stát se bitevním polem pro síly dobra a zla, a být aktivně angažováni při určování konečného výsledku tohoto duchovního zápasu.

Takže všechny naše aktivity, sympatie i antipatie, nálady, pocity, rozhodnutí, angažování, vztahy, volby a způsob, jakým žijeme náš pozemský život, a způsob, jakým působíme, nejsou ničím jiným, než strategiemi pro tuto rozhodující duchovní

válku a její bitvy a příspěvky k jejich konečnému výsledku. Ve většině případů nemáme žádnou vědomou ideu, že se aktivně zúčastňujeme v této válce.

Tato situace naznačuje, že všichni jsme vybaveni určitými nástroji, zbraněmi, schopnostmi, dary, talenty, atd., které nám umožňují náležitě fungovat během našeho pozemského života a přispívat svým dílem k výsledku duchovní války a k náležité a jasné manifestaci pravé povahy negativního stavu, která oponuje pravé povaze pozitivního stavu. Proto je to naše duchovní povinnost vzhledem ke všem, kteří jsou s námi ze všech dalších dimenzí (a nejen k těm, které vidíme a slyšíme našima fyzickými očima a ušima či smysly), naučit se, jak náležitě a plně aktualizovat, využít, realizovat a dát k dobrému užítku všechno, co máme. Když dovolíme určitým věcem, aby v nás zůstaly nečinné a dřímající, posilujeme negativní stav v podkopávání našeho vlastního úsilí žít produktivní a naplňující život na této planetě. Ničíme naši budoucnost a přispíváme k dočasnému triumfu negativního stavu. Toto pomáhá negativnímu stavu prodlužovat jeho bytí a existenci.

Velmi důležité je být si vědomi tohoto osmého bodu duchovnosti, přijmout jej a konat podle něho, protože klade význam našeho života do úplně odlišné perspektivy. Dává nám pravé pochopení a možnost náležitého naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

9. Abychom náležitě chápali a naplnili duchovní aspekty našeho pozemského života, musíme se naučit následující důležitý duchovní fakt:

Náležitá procedura všeho ve Stvoření je zevnitř směrem ven, z vnitřku k vnějšku, z niternosti k externosti. Ze zevnějšku není možné získat žádné pochopení a pravdu. Proto je marné snažit se hledat jakékoliv poznání mimo nás samé. Pokud se vyhýbáme sobě samým, našemu vlastnímu nitru, jsme odsouzeni k tomu, abychom zůstali slepí a zmatení ohledně sebe samých, ohledně našeho pozemského života a ohledně všeho ostatního.

Je těžké se učit na zkušenostech jiných lidí. Proto nás nikdo nemůže naučit, jak žít naše vlastní pozemské životy. Informace o nás není dostupná nikomu jinému než nám. Jinak by jiní lidé byli námi a my bychom nebyli my.

Pod vlivem negativního stavu jsme zapomněli na náš nejnvnitřnější život, kde jsou uskladněny všechny odpovědi na naše otázky. Naneštěstí, pod vlivem negativního stavu se mnozí z nás dokonce ani nezajímají o kladení jakýchkoliv otázek o čemkoliv, nebo se zajímají jen o nedůležité, přechodné, materiální záležitosti. Někteří lidé se vůbec nezajímají o poznání duchovních aspektů svého pozemského života. Toto je tragédií lidstva a všech jeho problémů. Jestliže máme někdy eliminovat negativní stav z našeho pozemského života, musíme odstranit náš nezáměr o své duchovní já a o duchovní aspekty našeho pozemského života, odkud všechno ostatní vzniká a povstává. Z problémů a běd našeho pozemského života, který je pod vládou negativního stavu, neexistuje žádné jiné východisko.

Devátý bod tohoto duchovního uvědomění nám dává metodologický nástroj na objevení hlubšího smyslu, chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních aspektů.

Uznání, přijetí, začlenění a aktualizace těchto nebo podobných bodů duchovnosti, mohou být považovány za péči o duchovní aspekty našeho každodenního života.

Takže, uznání, přijetí, ztělesnění si a uskutečnění těchto nebo podobných bodů duchovnosti je možno považovat za pečování o duchovní aspekty našeho každodenního života.

Ale jak se pustit do praktikování těchto duchovních aspektů v našem každodenním pozemském životě?

Jednou z nejlepších a nejučinnějších cest je pevný, osobní závazek vykonávat na každodenní bázi následujícím nebo podobným způsobem určitá duchovní cvičení:

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

1. Řekni si, že od nynějška jsi pevně rozhodnut trávit určitý čas soukromě sám se sebou, bez toho, abys byl někým rušen. Toto je třeba dělat na každodenní bázi. Když máš děti, oznam jim, že toto bude od této chvíle tvým každodenním pravidlem a že tě nemá Nikdo ani nic rušit, jedině v naléhavém případě. Budeš překvapen, když zjistíš, že dokonce i děti se dokážou naučit respektovat tvé duchovní potřeby. Řekni si, že si přeješ a toužíš objevit své já, poznat své já a být dobrý k sobě a jiným.

2. Dej si závazek, že budeš mluvit se sebou nejméně dva nebo třikrát denně, půlhodinu nebo více, nebo tak dlouho, jak je potřeba a jak považuješ pro sebe za správné.

3. Udělej si pohodlí ve svém polohovatelném nebo v nějakém jiném pohodlném křesle, uvolni si tělo, zavři oči, zhluboka se nadýchni a na nic nemysli. Strav pár minut v tomto pěkném, příjemném, uvolněném stavu, ujistíc se, že je v tobě všechno uvolněné a že na nic nemyslíš.

4. Při tom, jak příjemně a pohodlně relaxuješ, představ si, vyobraz si a vizualizuj si, že sedíš na vrcholu krásné, příjemné, teplé, pohodlné a zelené hory. Řekni si, že toto je speciální místo, které se stává tvou soukromou svatyní, kde není dovoleno být či vstoupit nikomu či ničemu, co je rušivého, problematického, škodlivého, zlého charakteru.

5. Řekni si, že účelem tvého pobytu na vrcholu tvé duchovní hory ve své soukromé svatyni – je dozvědět se, jak máš správně pochopit a naplnit duchovní aspekty svého pozemského života ve prospěch všech ve Stvoření Nejvyššího a ve prospěch těch, kteří jsou uvězněni v Zóně Vymístění. A z toho důvodu vyzýváš své právo a privilegium, bez jakékoliv postranní motivace, být v kontaktu a komunikaci jen se svým pravým Stvořitelem a se všemi svými pozitivními a pravými Duchovními rádci a pomocníky a se svou pravou Vnitřní myslí.

6. Pokorně popros, aby ti dali správné odpovědi na tvé otázky jakýmkoliv způsobem, jakým si přejí. Možná s tebou budou přímo mluvit ve tvém sluchu nebo v tvé hlavě, nebo ideami přicházejícími do tvé mysli, nebo zábleskem odpovědi před tvým zrakem, nebo mentálním zapisováním odpovědi na čistou školní tabuli, která se za tím účelem nachází na vrcholu tvé duchovní hory.

7. Popros je, aby ti zjevili, které jsou tvé palčivé problémy a potřeby a jaký je skutečný stav tvého duchovního života, probádej a proveď se pečlivě s cílem zjistit, jak ses vzdálil svému duchovnímu uvědomění a zeptej se, co je potřeba udělat, abys zlepšil svou situaci v tomto ohledu. Medituj a pozorně diskutuj o výše uvedených devíti bodech duchovnosti a zeptej se sebe samého, jestli jim všem nebo části z nich skutečně věříš a do jaké míry jim věříš a do jaké míry uplatňuješ to poznání ve svém životě. Konec konců, požehnaní jsme jen tehdy, když víme a když tak konáme. Zeptej se, jaký je účel tvého života a jaký je nejlepší způsob, jak se pustit do naplnění toho účelu na této zemi.

8. Popros Nejvyššího o milosrdenství a odpuštění, že si tak dlouho zanedbával svůj duchovní život a že jsi nabyl tak mnoho problémů a ego stavů, které ti stojí v cestě a které ti zastiňují správné duchovní Uvědomění. Popros o pomoc při tom, abys předešel v budoucnosti svému návratu zpět k předešlému kontraproduktivnímu a v podstatě neduchovnímu životnímu stylu. Naslouchej pozorně všemu, co budeš slyšet a co k tobě přijde, a dej si závazek, že se budeš řídit všemi pozitivními a dobrými radami a návrhy, o kterých ti tvá intuice sdělí, že přicházejí od pravého Nejvyššího. Nauč se spoléhat se výlučně na svou intuici. Když máš jakékoliv stísněné pocity během pobytu na vrcholu své duchovní hory, ať přijmeš cokoliv za takových podmínek, nepřichází to od pravého Nejvyššího a měl bys to ignorovat. Ale nejdříve prozkoumej, co je zdrojem tvé stísněnosti a odhal pravdu o tom zdroji. Popros pravého Nejvyššího, aby odstranil každého a všechno, co není součástí pozitivního stavu a co je tam k tomu, aby tě to svedlo, pomýlilo, nebo ranilo či ublížilo ti, nebo tě drželo v předešlé neduchovní kondici a stavu, nutíc tě sklouznout zpět do většího množství problémů. Řekni všem takovým negativním duchům, že ze své vlastní svobodné vůle a svou vlastní svobodnou volbou se zavazuješ, že se zbavíš všeho negativního, škodlivého a zlého ve svém životě a že od této chvíle jsi pod ochranou pravého Nejvyššího, svých pravých Duchovních rádců a své pravé Vnitřní Mysli. Obklop se zářivě bílým světlem a udržuj vrchol své duchovní hory a sebe samého proniknutého a ozářeného bílým světlem přicházejícím z východní strany vrcholu své duchovní hory, od slunce, kde je Nejvyšší.

9. Dej si sugesce, že budeš mít touhu a potřebu a nutkání každodenně komunikovat se sebou, s pravým Nejvyšším a se svými pravými Duchovními rádci, pokud možno dva či třikrát denně, a že si dáš závazek, že tak budeš činit bez jakéhokoliv zdráhání se. Velmi pozorně prozkoumej své každodenní aktivity a zjisti si, kolik času promrháš nicotností. Odstraň to mrhání a trav ten čas se sebou na vrcholu své duchovní hory. Když skončíš, otevřeš oči a budeš svěží a čilý, s jasnou hlavou a plný pozitivních a dobrých pocitů a myšlenek.

Pokud neustále vykonáváme tento nebo podobný druh duchovního cvičení, získáme skutečné pochopení našeho pozemského života a naplníme ten život ke spokojenosti našeho Stvořitele i sebe samých. Tímto způsobem se dobře postaráme o duchovní aspekty našeho pozemského života a začneme žít skutečně duchovní život.

Musíme si však být vědomi nebezpečí upadnutí do rituálního a návykového přístupu nebo zautomatizování těchto cvičení. Návyk, rituálnost a automatizace těchto cvičení je smrtelným nepřítelem pro naplnění požadavků na vskutku duchovní život. Abychom se vyhnuli ocitnutí se v tomto smrtelném nebezpečí, musíme neustále přicházet s čerstvými ideami, situacemi, příklady, otázkami a hledáním. Musíme se aktivně angažovat a být aktivními účastníky, nacházejíc vždy něco nového a

vzrušujícího, na čem bychom pracovali. Radou je dávat si na každodenní bázi sugesce, že se vyhneme tomuto nebezpečství, vyhnout se rutinnímu a nudnému aspektu této práce, a že budeme vždy vzrušení a těšící se na naše sezení samých se sebou, dokonce i když někdy nedostaneme žádnou odpověď nebo se nic zvláštního nestane. Ten druhý případ je zkouškou naší vytrvalosti, houževnatosti, rozhodnosti, trpělivosti a usilovnosti při neustálém vykonávání našich duchovních cvičení, dokonce, i kdyby se určitou chvíli nic nedělo. Takové testy jsou nevyhnutelnou a důležitou součástí našeho duchovního studia a našeho duchovního života.

Kvůli podrobnějšímu, rozsáhlejšímu a hlubšímu chápání a praktikování duchovního života si prohlédněte velmi podrobná zjevení a postupy uvedené v knize „Kdo jsi a proč jsi zde?“ a v některých dalších knihách, jejichž seznam je uveden na konci této knihy.

KAPITOLA DRUHÁ

DUŠEVNÍ ŽIVOT

Náš pozemský život může být pojímán jako mající různé důležité aspekty. Tyto aspekty vytvářejí určitá navzájem závislá seskupení, která mají zdánlivě svůj vlastní život. Takže, můžeme říci, že žijeme rozličné životy. Tyto rozličné životy žijeme navzájem simultánně, paralelně. Žádný život nemůže být žitý separovaně, sám o sobě, bez současného života všech ostatních životů.

Avšak, ve většině případů si vědomě neuvědomujeme, že ve svém nitru žijeme mnoho rozličných životů nebo mnoho rozličných autonomních aspektů jednoho individuálního života. Každý z nás má jeden individuální jedinečný život. Ale tento život má několik důležitých aspektů. Tyto aspekty obsahují určité specifické stavy, které jsou ve vzájemném vztahu a které jsou odlišné od jiných aspektů našeho života. Jeví se jak mající svou vlastní samostatnost a nezávislé na jiných aspektech. Toto je ten důvod, proč mluvíme o rozličných životech v nás.

Avšak tyto typy životů, které v sobě žijeme, musí být odlišné od našeho angažování se v rozličných aktivitách, které se konají v různých dimenzích. Jak bylo uvedeno v předcházející kapitole, žijeme současně v duchovním světě, v intermediálním světě duchů, v přírodním světě a v různých oblastech Zóny Vymístění. Tento typ života může být považován za mnohonásobné nebo multidimenzionální žití, které zahrnuje všechny aspekty našeho pozemského života nebo všechny životy, které žijeme ve svém nitru. Takže, díky všem těmto samostatným životům v nás, žijeme současně v mnohých rozličných dimenzích.

Vzhledem k tomuto faktu je zřejmé, jak složitý a mnohonásobný je náš život. Avšak kvůli vnucené a umělé úpravě pseudotvůrců, jak je stručně popsáno v první kapitole, jsme na této Zemi zkonstruováni takovým způsobem, abychom byli schopni vnímat jen velmi omezený a úzký aspekt našeho multidimenzionálního a mnohonásobného života. Ve skutečnosti vnímáme a uvědomujeme si pouze pět procent nebo méně z úplnosti našeho multidimenzionálního a mnohonásobného života.

Existují určité důležité důvody, pro které jsme tak velmi ochuzeni a omezeni v našem vnímání a chápání pravé přirozenosti a struktury našeho života.

1. Aby se negativní stav mohl pevně uchytit v lidských myslích a měl příležitost k tomu, aby se plně projevil a ukázal svoji pravou povahu, bylo nutné učinit značné změny v lidských vnímacích a přijímacích orgánech. Před uskutečněním této změny byl lidský fyzický mozek strukturován a vyvinut velmi odlišně. Především neexistovalo žádné rozdělení mozku na levou a pravou hemisféru. Za druhé, celý mozek se všemi svými buňkami byl vědomě aktivní a plně angažovaný bez jakéhokoliv stavu dřímoty nebo neaktivity, jak je to v případě s moderním mozkem. Za třetí, kvůli plné aktivaci mozku nebyly možné žádné nevědomé stavy a procesy. Lidé původně stvoření na této Zemi Nejvyšším byli plně vědomí. Všechny jejich paměti byly nedotknuté a jim plně k dispozici, kdykoliv si přáli. Za čtvrté, neexistovala žádná nevědomost, protože lidé se rodili s úplně vyvinutým mozkem a v dospělé formě se všim v té době dostupným poznáním. Za páté, nervy, které spojovaly rozličné části a orgány lidského fyzického těla s mozkem, nebyly

překříženy, aby šly do opačných částí mozku, jako je tomu teď. Tato situace nedovolovala zkreslené či iluzorní vnímání reality, jako je tomu v případě současně existujícího uspořádání. Všechno se vidělo, slyšelo a pociťovalo tak, jak to doopravdy vypadalo, znělo a jak se skutečně pociťovalo.

Určité části lidského mozku byly pečlivě naladěny (s jemným laděním) na různé jiné dimenze a na jejich příslušné aktivity. Tyto specifické části mozku přenášely k lidské vnější mysli všechny informace skrz všechny její smyslové orgány o všem, co se odehrávalo ve všech jiných dimenzích. Ty části mozku měly velmi specifickou funkci konat právě toto. Byly integrální, životně důležitou a významnou částí toho mozku. Byly spojovacími linkami mezi duchovní, mentální a přírodní realitou.

Později, prostřednictvím specifického a tajemného genetického inženýrství a chirurgie, byly některé z těchto částí lidského mozku buď úplně uzavřeny a dány do dřímajícího, neaktivního stavu bez jakéhokoliv nebo s velmi malým přístupem k nim, nebo některé z nich byly úplně odstraněny, aby lidé neměli vědomí žádných jiných realit než té, která je jim vnucena vnějšími smyslovými orgány jejich fyzického těla.

2. Kdybychom se rodili do plného poznání, které je dostupné do okamžiku našeho narození, žádná nevědomost by nebyla nikdy možná. Když neexistuje nevědomost, žádný negativní stav nemůže přijít do své plodné zralosti. Nemůžeme si dost dobře představit cokoli protivné, zlé, nedobré, plané, falešné, mizerné a hnusné, jestliže poznáme realitu pozitivního stavu a všechny jeho následky. Plné ztotožnění se s pozitivním stavem pomocí a prostřednictvím jeho důkladného poznání, vylučuje – za těch podmínek – možnost bytí a existence negativního stavu. Nikdo by si nikdy nezvolil negativní stav jako alternativu k pozitivnímu stavu. Ale kdyby tomu bylo tak, potom by se nikdo nemohl naučit důležité duchovní lekce o pravé povaze negativního stavu nebo o tom, jak vypadá život bez pozitivního stavu, bez Boha a Jeho/Jejích duchovních principů nebo s falešnou a překroucenou duchovností.

Z tohoto důvodu bylo nutné dovolit pozměnění lidského mozku a fyzického těla takovým způsobem, aby se umožnila manifestace nevědomosti. Za těchto podmínek přicházeli lidé na tento svět v úplné nevědomosti o čemkoliv pozitivním a negativním a byli nuceni učit se o všech takových věcech od jiných lidí, takže z vnějšku. Většinou věřili tomu, co jim bylo řečeno, namísto toho, co bylo skutečnou pravdou. Nyní může negativní stav skutečně vzkvétat a ukazovat svoji pravou povahu, protože důležitou věcí se stalo poslouchání toho, co jiní lidé pokládají za pravdu a realitu, a nic z toho, co realitou a pravdou ve skutečnosti je. Takto byl plně ustanoven převrácený svět negativního stavu a lidé byli schopni potlačit jakékoliv jiné reality, považujíc svou situaci za normální a jedinou možnou.

3. Udržování neustále otevřeného a plně vědomého kontaktu se všemi jinými dimenzemi, realitami a jejich příslušnými obyvateli znemožnilo by čemukoli zlému a protivnému přijít do našich životů. Musíme si být vědomi velmi důležitého faktu: před aktivací a uvedením negativního stavu do dominance v Zóně Vymístění a na této Zemi nebyly možné žádné negativní nebo zlé myšlenky, pocity, touhy, prosby, přání, tendence, věci, anebo životní formy, atd. Takže, všechny dimenze a jejich příslušné světy a obyvatelé byli jen pozitivní, dobré a pravdivé. Kdybychom byli v neustálé, nepřetržité a plné komunikaci jen s tím, co je pozitivní, dobré a pravdivé, nemohly by nám nikdy přijít na mysl žádné ideje zla, falešnosti, zloby či nepravdy.

Aby negativní stav mohl přijít do aktivní modality, bylo nutné odřezat naše vnímání jiných realit a vědomé interakce s jinými realitami, a začít životní styl úplně odlišný od čehokoliv předtím známého. Tento životní styl je charakterizován uzavřením jakéhokoliv přístupu k našemu nitru, kde takovýto kontakt dále vzkvétá; dominancí nevědomých procesů a ignorance; a úplným spolehnutím se na vnější smyslové vstupy a výstupy naší vnější běžné vědomé mysli. Tato běžná vědomá mysl byla omezena a ohraničena na vnímání jen toho, co se nachází mimo nás a co přichází z venku směrem k nám, a zároveň byla odřezána od jakéhokoliv přímého uvědomění všeho, co je v našem nitru s výjimkou některých tělesných pocitů a tělesných promítání různých stavů a kondicí našich vnitřků.

Prostřednictvím těchto aktů jsme úspěšně ztratili jakékoliv přímé a jasné vědomí toho, že existuje něco jiného než naše vnější mysl a vnější přírodní svět, který nás obklopuje.

Takže kvůli tomuto uspořádání jsme skončili v úplné deprivaci a omezení našich vnímacích schopností a jakýchkoliv jiných aspektů našeho pozemského života než těch, které se vztahují k našim tělesným funkcím a ke každodennímu všednímu žití a přežití.

Jeden aspekt našeho pozemského života byl velmi stručně rozebrán v předešlé kapitole. Ten aspekt jsme nazvali duchovní život. Naše diskuse o duchovním životě byla v podstatě vedena na povrchní a omezené úrovni, bez zacházení do podrobného vysvětlování jeho hlubšího významu. Důvodem bylo to, aby se diskutovanými záležitostmi, které se zdají být příliš daleko od každodenního lidského života a záležitostí přežití "neodradila" většina lidí. Negativním stavem jsme kontaminováni do takové míry, že všechno, co zachází příliš daleko ze záležitostí našeho každodenního všedního života nebo co se od nich odchyluje, ztrácí pro nás jakýkoli smysl a nemáme zájem, abychom se tím zabývali. Avšak ti lidé, kteří se zajímají o hlubší vysvětlení faktů o našem pozemském životě, mohou si o tom přečíst v knihách uvedených v seznamu na poslední straně této knihy.

Kvůli výše popsané situaci, mnozí z nás nedbají o to, aby věděli víc, jestli vůbec něco, o našem duchovním životě nebo aby o něj měli zájem. Na druhé straně lidé, kteří jsou příliš pohodlní ve svém každodenním pozemském životě, popírají, že nějaký duchovní život existuje. Obyčejně nechtějí o něm dokonce ani slyšet nebo číst něco týkající se duchovnosti či důležitějších záležitostí života. Někteří lidé považují takovéto knihy, zabývající se duchovními záležitostmi, za blouznění pomatených lidí.

Ačkoli neochota mnohých lidí uznat tu skutečnost, že jedním z nejdůležitějších aspektů našeho pozemského života je duchovní život, je značná a někdy nabývá směšné rozměry, není pro ně tak těžké souhlasit s tím, že v našem pozemském životě existuje něco takového jako duševní život. Toto uznání však nutně neznamená, že věnují větší nebo lepší pozornost svému duševnímu životu než svému duchovnímu životu nebo jiným typům svého pozemského života. Pro některé lidi je dokonce také duševní život příliš daleko od jejich denních, vnějších zájmů na to, aby mu bylo věnováno více pozornosti.

Tito lidé si však nechtějí uvědomit, že všechny jejich jiné aktivity by byly úplně nemožné bez existence duševních aspektů jejich pozemského života tak, jako duševní aspekty by byly nemožné bez duchovních.

Ale co je duševní život?

Před zodpovězením této otázky je nejdřív nutné vědět, co je duševnost:

Slovo "duševnost" je psychologický termín proto, co většina lidí zná pod názvem "duše". Duševnost může být považována za naši schopnost myslet, cítit, přát si, konat, chovat se, mít vztah, přát si, chtít, toužit, atd., velmi jedinečným, soukromým, intimním, neopakovatelně individuálním způsobem specifickým jen pro nás. Z tohoto popisu duševnosti či duše je zřejmé, že každá jednotlivá osoba má kvalitativně a kvantitativně odlišnou duševnost, i když některé zřejmé podobnosti existují mezi všemi z nich. Tyto podobnosti jsou však pouze vnější povahy, takže se objevují jen v tom způsobu, jakým vyjadřujeme naši duševnost či duši. Naše vlastní zkušenost naší duševnosti a její vyjádření jsou dvě odlišné věci. Kvalita mého duševního vyjadřování a vnímání o čemkoliv bude vždy odlišná od zkušenosti kohokoliv jiného s tou stejnou věcí, i když způsob, jakým to vyjadřujeme, bude v mnohých případech podobný. Nikdo se nemůže cítit přesně stejně tak, jako já nebo vy.

Z výše uvedeného stručného popisu duševnosti můžeme usoudit, že duševní život je osobní, soukromou a všeobecnou modalitou, způsobem a formou, jakými prožíváme náš pozemský život a všechny jeho aspekty a jak jej vyjadřujeme.

Samozřejmost zkušeností našeho duševního života by nám mohla dát nesprávný dojem, že si skutečně plně uvědomujeme a plně se staráme o náš duševní život. Ale realita této situace je celkem odlišná. Co se s námi děje, když myslíme, cítíme, konáme, toužíme, chceme, atd.? Přemýšlíme o myšlení? Cítíme o našich pocitech? Soustředíme se na akt našeho jednání nebo na proces našich tužeb, atd.? Většina lidí nerozlišuje mezi aktem myšlení, cítění, chtění, atd., a objektem svého myšlení, cítění, chtění, atd. Například, přemýšlíme o koupi nového auta. V procesu tohoto aktu myšlení nepřemýšlíme o našem myšlení, ale o novém autě, o jeho značce, velikosti, barvě, rychlosti, pohodlí, pohonu, atd. Nebo pociťujeme cit lásky k někomu. Když pociťujeme takovouto lásku, nevěnujeme pozornost samotným pocitům, ale všechna naše pozornost je zaměřená na tu osobu, o které takto cítíme.

Takže, můžeme říci, že je stav a proces naší duševnosti, a je objekt a směr této duševnosti. Nikdo nikdy nevěnuje žádnou pozornost, nebo věnuje velmi malou (s výjimkou profesionálních výzkumných psychologů) stavu a procesu naší duševnosti či duši samé o sobě. Takže, můžeme říci, že nevěnujeme náležitou pozornost našemu duševnímu životu, protože všechno, o co se zajímáme, jsou objekty naší duševnosti a ne duševnost sama v sobě nebo v subjektu, který vyznačuje či vyjadřuje tuto duševnost.

Kvůli náležitému pochopení a naplnění našeho pozemského života musíme se naučit věnovat stejnou pozornost jak subjektu, tak i objektu naší duševnosti a jejího života, nebo subjektivním stavům a procesům naší duševnosti, jako také jejímu vnějšímu vyjádření, zaměření a projevu. Takže, doporučuje se nám, abychom věnovali pozornost náležitému obsahu a kvalitě naší duševnosti a jejímu životu, jako také formě, modalitě, způsobu a podobě, jakou ji vyjadřujeme.

Jeden z důvodů toho, proč máme silnou tendenci zanedbávat obsah a kvalitu naší duševnosti a zaobírat se víc s jejími formálními vyjádřeními, směry a objekty, je možno najít v následujících faktech.

Když pseudotvůrci vytvořili naše fyzické tělo a restrukturalizovali náš mozek, úmyslně potlačili vědomí našich potřeb po zvažování našich vnitřních, subjektivních stavů a procesů. Aby mohli lidi udržet mimo je samotné, museli přijít se strukturou, která by spíš "přirozeně" udržovala lidi zaneprázdněné objekty, zaměřenými a způsoby vnějších vyjádření své duševnosti, než by věnovala pozornost obsahu a kvalitě samotného duševního života.

Kvůli těmto tajemným změnám, stalo se pro lidi velmi těžkým věnovat pozornost kvalitě a obsahu samotného duševního života. Problém s věnováním náležitě pozornosti obsahu a kvalitě naší duševnosti spočívá v tom, že si to od nás vyžaduje, abychom se obrátili dovnitř, šli do nitra a pozorovali sebe samotného, namísto toho, abychom byli ve vnějšku a pozorovali vnější sektory naší duševnosti. Jakákoliv tendence jít do nitra, obrátit naši plnou pozornost na náš vnitřní život, je nebezpečím pro negativní stav, protože když to děláme důsledně, ztrácíme naši závislost na zevnějšnostech a začínáme přehodnocovat význam našeho života. Toto je velmi nechtěný výsledek událostí pro negativní stav, protože nás to postupně vede k objevení pravdy o všech záležitostech našeho pozemského života, a toto je jediná věc, kterou negativní stav nechce, abychom udělali – objevili pravdu. Objevení pravdy znamená konec panování negativního stavu, protože to vede k našemu vysvobození z otroctví a poroby negativního stavu.

Z výše uvedených tvrzení je zřejmé, že dalším zdrojem našich problémů a neschopností náležitě chápat a naplňovat náš pozemský život, je naše nenáležité a omezené chápání, pojetí a praktikování našeho duševního života.

Náš duševní život, ve své úplnosti a kompletnosti, je výsledkem a následkem našeho duchovního života. Praktikovat zdravý a uspokojující duševní život není možné bez chápání a poznání toho faktu, že duševní život je pokračováním našeho duchovního života.

Většina lidí má tendenci věřit, že myslí mozkiem, cítí svými citlivými buňkami, že chtějí a touží svým srdcem, a žijí ve všeobecnosti díky svým fyzickým tělům. Toto je však velkou iluzí. Tím zvláštním a tajemným genetickým inženýrstvím našeho současného těla a mozku jsme nuceni věřit, že to je pravdou.

Realitou této situace je to, že naše fyzické tělo, samo o sobě a samo v sobě, není schopno žádného života, ani cítění, ani vůbec ničeho. Je to náš duch, který myslí, chce, cítí, touží, koná, chová se atd., prostřednictvím a pomocí našeho fyzického těla a jeho mozku na této Zemi. Takže náš mozek a tělo jsou nástroji našeho ducha, který je chycen do pastí v tomto změněném těle.

Náš duch pozůstává z různých důležitých duchovních idejí, které přišly od Nejvyššího. Tyto ideje obsahují všechny stavy, procesy a podmínky celého bytí a existence. Jsou vědomostmi "co", "jak" a "proč". Takže náš duch může být definován jako co, jak a proč. Toto je stav, který neustále nastává. Toto je duchovní aspekt kohokoliv a čehokoliv. Ale když náhle existuje to "co", "jak" a "proč" – to jest, co dělat, jak to dělat, a proč to dělat, stává se nutným pro toto důležité nastávání, aby postoupilo k realizaci sebe samého. Z idejí "co" povstává akt myšlení a celý myšlenkový proces. Z idejí "jak" povstává akt cítění a všechny naše emoce, motivace a úmysly. A z idejí "proč" povstává akt chtění a chování. Takže ze všech idejí ducha vzatých dohromady povstává formace naší duševnosti a její následná

manifestace v životě. Jinými slovy, ideje "co", "jak" a "proč" jsou transformovány na procesy, které formují naši duševnost či naši duši.

Toto je velmi hrubý, stručný, omezený a povrchní popis toho, jak náš duch formuje naši duševnost, která je následně vyjádřena v našem pozemském životě skrze naše tělo.

Z tohoto uspořádání je jasné, že bez existence našeho ducha by nikdy nebyla možná žádná duševnost. Povstávání naší duševnosti a jejího života z našeho ducha a jejich závislost na něm je velmi zřejmá.

V původním stavu naší duševnosti, před aktivací negativního stavu a před rozsáhlými genetickými změnami formy jejího vyjádření a projevu, neexistovalo nic negativní či protivné. Duch našeho bytí a existence neobsahoval žádné ideje zel a nepravd a jejich následné ukrutnosti a ohavnosti. V tomto duchu byly přítomné jen pozitivní, dobré, láskyplné, moudré, něžné a pravdivé ideje. Z takovýchto idejí proto povstávala jenom velmi pozitivní, energická, dobrá, mocná, láskyplná a něžná duševnost a všechno naše myšlení, cítění, chtění, touhy, přání, úmysly a motivace byly vždy pozitivní a dobré bez toho, že by v sobě obsahovaly něco egoistického nebo sobeckého. Takhle to má být. Takovýto je skutečný obsah a kvalita vši naší pravé duševnosti.

Ale, jako výsledek genetického inženýrství, přímý přístup k našemu duchu byl uzavřen a mezi naším pravým duchem a naší pravou duševností či duší byla vybudována umělá oblast. Tato umělá oblast, zvaná pseudoduch, zapouzďila skutečného ducha a znemožnila tomuto duchu přímo přenášet všechny své pozitivní a dobré ideje pro jejich transformaci na pozitivní a dobrou duševnost či duši. Namísto toho, tato umělá oblast neustále zachytává všechny pozitivní a dobré ideje, některé z nich zkresluje, některé z nich překrucuje, některé z nich mění na něco jiného a některé z nich zcela odmítá nebo jim úplně zabraňuje přijít do naší duševnosti.

Z takovýchto aktů pseudoduch tvoří své vlastní ideje něčeho opačného k pozitivnímu stavu, k pravé duchovnosti a k náležitě duševnosti a přenáší je duši pro transformaci na zkreslenou, falešnou, negativní a zlou duševnost.

Z takovéto duševnosti jsme začali prožívat všelijaké zlé a negativní stavy a podmínky v našem pozemském životě. Ale když jsme neměli žádnou vědomou ideu toho, že je to s námi tak, považujeme naši situaci a obsah, kvalitu a formu nám dostupné pozemské duševnosti za normální stav záležitostí.

Toto je velmi nebezpečná situace. Zabraňuje nám jakékoliv náležité chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duševnosti. Zvětšuje negativní stav a všechny jeho ukrutnosti a ohavnosti, které tak velmi prožíváme na této planetě.

V současnosti nám dostupná duševnost a duševní život může být popsán či charakterizován následujícím způsobem:

1. Je v nás, v zákoutích našeho nejvnitřnějšího já, nebo toho, co v jiných spisech nazývám Vnitřní Myslí, duch, který je přímým nadělením Nejvyššího. Tento duch sestává ze všech pozitivních a dobrých idejí života ve všeobecnosti a z našeho pozemského života zvlášť. Tuto oblast můžeme považovat za esenci a substanci

našeho bytí a existence, protože nám nepřetržitě přináší náš samotný život od Nejvyššího. Je to životní podpůrný systém všemu, z čeho sestáváme a čím jsme. Když je tato oblast v naší Vnitřní Mysli přímým sídlem Nejvyššího v nás, je úplně pozitivní a dobré povahy. Z takovéto povahy neproudí nic zlé a negativní. Z takových pozitivních a dobrých idejí je stvořena naše duševnost za účelem jedinečného a individuálního prožívání takovýchto idejí ve formě jejich myšlení, cítění, chtění, konání, chování, sdílení, atd. Toto je původní a skutečný účel Stvoření lidské duševnosti.

Kvůli této struktuře byla lidská duševnost, jsouc pokračováním svého ducha, schopna myslet, cítit, vnímat, chtít, být přímo v kontaktu se svým duchem a s Nejvyšším v něm.

Původně nebyli žádní zprostředkovatelé pro komunikaci mezi naším duchem a naší duší či duševností. Kvůli takovému intimnímu, blízkému a přímému vztahu s naším duchem a s naší duší, nebyla žádná možnost nepochopení a zmatků o jakýchkoliv ideách, které proudily z našeho ducha, a proto naše duševnost neboli naše myšlenky, pocity, touhy, chtění, přání, vůle, tendence, chování, konání, motivace a úmysly i všechno ostatní bylo vždy dobré, pozitivní, láskyplné, moudré, pravdivé a otevřené pro bezpodmínečné sdílení a vzájemný prospěch. Za těchto podmínek nemohly existovat žádné pocity egoismu, sebelásky či sobeckosti. Takže nemohly být iniciovány ani se projevovat žádné duševní poruchy a choroby.

2. Duševnost nebo duše každého ve své kvalitě a obsahu byla a je jedinečná, odlišná a neopakovatelná. Žádné dvě totožné zkušenosti nebyly a nejsou možné. Důvod pro tuto situaci spočívá v tom, že každá idea každého jednotlivého ducha je jedinečná a odlišná. Povstává z Absolutního myšlenkového procesu Nejvyššího. Cokoliv, co pochází z Absolutního Stavů, nemůže být nikdy úplně totožné a stejné jako něco jiného. Jinak by tento stav nebyl absolutní. V bytí a existenci proto neexistují dvě ideje, které jsou přesně stejné. Ve své esenci a substanci jsou vždy odlišné, bez ohledu na to, jak se navenek jeví, že jsou stejné. Toto je nutné uspořádání Stvoření Nejvyššího, aby se produkovaly nekonečné variace a varianty procesů a projevů absolutně milující a moudré přirozenosti Nejvyššího.

Takže, duch každého jednotlivce, vybudovaný z odlišné a jedinečné ideje Nejvyššího, je vždy jedinečný a odlišný. Z tohoto důvodu vyzařuje, produkuje a přenáší odlišnou kvalitu a obsah duševnosti vztahující se k jeho jedinečné přirozenosti.

Jak je idea této kvality a obsahu transformována na určitou sebevnímající a sebeuvědomělou duševnost, tato duševnost či duše bere na sebe a odráží povahu svého ducha, ze kterého vzniká a povstává. Odsud vyplývá jedinečnost naší duše či duševnosti.

3. Naše duševnost či duše, ve svém původním stavu, struktuře a formě byla takové povahy, že byla vždy otočena ke svému zdroji – duchu. Všechny energie naší duševní činnosti byly usměrněny zpět k duchu, aby nové ideje a jejich příslušné pocity, emoce, touhy, úmysly, vůle a motivace, atd., mohly přijít do své plodné zralosti a aby mohl nastávat, postupovat a stávat se (být realizován) neustálý růst, zlepšení a pokrok. Přímá, obousměrná komunikace mezi naším duchem a duší či duševností zajistila zdravou, pozitivní, nepřerušovanou, nerušenou a nezkrácenou manifestaci našeho myšlení, cítění, chtění, vnímání, postojů, úmyslů, motivací,

způsobů chování, konání a všech ostatních črt naší duševnosti. Takto udržuje a podporuje náležitý duchovní způsob komunikace – zvnitřku k vnějšku, z ducha k duši, k tělu, atd.

Dokud je udržován a zajištěn takovýto duchovní způsob komunikace, nic zlého se nemůže přihodit. Duchovní stabilita, duševní stabilita a dobré zdraví by byly zachovávány a udržovány donekonečna. Toto je očekávaný výsledek takového uspořádání.

Uspořádání zevnitř k vnějšku nebo od ducha k duši, k tělu, atd., může být nazváno *Božskou realitou vzájemného působení a vzájemné spojitosti*. Toto je svaté proudění a směr, který odráží pravý obraz a podobu Boha.

Proto udržování tohoto proudění a směru zabraňuje čemukoliv negativnímu, škodlivému a nezdravému vstoupit do našeho ducha, naší duše a našeho těla. Toto je ideální stav a kondice našeho duševního života.

4. Avšak, s výše uvedeným uspořádáním, nemůže být nikdy efektivně iniciováno nic negativní a škodlivé povahy. Z tohoto důvodu, v jednom bodu v čase, bylo určitým tajemným genetickým inženýrstvím a manipulacemi, toto uspořádání zrušeno, překrouceno a obráceno do pozice vzhůru nohama.

Když byl mezi našeho pravého ducha a naší pravou duši a duševnost vložen pseudoduch, zastavil toto proudění a směr odvedením všeho k sobě samotnému. Odvedením tohoto proudění se zrodila idea podvodu. Takže, všechno negativní a škodlivé bylo na své cestě stávání se bolestivou realitou. Přímá komunikace mezi naším pravým duchem a jeho pravou duševností se ztratila a byla nahrazena nepřímou skrze tohoto uměle vloženého pseudoducha.

Od tohoto okamžiku, ztratili jsme svou schopnost přímo vnímat a chápat to, co nám náš duch říká nebo zasílá. Namísto toho dostáváme zkomolenou a zkreslenou informaci, která byla takto proměněna v tom pseudoduchu. A když prožití naší duševnosti je úplně závislé na stálém vstupu a projekci idejí ze svého ducha, stává se závislou na vstupech a projekcích zkreslených a falešných idejí tohoto pseudoducha.

Z těch zkreslených a falešných idejí je vybudována nová pseudoduševnost či pseudoduše, která postupně zapouzdřuje a odřezává náš přístup k pravé, čistě pozitivní duševnosti či duši. Pseudoduch a pseudoduševnost postupně, krůček za krůčkem, úplně převládnu a nahradí pravou realitu života falešnou nebo zkreslenou.

Kvůli tomu faktu, že všechen přímý přístup k našemu pravému duchu a k naší pravé duši je nyní zapouzdřený a uzavřený, mimovolně začínáme považovat našeho pseudoducha za pravého ducha, naši pseudoduševnost za pravou duševnost, a pseudorealitu jimi vytvářenou za jedinou pravou realitu.

Takže jsme chyceni do pastí v tomto začarovaném kruhu negativity, který nás nekrmí ničím jiným než bídou a problémy. Tato situace dává vznik všem našim duchovním, duševním a fyzickým problémům, chorobám a nemocem. Teď je však považujeme za nevyhnutelný a nutný stav záležitostí.

Když nám není dostupná žádná náležitá a správná informace od našeho pseudoducha a pseudoduše, nemáme jinou možnost než, takřikajíc, hledat léky na naše problémy někde jinde. Bez vlastnění jakéhokoliv přímého přístupu k našemu pravému duchu a pravé duši (znalost, jak komunikovat s naším duchem a duší byla potlačena tím pseudoduchem a pseudoduší), obrátili jsme se k vnějšku, pryč od nás samých, kde jsme se zoufale snažili najít východisko z našich pozemských těžkostí. Avšak, jelikož jsme se snažili získat něco z toho něčeho, nikdy jsme nemohli dostat z toho něčeho žádnou použitelnou informaci, protože toto něco – negativní stav – chce, aby všechno bylo právě takové, jaké je. Jak to již zdůraznil Ježíš Kristus, je to jako snažit se vyhnat Satana mocí Satana. Není divu, že to nikdy nefunguje, a my končíme zklamání a odrazení, myslíc si, že takhle to má být.

5. Jak bylo uvedeno výše, funkce našeho pravého ducha a pravé duše je v současnosti omezena na udržování životního podpůrného systému v nás. K velké trpkosti negativních sil, ten duch a jeho duševnost či duše, nemohou být z nás nikdy úplně odstraněny a vypuzeny. Kdyby bylo možné toho dosáhnout, všechny znaky života by přestaly okamžitě fungovat. V tomto případě bychom zahynuli. Proto, je úplně nemožné nahradit pravého ducha pseudoduchem a pravou mentalitu či duši pseudoduševností či pseudoduší.

Avšak, během tohoto tajemného genetického inženýrství a manipulace, v procesu restrukturalizace lidské fyzické formy a jejího mozku, pseudotvůrcům se podařilo, bez nebezpečí zastavení života, omezit funkci našeho pravého ducha a pravé duševnosti na přibližně 5 procent jejich kapacity. Mít méně než pět procent by znamenalo buď smrt, nebo redukci lidských tvorů na úroveň živořících zvířat, která nemají žádné sebepojetí či sebeuvědomění, to jest, že nemají ponětí "já jsem". Ponechat víc než pět procent by ohrozilo náležitou plnou aktivaci negativního stavu. Stále by zůstávalo příliš mnoho pozitivního vlivu na náš život. Avšak, napříč té skutečnosti, že pouze pět procent našeho pravého ducha a naší pravé duše či duševnosti je funkčních a devadesát pět procent je z pseudoducha a pseudoduševnosti, některé ryzí a pravdivé ideje tu a tam proniknou. Přijdou k nám neočekávaně ve formě snů, představ, myšlenek, idejí, intuic, neočekávaných událostí, paměťových stop a podobných stavů. Velmi často přicházejí v maskované formě nebo skrze symbolismus, aby se vyhnuly objevení neustále bdělým pseudoduchem a pseudoduší. Většina z nás neví, co si s nimi počít, nebo jak je interpretovat, nebo jaký je jejich význam. Z tohoto důvodu máme naneštěstí sklon přehlížet tyto ryzí ideje, nebo je odmítat a věnovat jim malou pozornost. Máme tendence je přehlížet buď jako nemající žádnou hodnotu, nebo jako produkty nějakého šílenství. Toto je roztrubovaná propaganda našeho pseudoducha a pseudoduše, které nechtějí, abychom poznali pravdu o nás samých, o našem pozemském životě a jeho duchovnosti a duševnosti, nebo o jeho duchovních a duševních aspektech. Takže skončíme tím, že zapomeneme na tyto zkušenosti, dokud nedojde k dalšímu průniku.

Tato tajemná nastávání ryzí a pravdivé ideje, která pronikají od našeho pravého ducha a naší pravé duše, jsou nutná, aby nám připomínala naši pravou přirozenost a původ.

6. Výše uvedená situace, ve které žijeme na této Zemi a ve všech jiných oblastech Zóny Vymístění, může být považována za nepřirozený, nepravý a umělý život, který byl udělán tak, aby se našim geneticky změněným smyslovým orgánům a vnímání jevil jako pravý život, skutečný život a jediný možný život.

Kvůli tomu, všechna duševnost, která je nám dostupná v té formě, v které ji známe a prožíváme, nás umísťuje do vnucené pozice zaměření vši naší pozornosti, nebo tolik z ní, kolik je jen možné, do nesprávného směru pryč od našeho pravého ducha a pravé duše k vnějšku a k pseudoduchu a pseudoduši. Všechno v nás bylo zkonstruováno takovým způsobem, aby byl dosažen přesně tento cíl. Naneštěstí pro nás, tato pseudoduševnost udržuje všechny naše zájmy, touhy, očekávání, přání, přitažlivosti a náklonnosti na něčem, co je nejméně hodnotné, nejméně důležité a nejméně zdravé a normální, tudíž na přechodných, pozemských, materiálních, smyslových, tělesných, světských a podobných věcech. Udržuje všechen náš zájem v našem vnějším prostředí a podporuje a napájí náš nezájem o naše vnitřní a interní prostředí. Tato situace může být považována za další mocný zdroj našich problémů, béd, utrpení a neštěstí.

7. Kvůli výše popsanému uspořádání ohledně našeho vlastního pravého ducha a naší vlastní pravé duševnosti je zřejmé, že jsme stále napájeni nesprávnou informací všemi modalitami a nástroji našeho duševního vnímání. Takže to, co si myslíme, co cítíme, co vnímáme, co vidíme, nebo co slyšíme, není ve většině případů tím, čím se zdá, že je.

Existuje stále nesprávné vnímání pravé reality, takové, jaká skutečně je. Z tohoto důvodu, a toto je nejdůležitější Uvědomění, naše vlastní vnímání nás samotných, způsob, jakým se pocítujeme, způsob, jakým se slyšíme nebo vidíme, čili naše sebepojetí, sebevnímání, sebechápání a sebepředstava jsou vcelku nesprávné nebo úplně zkreslené. Nevíme, kdo vlastně jsme, jací jsme, proč jsme tu nebo jaká je pravá realita našeho bytí a existence. Nejenže nemáme toto nejdůležitější poznání, ale dokonce ani o něj nemáme zájem. Mnohým z nás na něm nezáleží.

Výsledkem takovéhoho devastujícího postoje je úplné Odmítnutí čehokoliv náležitého, zdravého a toho, co je pro nás skutečně prospěšné. Namísto toho si volíme pravý opak, to, co je pro nás nejméně zdravé a nejméně prospěšné. Tento stav byl dosažen jako výsledek této rozsáhlé tajemné genetické změny, která nás udělala takovými, aby se negativní stav mohl stát dominantním faktem v našem životě.

8. Struktura naší současné duševnosti je taková, že nás nutí, abychom byli poblázněni, zaujatí a přitahováni různými pojmy, ideami, filozofiemi, náboženstvími, systémy, skupinami, kulty, praktikami, teoriemi, terapiemi, drogami a podobnými angažovanostmi a praktikami, které jsou obyčejně buď úplně falešné, nebo obsahují velká zkreslení. Obyčejně vyvolávají příznivé naladění v našem pseudoduchu a v naší pseudoduševnosti, které nás nutí věřit v jejich platnost a pravdivost. Naneštěstí jen podporují naše nesprávné nebo zkreslené vnímání a přijetí reality, naše falešné, nebo zkreslené sebepojetí, sebepředstavu, sebechápání a naše nenáležité chápání, naplnění a praktikování našeho pozemského života a jeho duchovních a duševních aspektů.

Je jen samozřejmé, že když náš pravý duch a naše pravá duše či duševnost jsou zapouzdřeny pancéřovaným falešným duchem a falešnou duševností či duší, a když působí pouze v rámci pěti procent své kapacity, potom jakékoliv ideje, pojmy, filozofie, náboženství, systémy, kulty, praktiky nebo cokoli, co objevujeme na této Zemi, jsou přímým produktem našeho pseudoducha a naší pseudoduše. Takže je v nich možno najít velmi málo pravdy a reality. Obyčejně jsou vytvořeny jen pro jediný účel, pokračovat v současném zavádění a v nevhodném, neefektivním a

neproduktivním chápání a naplňování našeho pozemského života a jeho duchovních a duševních aspektů.

9. Většina současných aktivit našeho pozemského života je velmi vzdálená od nalezení náležitého způsobu praktikování našeho duševního života. Nikdo neví, nebo se dokonce ani nesnaží poznat, jaká je pravá duševnost a jak by se měla vyjadřovat a projevovat. Spíme, jíme, pijeme, pracujeme, hrajeme si, sledujeme televizi, čteme, děláme to či ono, ale málo z toho, co děláme, má nějakou souvislost s nacházením pravého pochopení nebo naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních a duševních aspektů. Tyto aktivity považujeme za pravé vyjádření našeho ducha a naší duše. Takže je považujeme za naši pravou duševnost. Avšak, mají málo nebo nic společného s tím, co pravý život a jeho duchovní a duševní aspekty vlastně jsou. Tyto aktivity jsou vedlejším produktem našeho života a našeho ducha a naší duše, a ne naším pravým životem.

Ale takovéto je uspořádání našeho pseudoducha a naší pseudoduševnosti – že považujeme vedlejší produkty života nebo pseudoživota za reálný život a reálný život je považován za neexistující. Takto je nadobro zajištěno pokračování bytí a existence negativního stavu a všech jeho béd, ukrutností a ohavností.

Abychom náležitě pochopili a využili naši pravou, ryzí duševnost či duši a žili zdravý duševní život na této Zemi, radí se nám, abychom získali náležité nekontaminované poznání o našem pozemském životě a o tom, jak chápat a praktikovat tento život. Musíme seriózně zvážit to, co bylo o naší duševnosti či duševním životě řečeno ve výše uvedených devíti bodech. Abychom to udělali efektivně, doporučuje se nám vykonávat určitá duševní cvičení.

DUŠEVNÍ CVIČENÍ

1. Projděte si prvních pět kroků, uvedených v předešlé kapitole, doplňte k nim, že se chcete dozvědět pravdu také o vašem duševním životě, abyste mohli začít praktikovat, co je náležité a správné z hlediska vaší pravé duše nebo duševnosti.

2. Důkladně prověřte svůj způsob myšlení, cítění, chtění, své touhy, očekávání, přání, chování, skutky, vztahy, úmysly a motivace. Přemýšlejte o svém myšlení. Cíťte své pocity. Věnujte pozornost svým tužbám a vůli. Důkladně prozkoumejte své úmysly a motivace a podívejte se, jaký je jejich obsah. Objevte, kolik negativity nebo kolik negativních myšlenek a pocitů v sobě nosíte, kterým jste dovolili, aby zamořili, otrávilí a kontaminovali váš život. Pokračujte důkladnou purifikací a očištěním od všech negativních, zlých, škodlivých, zraňujících a ubližujících myšlenek, pocitů, emocí, tužeb, úmyslů a motivací. Nedovolte, aby ve vás zůstalo cokoli takové povahy. Představte si bílé zářivé světlo, přicházející od Nejvyššího, jak vámi proniká a odnáší všechnu tu černotu a temnotu těch škodlivých stavů vaší pseudoduševnosti.

3. Meditujte o výše uvedených devíti bodech a poproste Nejvyššího, aby vám poskytl správné chápání toho, co je vám oznamováno. Poproste Nejvyššího, aby vám ukázal způsob, jak odstranit vliv vašeho pseudoducha a vaší pseudoduševnosti.

4. Poproste Nejvyššího, aby vám pomohl dostat se do kontaktu s vaším pravým duchem a pravou duševností a aby vám ukázal, jak obejít a vyhnout se tomu, abyste se zamotali a aby vás blokoval pseudoduch a pseudoduševnost či pseudoduše.

5. Poproste Nejvyššího, aby vám zjevil, co je nesprávné v tom, jak chápete a žijete váš duševní život, jaké máte duševní a emocionální problémy, jak by je bylo možné odstranit a jakým druhem duševních postojů a stavů byste je měli nahradit.

6. Poproste Nejvyššího, aby vás představil vašemu pravému duchu a vaší pravé duši a pravé duševnosti a poproste, aby vám poskytly hluboký zážitek, jaké to je být svým pravým duchem a svou pravou duší bez vnucení uměle zavedeného pseudoducha a pseudoduše, se kterými jste se doposud ztotožňovali.

7. Poproste svého pravého ducha a svou pravou duševnost o milosrdenství a odpuštění, že jste je tak dlouho zanedbávali a poproste, aby byl opět navázán přímý kontakt a správné proudění mezi nimi a vaší vědomou myslí, abyste mohli všechno vyvozovat z pozice svého pravého ducha a pravé duše, namísto ze svého pseudoducha a pseudoduše.

8. Poproste Nejvyššího, aby postupně, vaším vlastním tempem, odstranil všechno týkající se vašeho specifického pseudoducha a pseudoduše a aby vás naučil, jak žít produktivním a naplňujícím životem k vaší i ke spokojenosti Nejvyššího. Naslouchajte důkladně tomu, co přijde a uspořádejte si svůj život takovým způsobem, abyste víc a víc umožňovali, aby se manifestovala, projevovala, uskutečňovala a vynořovala vaše pravá pozitivní duševnost.

9. Když skončíte, poděkujte Nejvyššímu a všem zaangażovaným za jejich pomoc a dejte si závazek, že budete takováto duševní cvičení vykonávat každodenně.

Ještě jednou, je nutné uvědomit si, jak je důležité neustále modifikovat tato cvičení, abyste se vyhnuli prázdným návykům, zritualizování a zautomatizování si těchto cvičení.

Z toho důvodu během vašich duchovních a duševních cvičení poproste Nejvyššího a svého pravého ducha nebo Vnitřní Mysli, aby vám dali nebo zjevíli, jaký druh změn je třeba vykonat a jak by měla být vaše cvičení strukturována a realizována. Ty rady dodržujte.

Jak vidíte, záměrně jsem se vyhnul poskytnutí jakýchkoliv konkrétních příkladů takových cvičení. Jsou načrtnuta jen ve všeobecných termínech, aby nám vytyčila směr, jakým se ubírat. Důvodem tohoto je, že každého případ a situace jsou neodmyslitelně jiné a jedinečné. Nemůžeme se řídit příklady jiných lidí. Je naší zodpovědností zjistit ze svého nitra, jaké duchovní, duševní či jakákoliv jiná cvičení jsou nejúčinnější a nejvhodnější pro nás osobně. Žádné dva případy nejsou stejné. Proto bych vám tím, že bych byl specifictější ohledně těchto cvičení, než jsem byl výše a než budu v následujících návrzích, neudělal vůbec laskavost.

KAPITOLA TŘETÍ

FYZICKÝ NEBO TĚLESNÝ ŽIVOT

Je samozřejmým a dobře známým faktem, že my všichni máme fyzické tělo. Tento fakt jde přijmout snáze než ten, že máme ducha a duši. Svě tělo můžeme velmi konkrétně vidět, cítit a dotýkat se ho, zatím co máme velmi malý fyzický nebo hmatatelný pocit přítomnosti našeho ducha a naší duše. Jinými slovy, nemůžeme se dotknout svého ducha a své duše svými rukama.

Je nutné si uvědomit, že každá inteligentní bytost, entita nebo tvor ve Stvoření Nejvyššího a v Zóně Vymístění je vytvořen z třech hlavních komponentů nebo částí. První část nebo komponent se nazývá duchem jednotlivce. Druhý se nazývá duší nebo mentalitou jednotlivce. Třetí komponent se nazývá tělem jednotlivce. Duch může být považován za jedinečný život a je skutečným jedinečným životem každého jednotlivce. Duše nebo duševnost je jedinečným vyjádřením a vnímáním tohoto jednotlivce. Tělo je jedinečnou konkrétní manifestací každého jednotlivce.

Duch je samotná idea nebo esence a substance bytí a existence jednotlivce. Duše a duševnost je sebezkušenost a zkušenost všeho ostatního uvnitř jednotlivce. Tělo je projekcí a příbytkem ducha a duše v jejich příslušných prostředích.

Když mluvíme o těle, nemyslíme tím jen fyzické tělo lidských bytostí, které je jim k dispozici na planetě Zemi. Stvoření Nejvyššího v podstatě pozůstává z třech obrovských dimenzí. Tyto tři obrovské dimenze obsahují v sobě nekonečné počty vesmírů, galaxií, slunečních soustav, planet, atd., z nichž všechny jsou obývány nekonečnými počty inteligentních bytostí a entit.

První dimenze Stvoření Nejvyššího se nazývá duchovní svět. Duchovní svět je považován za ducha celého Stvoření. Obyvatelé duchovního světa, stejně jako v každém jiném světě, sestávají ze svých vlastních specifických a jedinečných duchů, specifických duší či duševností a specifických těl.

Druhá dimenze Stvoření Nejvyššího se nazývá intermediální svět duchů. Intermediální svět duchů je považován za duši nebo duševnost celého Stvoření. Obyvatelé tohoto světa mají své vlastní specifické a jedinečné duchy, duše a těla.

Třetí dimenze Stvoření Nejvyššího se nazývá přírodní svět. Přírodní svět je považován za tělo celého Stvoření. Obyvatelé přírodního světa mají své vlastní specifické a jedinečné duchy a své vlastní specifické a jedinečné duše a těla.

Výše uvedené tři obrovské dimenze mohou být považovány za realitu pravého Stvoření Nejvyššího a za Jeho pozitivní stav.

Mimo těchto třech dimenzí existuje další obrovská oblast, která doprovází pravé Stvoření, ale není jeho částí. Tato oblast se nazývá Zóna Vymístění. Tato Zóna je odpadem nebo vypuzením všeho, co je odmítnuto ve skutečném Stvoření. Každý, kdo se ve skutečném Stvoření ze své vlastní svobodné vůle rozhodne obrátit se zády k realitě Stvoření Nejvyššího, automaticky vypadá do Zóny Vymístění.

Jsou v podstatě tři typy lidí, kteří žijí v různých oblastech Zóny Vymístění. Prvním typem jsou lidé, kteří byli původně Stvoření Nejvyšším, aby osídlili přírodní svět a specificky pravou planetu Zemi. V jednom bodu své historie se tito lidé z určitých velmi důležitých duchovních důvodů rozhodli odmítnout realitu Stvoření Nejvyššího a Samotného/Samotnou Nejvyššího a obrátili se zády ke všemu, co je z pravého Stvoření a z pozitivního stavu. Když to vykonali, vypadli do Zóny Vymístění a ustanovili své vlastní pseudostvoření, udělané podle vzoru pravého Stvoření a strukturované tím stejným způsobem jako pravé Stvoření. Takže ustanovili svou vlastní pseudoduchovní dimenzi a její mnohé pseudovesmíry, pseudosvěty a pseudozemě, atd. Toto je jejich vlastní duchovní pseudosvět, který se nazývá peklo. Pseudoduchovní svět nebo peklo je pseudoduchem Zóny Vymístění. Z tohoto pseudoduchovního světa pseudotvůrci zřídili svůj vlastní pseudointermediální svět svého pseudoducha, který se stal pseudodůvěností nebo pseudoduší Zóny Vymístění. Potom, nakonec, ustanovili svůj vlastní pseudopřírodní svět, který se stal pseudotělem Zóny Vymístění.

Lidi, kteří toto všechno udělali, nazývám pseudotvůrci. Někdy se souhrnně nazývají Lucifer. Slovo "Lucifer" doslovně znamená ranní hvězdu. Toto slovo mělo původně pozitivní a dobrou konotaci, protože "ranní hvězda" označuje úplně první přírodní lidi, kteří byli stvořeni a naděleni přímo Nejvyšším, aby osídlili přírodní svět. Byli specificky stvořeni pro planetu Zemi. Takže Lucifer neznamená jednotlivou osobu, která byla údajně na takové vysoké úrovni jako archanděl, která se následně vzbouřila proti Bohu a vypadla z Boží milosti. Toto je mýtus podporovaný negativním stavem a pekly, aby dali lidem falešný dojem, že zla a nepravdy byly vytvořeny někým, kdo byl velmi blízko k Nejvyššímu, fakticky synem Božím a bratrem Ježíše Krista.

Lidé si nedokázali uvědomit, že z někoho, kdo je pozitivní a dobrý, nemůže nikdy vzniknout nic negativní, zlé a falešné. Takovéto osobě nemůže nikdy přijít na mysl žádná idea či pojem negativity. Proto nikdo z řad andělů, archandělů, cherubínů, serafínů nebo z jakéhokoliv jiného stavu pravého duchovního světa by nikdy nechtěl přijít s ideou odmítnutí pravé reality Stvoření Nejvyššího a Samotného/Samotné Nejvyššího.

Negativní stav by proto nemohl být iniciován nebo započat na samém vrcholu Stvoření, nebo v prvním okruhu Stvoření. Namísto toho byl iniciován a započat na úplném dně Stvoření neboli v posledním okruhu Stvoření, čili v nejexternějším stupni přírodního světa, na planetě Zemi, kde duchovní principy jsou nejvzdálenější od svého zdroje.

To, že "Lucifer" se nazývá i synem Božím znamená, že první lidé na této planetě byli přímým Stvořením a nadělením Nejvyššího. To, že "Lucifer" se někdy nazývá i bratrem Ježíše Krista znamená, že Nejvyšší se inkarnoval na planetu Zemi, aby se stal Spasitelem všech v Zóně Vymístění a spasil celé Stvoření od nutnosti být zlým a negativním a jít do pekel.

Toto je pravý význam slova "Lucifer". Takže pseudotvůrci původní planety jsou nazýváni "Lucifer". Když vypadli z pravého Stvoření do Zóny Vymístění, postupně rozšířili a osídlili všechny její oblasti. V procesu své expanze, majíc tajné poznání vytváření života ze svého původního pozitivního stavu (to jest, z doby před takzvaným "Pádem"), vytvořili a utvořili početné životní formy, které byly podobou jejich vlastní podoby a obrazu tak, jak oni bývali původně podobou a obrazem

Nejvyššího. Jako část tohoto procesu fabrikace vytvořili také lidské bytosti pro pseudoplanetu Zemi s ustanovením té stejné hierarchické struktury pro své produkty, jaká existuje v pravém Stvoření. Čili každá bytost nebo tvor vytvořený jimi v peklech, sestává ze svého vlastního ducha, duše a těla.

Lidé, nebo když máme být přesní, pseudolidé, kteří byli utvořeni pseudotvůrci (pomocí ukradených principů života, které v sobě měli od Nejvyššího), jsou druhým typem lidí, kteří obývají všechny oblasti Zóny Vymístění.

Třetím typem lidí v Zóně Vymístění jsou v podstatě dobrovolníci, kteří tam přišli z jiných dimenzí Stvoření Nejvyššího. Tito lidé se dobrovolně rozhodli pro určité specifické pověření, v důsledku čeho se inkarnovali do Zóny Vymístění, přijímajíc podmínky, které v ní existují.

Jak můžeme vidět z výše uvedeného popisu, bez ohledu na to, v jaké dimenzi nebo oblasti Zóny Vymístění se lidé nacházejí, všichni jsou strukturováni tím stejným základním způsobem. Vždy zůstávají ze svého specifického a jedinečného ducha, ze své specifické a jedinečné duše a ze svého specifického a jedinečného těla. Nikdo nemůže přežít nebo být a existovat bez jednoho nebo dvou výše uvedených komponentů. Takže, musíme sestávat z ducha, z duše či duševnosti, a z těla, abychom byli schopni být a existovat. Toto je podmínka, za které můžeme žít. Toto je uspořádání, které bylo ustanovené Stvořitelem, Nejvyšším. Proto to bylo ustanoveno takovým způsobem, neboť Sám/Sama Nejvyšší sestává z Absolutního Ducha, z Absolutní Duše a Absolutního Těla. Takže, celé Stvoření je přesnou replikou Nejvyššího a Zóna Vymístění je přesnou replikou zkreslení pravé Přirozenosti Nejvyššího.

Jak duše či duševnost povstává z nastávajících idejí svého ducha, tak je tělo utvořeno z idejí ducha a jeho duševnosti: jediným rozdílem je to, že duch využívá prvky svého prostředí, aby byl v tomto těle pro svou manifestaci a konkretizaci v tomto prostředí.

Všechny dimenze Stvoření Nejvyššího a všechny oblasti Zóny Vymístění jsou prostředím pro ubytování svých příslušných obyvatel. Tato prostředí jsou vybudována z idejí ducha, který je bude obývat. Takže viditelný vesmír ve všech dimenzích, jako také v Zóně Vymístění, není ničím jiným než promítnutými ideami mysli ducha. Kdybychom odstranili ideje naší mysli z jejího prostředí a přestali je promítat do tohoto prostředí, nám viditelný vesmír a hmota (v případě fyzického světa) by se obrátily v nicotu. Takže nejdříve duch vyzařuje ideje svého prostředí. Jen co se prostředí objeví, z prvků tohoto prostředí duch přijímá svou formu projekce neboli své tělo.

Z tohoto můžeme vidět, že je tolik rozličných typů fyzických těl, kolik je rozličných prostředí. V duchovním světě je tělo ducha vybudováno z prvků duchovního prostředí. Toto tělo by proto mohlo být nazváno duchovním tělem. V intermediálním světě duchů je tělo vybudováno z prvků toho světa. Toto může být nazváno duševním tělem. V přírodním světě je tělo vybudováno z prvků hmoty. Toto může být nazváno fyzickým tělem. V Zóně Vymístění jsou těla vybudována z odpadků či z antiprvků a antičástic, které tvoří prostředí této Zóny.

Když je jakýkoliv typ těla výsledkem aktivit našeho ducha a naší duše, je zřejmé, že život našeho těla je úplně závislý na našem duchu a naší duši. Ale proč náš duch potřebuje duši a tělo?

Náš duch je ve své esenci a substanci čistou a jedinečnou ideou sebe samého. Je to idea jedinečného bytí a existence, která povstává z Absolutní ideje Absolutně Jedinečného Absolutního Bytí a Existence Nejvyššího.

Stav každé ideje je aktivním stavem. Být si vědom toho "já jsem" je aktivní proces, a ne stagnující stav. Když uvědomění "já jsem" přijde do své plodné zralosti, musí postupovat k bytí a existenci. Protože je to jedinečné vědomí jedinečného "já jsem", produkuje svou vlastní jedinečnou duševnost či duši za tím účelem, aby úplně a jedinečně prožívalo své bytí a existenci. Zkušenost jeho jedinečného bytí a existence produkuje obrovské energie, které se objevují ve formě různých prostředí přispívajících k projekci a manifestaci tohoto bytí a existence. Jen co se tato různá prostředí objeví, jsou využita na vybudování těla, do kterého může být promítnut duch a jeho jedinečná duševnost a v kterém se může konkrétně projevit.

Je zřejmé, že bez projekce a manifestace bytí a existence, nemůže žádné bytí a existence být a existovat. Takže, aby duch a jeho duševnost či duše mohli vstoupit do svého bytí a existence, musí se sami promítnout a projevit. Jednoduše řečeno, musejí se stát. Jak můžeme vidět, máme tu tři kroky Stvoření; první, nastávání (stav nastává); druhý, postupování (duch postupuje ze svého nastávání do své duševnosti a duše); a třetí, stávání se (duch se stává ze svého nastávání skrze postupování do svého těla). V sjednocení těchto třech kroků může být aktualizováno a realizováno – nastávání, postupování a stávání se, právě bytí a existence jakéhokoliv inteligentního nebo pseudointeligentního jednotlivce.

Takže, duch nemůže být a existovat bez své specifické duševnosti a specifického těla, protože jeho duševnost je jeho prostředkem postupování pro neustálé žití a jeho specifické tělo je jeho prostředkem pro promítání a projevení jeho neustálého života. Nikdo nemůže dost dobře být a existovat bez náležitých prostředků pro své bytí a existenci.

Takže naše fyzické tělo je integrální částí našeho života bez ohledu na to, kde se toto žití odehrává. Ti z nás, kteří v současnosti žijí na této planetě, mají své žití v prostředí této planety, ze kterého bylo původně vybudováno naše fyzické tělo. Takto jsme získali to, co se nazývá fyzickým nebo tělesným životem.

Proto můžeme říci, že náš život sestává ze třech hlavních forem a projevů života: z našeho duchovního života, který se týká života našeho ducha, z našeho duševního života, který se týká života naší duše a z našeho fyzického života, který se týká života našeho těla. Avšak souhrn těchto třech hlavních životů tvoří jeden individuální a jedinečný život specifický pro každého jednotlivce. Je nutno si uvědomit, že přirozenost našeho ducha a jeho duše je neměnná. Náš duch je čistou ideou "já jsem". Duševnost tohoto ducha je vnímáním a vyjádřením "Já jsem". Tato situace nemůže být nikdy změněna ani zrušena, protože idea "Já jsem" vždy je bez ohledu na to, jaký druh změn nebo posunů se odehrává. Avšak tělo ideje "Já jsem" není nikdy neměnné. Závisí na tom, kde nebo v jakém stavu či prostředí je toto "já jsem" promítnuto a projeveno. Zatímco duch a jeho duševnost svou samotnou povahou musí být nesmrtelní, protože nastávají z Absolutního "JÁ JSEM"

Nejvyššího, jako Jeho/Její prodloužení a proces, naše tělo je naproti tomu přechodné, měnitelné, modifikovatelné a dočasné.

Takže, když duch a jeho duševnost splní své potřeby a účel v jednom specifickém prostředí a jsou připraveni přestěhovat se do odlišného prostředí, či stavu, nebo podmínek, zanechávají své bývalé tělo a přijímají novou formu pro svou projekci a manifestaci v odlišném prostředí či stavu. Duch a jeho duševnost si nemohou s sebou vzít své bývalé tělo, protože tělo je vždy vázáno na své specifické prostředí, jsouc vybudováno z prvků tohoto prostředí. V úplně novém prostředí či stavu nebo podmínkách by proto staré tělo nebylo vhodné pro projekci a manifestaci svého ducha. Duch a jeho duševnost by se jednoduše nemohli objevit v novém prostředí či stavu se svým bývalým tělem, protože tělo má úplně jinou strukturu, než jaká se vyžaduje pro projekci a manifestaci ducha a jeho duševnosti v novém stavu či prostředí. Proto je tělo odloženo. Jakmile je odloženo, tělo se vrací do svého původního elementárního stadia.

Jakékoliv specifické tělo může existovat ve své tělesné formě, pokud je používáno duchem a jeho duševností za účelem projekce a manifestace jejich specifického a jedinečného bytí a existence vztahujícího se k jeho současným potřebám, jako také účelu a užitku jakému slouží. Když jsou tyto potřeby uspokojeny a účel je splněn a všechn užitek v daném prostředí je vyčerpán, duch a jeho duševnost změni svůj stav a kondici. Se změnou svého stavu a kondice změni své prostředí. Když se tato změna uskuteční, duch a jeho duševnost zmizí z tohoto prostředí a tělo se vrátí ke svým původním elementárním podmínkám. Rozptýlí se ve svém vlastním prostředí.

Z tohoto uspořádání je zřejmé, že život jakéhokoliv typu těla je odvozen z účelu a užitku, jakému slouží pro ducha a jeho duševnost. Když se tento účel a užitek ukončí, tělo ztratí svůj zdroj života a zastaví svou funkci. Konec tělesných funkcí neznamena konec duchova života a konec duchovy duševnosti. Znamená to pouze změnu podmínek. Ale jestliže tělo není přenosné z jednoho stavu do úplně odlišného, umírá a přestává být a existovat. Délka tělesného života a jeho podmínky závisí na duchově potřebě a užitku z tohoto těla. V některých podmínkách a místech Stvoření Nejvyššího je možné zůstat miliardu let v tom těle bez jakýchkoli znaků jeho opotřebování nebo stárnutí tohoto těla. Na jiných místech a v jiných podmínkách se v něm žije velmi krátce. Avšak, bez ohledu na to zda toto tělo setrvá miliardu nebo víc let, nebo jen jednu minutu, slouží velmi důležitému účelu a užitku pro ducha a jeho duši. Kvůli tomu si duch, duše a specifické tělo každého zaslouží, aby mělo náležitou péči, úctu a lásku.

Kvůli lepšímu pochopení a naplnění našeho pozemského života a jeho fyzických a tělesných aspektů se doporučuje zvážít následující důležité záležitosti ohledně našeho pozemského, fyzického života a forem jeho projevu.

1. Situace s tělesným životem v pravém Stvoření je úplně odlišná než na této Zemi a ve všech jiných oblastech Zóny Vymístění. V pravém Stvoření jsou tělesné formy ducha a jeho duše vybudované z čistě pozitivních a dobrých idejí. Jejich prostředí odráží tuto pozitivnost a dobrotu a je bez čehokoliv protivného, negativního, destruktivního či zlého.

Z tohoto důvodu těla v pravém Stvoření nepodléhají chřadnutí ani žádné chorobě či nákaze, ani smrti, ani jakýmkoliv jiným protivným a nepohodlným stavům. Neexistuje žádný proces stárnutí těla a smrti, jak je to známo lidem na Zemi. V

pozitivním stavu jsou těla lidí a všechny jejich orgány vždy odvozeny z idejí ducha a jeho duševnosti. Tělo je v neustálém, vědomém uvědomění svého ducha a duše a je s nimi v neustálé, přímé komunikaci. Neexistuje žádná separace duchovního a duševního života od tělesného života. Těla v pravém Stvoření neprodukují žádný odpad. Všechno, co lidé jedí nebo pijí, je úplně využito jejich těly takovým způsobem, aby bylo plně absorbováno a proměněno na potřebnou energii. Takže tam vůbec není žádné močení a vylučování výkalů. Konec konců, moč souvztáhí s nepravdami a výkaly souvztáhí se zly. Když někdo žije v takových podmínkách, kde nejsou možná žádná zla a nepravdy, jeho prostředí je zbaveno všeho, co by nemohlo být plně využito pro nějaké dobré účely bez produkování jakéhokoliv odpadu. Odstranění odpadků tam není v žádné formě potřebné, protože tam neexistují žádné odpadky.

2. Před takzvaným "Pádem" těch, kteří jsou někdy nazýváni Adam a Eva a někdy Lucifer, situace s lidskými fyzickými těly na této Zemi byla úplně odlišná, než je teď. V té době bylo tělo v harmonii se všemi jinými těly v bytí a existenci. I když bylo stvořeno Nejvyšším z prvků hmoty a země, bylo pod úplnou vědomou kontrolou svého ducha a duše. V té době nebyla myslitelná žádná separace fyzického těla a jeho života od duchovního a duševního života. Fyzické smyslové orgány byly přesně naladěny na náležité a správné neustálé vnímání všech třech realit – duchovního světa a jeho obyvatel, intermediálního světa duchů a jeho obyvatel a přírodního světa a jeho obyvatel.

Kvůli úplné kontrole fyzického těla a jeho funkcí pomocí duchovního a mentálního zákona, toto tělo nepodléhalo stárnutí, chřadnutí ani smrti. Jelikož původní lidé skutečně obsahovali jen pozitivní a dobré ideje, jejich fyzické tělo nikdy nepodléhalo žádným onemocněním, chorobám, nákazám, zdravotním těžkostem a bolestem.

Vzezření nebo forma fyzického těla původních lidí byla zcela odlišná ve své funkci, formě a velikosti v porovnání se současně existujícími fyzickými těly lidských tvorů. Toto tělo bylo schopno plně využít a absorbovat všechno, co zkonsumovalo ve formě potravy a nápoje. Takže, jako kdekoliv jinde v pravém Stvoření, toto tělo neprodukovalo odpad ve formě výkalů a moči.

Umístění a funkce fyzických orgánů tohoto těla byly úplně odlišné od toho, jaké jsou teď.

Jak bylo uvedeno v předešlé kapitole, lidský mozek nebyl rozdělen na dvě hemisféry. Každá jednotlivá buňka tohoto mozku byla v modalitě vědomých aktivit. Plnost aktivity mozku do jeho totální kapacity si samozřejmě vyžadovala odlišný typ těla, než máme teď. Toto tělo muselo být přizpůsobeno, aby bylo schopno snést obrovskou intenzitu funkce mozku a její plnou kapacitu a činnost.

Fyzické prostředí bylo v té době samozřejmě taktéž odlišné. Nebyly například žádné noci a prudké změny počasí nebo tepelných podmínek. Čas spánku byl velmi minimální nebo spíš jen ve formě odpočinku než ve formě skutečného spánku, jak jej známe v současnosti.

Když někdo byl připraven opustit tuto planetu, jednoduše vystoupil ze svého těla a přestěhoval se do jiné dimenze. Zanechané tělo se následně vrátilo do svých

elementárních stádií. V té době lidé žili tak dlouho, jak se rozhodli zůstat ze své vlastní svobodné vůle. Jejich pozemský život trval obyčejně několik tisíc let.

Kvůli důležitému účelu, pro který původní lidé přišli na tuto Zemi, vysoce si cenili, hodnotili a věnovali náležitou láskyplnou péči svým fyzickým tělům, protože tato těla sloužila dobře tomuto účelu. Tělo bylo považováno za integrální část všezahrnujícího pozemského života, bez kterého by nebylo možno dosáhnout náležité projekce a manifestace života ducha a jeho duševnosti. Proto nikdy nezneužívali či špatně nenakládali, nadměrně neužívali či nezanedbávali svůj tělesný život.

3. Výše popsaný stav byl ideální. Neobsahoval žádnou negativitu jakýchkoliv protivných stavů. Za těchto podmínek, jak to už bylo uvedeno v předcházejících kapitolách, by nemohl být nikdy aktivován, ani vstoupit do svého bytí a existence negativní stav.

Aby bylo možno aktivovat negativní stav, bylo potřebné úplně změnit výše uvedený stav. Hlavní cíl této změny spočíval v separaci tělesného života od duchovního a duševního života a v omezení duchovního a duševního života na pět procent jejich původní kapacity. Aby se toho dosáhlo, bylo zapotřebí utvořit odlišný typ těla.

Vzetím pěti procent z původního nadělení Nejvyšším, pomocí určitých tajemných genetických změn a manipulací ve formě genů, a zkombinováním těchto pěti procent s 95 procenty dostupných živočišných genů, vytvořili zvláštní životní formu, která se ve všech ohledech podobala zvířecímu životu, ale která obsahovala něco, co žádné ze zvířat nemělo – sebepojetí, sebezpůsobení nebo pojem "já jsem".

Čeho se tu dosáhlo, bylo to, že do v podstatě zvířecího fyzického těla, které bylo trochu modifikované, bylo umístěno pět procent původního nadělení Nejvyššího. Z tohoto původního nadělení byl odvozen duch a jeho duševnost a následně byli umístěni do zvířecích těl. Avšak, tentokrát byli duch a jeho duševnost učiněni závislými na fyzickém těle a jeho funkcích. Takže od duchovního života a duševního života byl násilně separován nový fyzický nebo tělesný život a učiněn samostatným.

Vynucená separace, majíc jen velmi úzký a omezený kanál pro proudění života do těla z ducha, vytvořila úplně odlišnou kondici života na této planetě.

Zvířecí tělesné funkce jsou úplně závislé na svém vnějším prostředí a na zákonech, které vládou přírodě. Ve zvířecím životě neexistuje žádné duchovní ani duševní uvědomění a kontrola. Všechny funkce zvířat se v podstatě týkají jen dvou potřeb: poskytování potravy pro jejich přežití a pro fyzické plození potomstva. Ve zvířecím těle je všechno přizpůsobeno těmto dvěma potřebám.

Když dáme ducha a jeho duševnost do takového těla, duch se chytí do pasti a bude úplně omezen ve své pravé funkci. Lidé se "přirozeně" začnou starat jen o své tělesné potřeby a pohlíjí je záležitosti vnějšího světa, protože jejich těla jsou ovládána těmito záležitostmi prostřednictvím zákonů vnějšího světa. Takže se stanou závislí na všem vnějším a následně ztratí jakoukoliv perspektivu, že existuje něco duchovního nebo duševního, a když existuje, je to jen proto, aby to sloužilo našim fyzickým, pozemským, světským a tělesným potřebám.

4. Výše popsaná situace produkuje drastické rozpory mezi naplněním tělesných potřeb a duchovních a duševních potřeb. O naše duchovní a duševní potřeby je zřídka, jestli vůbec, postaráno, nebo jsou zřídka, jestli vůbec, naplněny. Naproti tomu, naplňování našich fyzických a tělesných potřeb přeháníme do takové míry, že to taktéž našim tělům způsobuje obrovské problémy.

Paradox tu spočívá v tom faktu, že náležité naplnění našich fyzických a tělesných potřeb je možné jen z pozice našeho ducha a duše. Náležité poznání způsobů naplnění těchto potřeb je obsaženo v našem pravém duchu a duši. Ale nemáme náležitý přístup k tomuto poznání, odkdy je funkce našeho ducha a naší duše geneticky omezena a zúžena na základní požadavky životního podpůrného systému.

Kvůli této situaci nevíme, jak náležitě naplňovat naše fyzické a tělesné potřeby. Takže je naplňujeme nesprávným způsobem a formou. Toto produkuje všemožné problémy, které vedou k chorobám našich těl.

Naproti tomu, když duch a jeho duše nemají plnou a totální kontrolu nad tělem a když je tělo nuceno do svého vlastního samostatného fungování, duch nemůže tomuto tělu poskytnout plnost pravého života, která je k dispozici v tomto duchu. Kvůli tomuto faktu proniká jen velmi malá část tohoto života. Tato malá část života není dostatečná na udržení tohoto těla naživu na příliš dlouhou dobu nebo na to, aby ho ochránila před stárnutím a chátráním. Takže, naše tělo je od okamžiku svého narození v procesu umírání, protože nemůže přijmout dostatečné množství životní energie od svého ducha, aby bylo schopno udržet svůj život. Toto velmi malé množství dostupného života je neustále zmenšováno a nakonec vyčerpáno. Kvůli této situaci je nedostatek naplnění života v našem těle zřejmý. Toto vede k té kondici, že všechno, co jíme ve formě potravy a pijeme ve formě nápoje, nemá dostatek náležitých životních prvků, které by umožnily, aby potrava a nápoj byly plně zpracovány a využity bez produkování jakéhokoliv odpadu. Takže bylo nutné pro naše tělo vytvořit orgány, které by tento odpad z těla vyloučily ve formě výkalů a moči.

Toto uspořádání nás činí ještě závislejšími na našich tělesných funkcích, protože, jak lidé říkají, když musíš jít, tak musíš jít, a nic tomu nemůže zabránit.

Neschopnost života našeho ducha a naší duše být plně projeven v našem těle vede k vývoji všelijakých chorob, deformací, podivnostem a zdravotním těžkostem, které nemůžeme náležitě zvládnout, protože nemáme v sobě dostatek životních energií, které by vypudily tyto protivné stavy. Jsme schopni tak udělat jen pomocí vnějších prostředků, které jsou velmi často nevhodné a neúčinné, nebo mají jen dočasnou hodnotu. Nic nemůže zachránit naše tělo před zemřením za krátké časové období (průměrná délka života je 68 – 75 let, což je částíčkou kapky vody ve vědu věčnosti).

5. Život těla závisí na náležitém proudění idejí od ducha přes duši, která udržuje náležitou funkci fyzického těla. Správné nebo pravé ideje umožňují správné a zdravé fungování tělesných orgánů. Každý fyzický orgán a jeho buňky souvztaží a jsou spojeny nějakou duchovní a duševní ideou či stavem. Bez této souvztažnosti by žádný fyzický orgán a jeho buňky nemohly v sobě iniciovat žádnou aktivitu. Takovýto orgán je ve skutečnosti vybudován z těchto duchovních a duševních idejí. Takže závisí na druhu idejí, které přijímá od svého vytvářejícího zdroje pro svou funkci. Vezměme si například lidské srdce. Jaká je funkce lidského srdce? Pumpuje

krev do všech buněk a orgánů těla, přivádějí jim živiny a kyslík a odstraňují odpady. Pohyb srdce a jeho funkce by nebyly možné bez určitých duchovních a duševních idejí, které umožňují tuto funkci. Srdce souvztahuje s Božskou Láskou a Dobrem, které živí ducha a jeho funkce souvztahuje s vůlí žít, která živí duševnost či duši. Bez Lásky a Dobrotы života nemůže existovat žádný život. Bez vůle být a existovat, nemůže být projeveno žádné bytí a existence. Bez vůle být a existovat přestává funkce srdce a tělo je odříznuto od dodávek svých živin přiváděných krví od srdce.

Takže, duchovní idea života a její duševní postupování k vůli tohoto života, vytváří srdce a jeho funkci, které umožňují projekci a manifestaci života do těla či fyzické formy. Podobné souvztahy existují se všemi jinými fyzickými orgány našeho těla.

Avšak kvůli genetickému pozměnění našeho těla, které vedlo k oddálení plného proudu života od ducha a duše, na udržení zdravé funkce našeho těla a jeho orgánů může procházet velmi málo náležitých idejí.

Aby se mohlo dát nějaké zdání života funkci našeho těla a všem jeho orgánům, je pro ně nutné, aby neustále přijímaly nějaké ideje od ducha a duše. Kvůli tomu, jako i kvůli mnohým jiným důvodům a účelům, byl uměle vybudován a umístěn do nás a do našeho bytí a existence pseudoduch a pseudoduše, kteří jsou schopni přenést potřebné ideje do jejich příslušných fyzických orgánů přijímání. Ale tyto ideje jsou překroucené, zkreslené, zmrzačené a někdy úplně zfalšované. Tyto ideje jsou neustále dodávány do našich různých fyzických orgánů, nepříznivě ovlivňují jejich fungování. Toto je výsledkem v časté dysfunkci, poruchách, krizích a smrti těchto orgánů. Jestliže nejsme vyživováni náležitou a patřičnou potravou, budeme nakonec trpět vážnou podvýživou, která bude nakonec vést k fyzické smrti.

Takže naše fyzická těla jsou neustále krmena falešnými nebo zkreslenými duchovními nebo duševními ideami, účelem kterých je ničit naše životy.

6. Jedním z hlavních důvodů toho, proč naše fyzická těla a jejich orgány nepřijímají náležitou duchovní, duševní a materiální potravu, je to, že jsou odříznuty od přímého přístupu k pravému duchu a k pravé duši. Naše fyzická těla, potom, co byla geneticky restrukturována, byla napojena na pseudoducha a pseudoduši. Toto bylo uděláno pro dva účely. Za prvé, dokázat, že život může být udržován bez jakýchkoliv nebo se zkreslenými duchovními ideami a principy a jejich nenáležitou duševností. Za druhé, zničit jakýkoliv pravý život jeho nahrazením neduchovním pseudoživotem. Cílem negativního stavu je vyhladit pravé Stvoření a svrhnout vládu pozitivního stavu Nejvyššího.

Tento cíl není možné dosáhnout s někým, kdo je částí pravého Stvoření Nejvyššího. Z tohoto důvodu bylo nutné utvořit odlišné plemeno lidí a tvorů, kteří by byli duchovně, duševně a fyzicky strukturovaní takovým způsobem, aby pohrdali vším skutečně duchovním a pozitivním. Toto byl ten důvod, proč bylo nutné tak nesmírně změnit formy projekcí a manifestací ducha a jeho duše.

Konec konců, projekce a manifestace toho ducha úplně závisí na té formě. Tato restrukturalizace umožňuje, aby vstoupily do své plodné zralosti pocity nenávisi ke všemu čistě pozitivnímu a dobrému, a uchytily se v myslích lidí, a začaly produkovat své výsledky.

Takže, v našem současně existujícím pozemském těle je kvůli těmto rozsáhlým změnám velmi lehké a "přirozené" cítit se rozčilený, rozzlobený, nenávidět, být nenasytný, pohrdat jinými, atd., a zároveň je "přirozeně" velmi těžké být dobrým, pozitivním, láskyplným, laskavým, milým, sdílejícím, atd. Být negativní si nevyžaduje žádné úsilí z naší strany, protože v důsledku těch genetických změn se to stalo naší přirozenou kondicí. Naproti tomu, být pozitivní si vyžaduje obrovské úsilí, protože všechno v nás je nastaveno tak, aby tomu odporovalo. Je to jako plavání proti proudu, který se rychle žene dolů prudkým horským svahem. Jak může někdo plavat proti takovému proudu, plavající do kopce? Teď, s takovou pákou, má negativní stav šanci uspět ve svém úsilí. Když však uspěje, bude to znamenat konec nejen pravého Stvoření, ale také samotného negativního stavu. Důvodem toho je to, že negativní stav může existovat jen proto, že existuje pozitivní stav. Odvozuje svou životní formu od života pozitivního stavu. Je to parazit, který požívá svého hostitele, a potom, až ukončí své požívání, hyne, protože nezůstalo nic, na čem by se přiživil. Toto je hlavní šílenství a pomatenost bytí a existence negativního stavu. Takto je pravá povaha negativního stavu manifestována po celém Stvoření. Takhle můžeme poznat rozdíl mezi pozitivním a negativním stavem. Proto bylo Nejvyšším dovoleno, aby byl aktivován negativní stav.

7. Vzhledem k výše popsaným faktům je zřejmé, že náš pozemský život a jeho fyzické či tělesné aspekty jsou dány na piedestal a uctívány nadevšechny a nadevšechno. Jestliže si nejsme vědomě vědomi, že existuje něco jiného, skončíme s takovýmto modlářstvím. Naše tělo, všechno co se jej týká, a náš pozemský život se stává bohy a mají svou vlastní skutečnou existenci a význam. Takže celkem "přirozeně" vynakládáme všechno naše úsilí na podporování něčeho, co nám bylo původně vnuceno a co jsme přijali jako pravou realitu. Mrháme svůj čas a vzácnou energii na marnosti a banálnosti falešného života i neživota, mizerného a odporného života, který nemá žádný pravý význam a účel, ale pouze destrukci a sebedestrukci.

Toto se odráží v našem chování, postojích, ve způsobu naší řeči, ve způsobu, jakým jíme a pijeme, ve způsobu, jakým cítíme a myslíme a ve způsobu, jakým navazujeme vztah, chováme se a konáme. Všechno se točí okolo potravy, pití, požitků těla a podobných pozemských, světských, materiálních a tělesných aktivit, které byly značně nadsazeny tou genetickou změnou na úkor všeho ostatního. Stali jsme se tak zaneprázdnění a chytili jsme se do pastí těchto různých vnějších aktivit, že nemůžeme najít čas na nic jiného. Toto se stalo dobrou výmluvou, rozumovým vysvětlením a ospravedlněním pro naše vyhýbání se všemu duchovnímu a duševnímu. Mnozí z nás naneštěstí milují tuto situaci a těší se z ní. Mnozí z nás ji považují za pravou zábavu. Je to pro nás tak přirozené, jako dýchání. Takto jsme byli sestrojeni. Takto se cítíme příjemně v našich funkcích.

A přitom všem, mnohým z nás nepřijde na mysl, že všechny naše mizérie, nehody, choroby, problémy, utrpení, deprese, nedostatky nebo cokoliv, co máme, je přesným výsledkem takového uspořádání.

Bláznovství této situace je zřejmé bez jakýchkoli dalších komentářů.

8. Jednostranné zabývání se svým fyzickým a tělesným pozemským životem a zanedbávání a podceňování duchovního a duševního života, neslouží velmi dobře ani náležitému blahobytu našeho fyzického těla. Stále nám něco chybí. Věříme, že nám to chybí, protože nejsme schopni mít víc materiálních statků nebo víc požitků tělesného typu, nebo externích typů aktivit, které by se dokázaly postarat o tuto

situaci. Ale ty se o ni postarají jen na dočasném základě, protože se o ni fakticky nestarají, ale jen potlačují nebo odkládají její vyřešení. Toto odložení ten problém zhorší a on se vrátí s větší silou a mocí. Staneme se víc nemocnými, bídějšími, depresivnějšími a nespokojenějšími. Abychom odstranili tento horší stav, znova opakujeme výše uvedené úsilí. Toto nám zase nepřináší nic jiného, než víc těžkostí, které jsou o hodně horší než všechno, co jsme dosud prožívali. Znovu opakujeme ty stejné chyby, namísto toho, abychom se snažili zbavit těch těžkostí. Takhle to pokračuje donekonečna, dokud se nám nepodaří zabít sebe samé buď nějakou chorobou, nebo v nějaké nehodě, nebo nadměrným pitím nebo kouřením, nebo přejídáním se, nebo nevhodným stravováním, nebo požíváním všelijakých léků, drog, nebo mnoha jinými prostředky. Všimněte si, prosím, jak jsou všechny tyto prostředky fyzické, externí či vnější povahy a původu. V žádném z nich není nic duchovního. A toto považujeme za pravý život.

9. Potlačení a izolace našeho fyzického pozemského těla od jeho ducha a duše dává většině lidí a vědcům falešný dojem, že naše tělo je tím pravým samotným životem. Že se život odvozuje z těla, a proto je život produktem aktivit hmoty, ze které je tělo vybudováno. Žádné duchovní ani duševní faktory nejsou vnímány jako vytvářející zdroj života. Podle tohoto dojmu, život vzniká čirou náhodou bez jakéhokoliv plánování či vůle kohokoliv žít, být a existovat. Když život těla je jediný možný život v bytí a existenci, potom všechno ostatní by mělo sloužit tělu. Všechno úsilí lidských snah by mělo být vynakládáno na prodloužení života tohoto těla všemi prostředky, protože za a nad naším tělesným životem neexistuje nic.

Pokud duch a duše jsou jen výsledkem tělesných procesů, které nazýváme život, potom duch a duše jsou nejméně důležitými a potřebnými, protože jsou pouze vedlejším produktem vývoje a aktivit hmoty. V pravém smyslu tohoto závěru je zřejmé, že žádný duch ani duchovní svět neexistuje a pojem Boha je jenom výmyslem lidské představivosti nebo něco tak vzdálené a netělesné, že to nemůže být považováno za rozhodující faktor v lidském tělesném životě.

Dělat takovéto závěry o životě bylo hlavním cílem aktivátorů negativního stavu. Toto byly důvody, proč separovali a izolovali lidské fyzické tělo od ducha a jeho duševnosti takovým způsobem, aby se zdálo, že tělo žije samo o sobě a samo v sobě. Nemajíc žádný, nebo majíc jen malý přístup k pravému duchu a k jeho pravé duši, lidé by měli malou jinou možnost, než usoudit, že žádný jiný život s výjimkou tělesného života a materiálního života neexistoval, neexistuje nebo nikdy existovat nebude. Z této pozice je lehké popřít Boha, nebo přijmout Přírodu jako Boha a pohrdat duchovním životem a jeho duchovními a duševními principy.

A přece, viděno v náležitě perspektivě a na náležitém místě a ve své náležitě pozici, náš pozemský život ve svých tělesných a fyzických aspektech nám může posloužit neocenitelnou službou v našem všezahrnujícím vývoji a blahobytu.

Abychom tohoto dosáhli, je nutno přijít k uvědomění toho, jaké je pravé místo a pozice tělesného života v hierarchii duchovní organizace. Toto místo a pozice byly popsány v této i ve dvou předešlých kapitolách, kde bylo vysvětleno a ukázáno, že náležitý pořádek života je od duchovního k duševnímu, k fyzickému, k tělesnému atd., a ne naopak, jak je to teď v našem případě. Pokud začneme věnovat náležitou a efektivní pozornost nejprve svým duchovním potřebám, potom, za druhé, svým duševním potřebám, a potom, za třetí, svým fyzickým potřebám, v této prioritě budeme schopni obnovit pravý život v nás k mnohem většímu stupni pochopení,

naplnění a štěstí, než je tomu právě teď. Budeme schopni dostat se do styku s naším pravým duchem a s naší pravou duší, a přivést od nich do našeho těla o mnoho víc života, než jsme přiváděli doposud. To by nás učinilo o mnoho zdravějšími, mladšími a s o mnoho menší možností zhroucení se nebo onemocnění.

Abychom toho dosáhli, doporučuje se nám vykonávat následná cvičení.

CVIČENÍ PRO FYZICKÝ A TĚLESNÝ ŽIVOT

1. Projděte si prvních pět kroků popsaných v první kapitole. Učiňte prohlášení a dejte si závazek, že budete toužit po tom, abyste se poučili o svém pozemském, tělesném životě, abyste jej tak využili mnohem produktivněji, konstruktivněji, tvořivěji a užitečněji, ve skutečné harmonii se svým duchem a duší.

2. Důkladně si překontrolujte svůj životní styl, pokud jde o vaše tělo, a zjistěte, kolik času a úsilí věnujete starání se a zaobíráním se svým fyzickým životem, materiálním blahobytem a svým tělesným vzhledem. Věnujte pozornost tomu, jak se cítíte vzhledem ke svému tělu, co si o něm myslíte a jak s ním zacházíte. Jaký druh potravy a nápojů dodáváte svému tělu?

3. Poproste svoji Vnitřní Mysl a Nejvyššího ve své pravé Vnitřní Mysli, aby vám zjevil, v jakém skutečném stavu je fyzický život a vaše tělo. Co je zdrojem vašich fyzických a tělesných nedostatků, omezení, nepohody, neštěstí nebo častých onemocnění a kolapsů.

4. Důkladně přezkoumejte a poproste Nejvyššího, aby vám ukázal, do jaké míry jste odpojili, izolovali a separovali svůj fyzický, hmotný a tělesný život od svého pravého ducha a duše a jejich životů. Zjistěte, jaké jsou důsledky a následky té separace pro váš život a jaký druh problémů vám ta separace způsobila.

5. Zaměřte svou pozornost na vaše tělo a požádejte je, aby se vám ukázalo ve vaší tělesné formě na vrcholu vaší duchovní hory. Rekněte svému tělu, aby se vám ukázalo takové, jaké skutečně je, a ne takové, jaké je vidíte a co si o něm myslíte svojí vnější myslí. Poproste svou mysl, poté, jak se vám tělo představí takové a v takovém stavu, v jakém momentálně skutečně je, aby se vám ukázalo takové a v takovém stavu, v jakém by mělo být ve shodě se správnými duchovními zákony, zrcadlícími se v hierarchii pravého duchovního uspořádání, čili z ducha do duše, do těla, atd.

6. Poproste své tělo o milosrdenství a odpuštění a omluvte se mu za dlouhodobé špatné zacházení a za to, že jste je drželi odpojené od jeho duchovního a duševního zdroje.

7. Poproste Nejvyššího, aby znovu náležitě spojil vaše tělo a jeho fyzický život s vaším duchem a aby přeskupil jejich funkci takovým způsobem, aby umožnil větší a větší tok pravého života do vašeho pravého těla.

8. Na každodenním základě podstupujte důkladnou očistu a pročištění vašeho těla bílým světlem přicházejícím od Nejvyššího ve slunci na východě, aby se odstranily z vašeho těla všechny nemocné, slabé, stárnoucí, nakažené a odumírající buňky a aby se nahradily novými, zdravými, omlazenými, silnými, energickými a čilými buňkami.

9. Dejte si závazek, že budete mluvit se svým tělem na každodenním základě, v jednotě, jednosti a harmonii s vaším duchem, a duší. Poproste Nejvyššího, aby vám naznačil, kolik času potřebujete trávit se svým tělem, abyste je udrželi v dobré formě a abyste mu umožnili, aby co nejefektivněji a nejuspokojivěji naplnilo účel, kvůli kterému je zde. Nezapomeňte poděkovat svému tělu za práci, kterou pro vás dělá.

Takže, když budeme každodenně dělat tyto nebo podobné typy cvičení, v kombinaci s typy cvičení, popsanými v první a druhé kapitole, budeme schopni vzepřít se stavu, který byl v nás nastolen genetickou manipulací a změnou, popsanou výše. Toto nám pomůže postupně odstranit negativní stav z našich životů.

Pro nás bude výhodou, když se odstranění negativního stavu uskuteční nejdříve v nás. To nás osvobodí, abychom využili, pochopili a naplnili náš pozemský život podle svých nejlepších možností a schopností. Negativní stav v nás pohlcuje devadesát pět či víc procent životní energie a požívá všechno pozitivní a dobré, co by ta energie mohla vytvořit. Umíte si představit, o co víc ryzího a pravého života a jeho energie bychom měli k dispozici, kdybychom se zbavili negativního stavu a uvolnili tu energii, abychom ji využili ve svůj vlastní prospěch a na získání lepšího chápání a naplnění našeho pozemského života ve všech jeho aspektech – duchovním, duševním a fyzickém?

Dělejte tato cvičení v duchu novosti, agilnosti, rozhodnosti, neustálé změny a zkvalitňování, vyhýbajíc se jakékoliv ritualizaci, zautomatizování či návyku.

Když budeme vykonávat takovýto druh cvičení, budeme schopni dosáhnout více, než si myslíme. Věřte mi, můžeme jedinečně získat všechno to, co jsme také vždy chtěli.

KAPITOLA ČTVRTÁ

SEXUÁLNÍ ŽIVOT

Předmětem této kapitoly je jedna z nejcitlivějších, nejkontroverznějších a nesprávně chápaných záležitostí. Zdá se, jakoby neexistoval žádný jiný aspekt našeho pozemského života, který je tak velmi zasažen všelijakými rozpory a problémy, jako je záležitost lidské sexuality.

Z tohoto důvodu, to, co následuje v této kapitole, bude kamenem úrazu pro mnohé čtenáře.

Během více jak dvaceti let své praxe klinického psychologa jsem se setkal, vyšetřil a léčil mnoho lidí jak v Evropě, tak i ve Spojených státech. Má profesionální a společenská zkušenost s lidmi mi jasně ukázala, že sexualita a její chápání a praktikování je jedním z hlavních, jestli ne nejzjevnějších a nejvíc převládajících zdrojů mnohých lidských problémů. Dokonce, i když původně vědomě popírali, že měli nějaké sexuální problémy, během důkladného přešetření a prozkoumání jejich životního stylu, problémy, týkající se jejich sexuality nebo vyvěrající z jejich sexuálního života, trčely jako bolavý palec. Důvod, kvůli kterému někteří lidé popírají, že mají sexuální problémy, je v tom faktu, že tyto problémy jsou maskovány symptomy, které mají zdánlivě malou přímou souvislost s jejich sexuálním životem. Kdo by si například pomyslel, že trvalé a kruté večerní bolesti hlavy nebo zad mají vůbec něco do činění s jejich sexuálním životem nebo se sexuálním postojem? Avšak v mnohých případech je nastávání těchto večerních bolestí pouze symptomem jejich sexuálních problémů – v tomto případě vyhýbání se sexuálnímu styku. Bolesti hlavy nebo zad se v mnohých případech stávají výhodnější a "příjemnější", než mít pohlavní styk se svými sexuálními partnery. V našem pozemském životě je mnoho jiných podobných symptomů, které zastírají nebo skrývají naše sexuální problémy.

Proč je to tak, že náš sexuální život je takovou tíživou, kontroverzní, citlivou a problematickou záležitostí?

Tato situace v našem sexuálním životě vyvěrá z životně důležité, rozhodující a významné role, kterou sexualita hraje v našem pozemském životě bez ohledu na to, zdali tomu chceme věřit nebo ne.

Určité ideje a pojmy o sexualitě byly zjeveny a vysvětleny v jiných knihách: "Základy lidské duchovnosti", "Poselství z nitra", "Realita, mýty a iluze", a "Hlavní ideje Nového Zjevení". Jelikož jsou tyto ideje roztroušeny po těchto knihách, budou tu kvůli lepšímu pochopení shrnuty.

Jedním z mnoha důvodů toho, proč záležitost našeho sexuálního života je taková složitá a tíživá, je to, že je všechno pronikajícím jevem nejen lidského života, ale též živočišného a rostlinného života. Se sexualitou se takřikajíc setkáváme ve všech koutech našeho života. Naše chování, činy, myšlenky, citění, postoje, touhy, nálady, úmysly, motivace atd., mají ve většině případů sexuální konotaci bez ohledu na to, či si vědomě uvědomujeme nebo ne takovouto konotaci. Dokonce, i když si vypěstujeme nechuť a odpor k čemukoliv sexuálnímu, ať už v praxi nebo v teorii,

tato nechut' a odpor je nabitá potlačenou sexualitou. Odvozuje se z naší sexuality. Bez ohledu na to, jak moc se snažíme nepřemýšlet o ní, nemít s ní nic do činění, tímto postojem potvrzujeme, jak důležitá je sexualita pro náš pozemský život ve všeobecnosti a pro naši náležitou sebeděpodobnost, sebeděpodobnost a zejména pro náš vztah k jiným.

Žádná jiná oblast lidského pozemského života není tak přísně a důrazně regulovaná různými sociálními požadavky, tabu, zákazy, předpisy, zákony, náboženstvími, atd., jako sexuální život. Je to věc soukromého i veřejného zájmu.

Proč hraje sexuální život takovou důležitou roli v našem pozemském životě?

Většina lidí má jen nejasné poznání (jestli vůbec nějaké) toho, co sexualita vlastně je a jaký je její pravý úkol v lidských životech. Někteří lidé si myslí, že sexualita je pouze fyzická nebo tělesná potřeba, která musí být uspokojena. Někteří ji považují za fyziologické a emocionální napětí, které se musí příležitostně vybit. Jiní věří, že sexualita existuje jen pro jeden účel – rozmnožování lidského druhu. Mnozí náboženští fanatici ji považují za vynález ďábla, aby sváděl lidi a udržel je v otroctví chtivosti, žádostivosti a tužeb, které je vedou do pekel. Někteří lidé ji považují za velmi posvátný akt, který má být sdílen výlučně s někým, s kým jsou oddáni. Bez ohledu na to, jaký je náš postoj k sexualitě, většina z nás je ovlivněna sexuálním životem do nejsilnějšího stupně. Ale popíráme důležitost sexuálních aktů v našem životě, a když se jim dlouhou dobu vyhýbáme, sexuální akty nás velmi často vyruší v našich nočních snech, nad kterými nemáme zdánlivě žádnou kontrolu. Bez ohledu na to, jak velmi se snažíme, nikdy se nemůžeme úplně osvobodit od vlivu naší sexuality.

Jednou z mnohých příčin tohoto faktu je to, že sexualita má multidimenzionální význam a účel. Většina lidí si není vědoma toho faktu, že sexualita je speciálním nástrojem nebo prostředkem, který se přímo vztahuje k našemu duchovnímu životu, k našemu duševnímu životu, k našemu fyzickému a tělesnému životu a ke všem ostatním aspektům našeho pozemského života. Ani jedna oblast našeho pozemského života nemá takovou hlubokou konotaci a význam pro všechny jiné oblasti, jako má sexuální život. Toto je ten důvod, proč je sexualita tak citlivá, tíživá, kontroverzní a nepochopená záležitost.

Vzhledem k důležité pozici a roli, kterou hraje sexualita v našem všezahrnujícím pozemském životě, jak může být náležitě definována a chápána?

Sexualita je duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, sociální, intimní, soukromý, osobní, fyziologický a fyzický akt, který náležitě pochopen a praktikován má schopnost sjednotit a zintegrovat do jednoho soudržného celku všechny aspekty a úrovně našeho života. Sexuální akt je mostem nebo spojovacím článkem mezi všemi oblastmi lidského bytí a existence, jako také samotného bytí a existence. Sexualita, ve své náležitě významu a praxi, může být považována za stav, rozpoložení a proces, pomocí kterého můžeme získat životně nejdůležitější poznání a chápání Boha, našeho Stvořitele, který je v nás; to životně nejdůležitější poznání a chápání jiných; a nejzávažnější poznání a chápání sebe samých. Ve vyšším, duchovním smyslu, je sexualita jedním z nejdůležitějších darů od Boha za účelem sdílení nás samých s Bohem v nás, s Bohem v jiných a s Bohem, který přesahuje jakékoliv možné pochopení a porozumění našimi omezenými lidskými myslmi.

Takže nejdůležitějším účelem sexuality v její původní konotaci před takzvaným "Pádem" je, respektive byla výměna a sdílení pro vzájemný prospěch, společné dobro a pro neustálé přijímání a přenášeni a začleňování stále většího poznání Nejvyššího, jiných a nás samých.

Intenzita, intimnost, síla a bezprostřednost sexuálního styku, jako také jeho nejsoukromější, nejjedinečnejší a nejsubjektivnější zkušenost je takového rozsahu, že žádný jiný akt se s ním ani jen zdaleka nemůže porovnat. Vzhledem k takovéto konotaci sexuality je velmi zřejmé, že sexuální styk nebyl nikdy míněn k plození potomstva nebo fyzické rození se dětí. Posledně uvedená konotace sexuality se stala realitou po takzvaném "Pádu". Před "Pádem" se lidé rodili na tuto Zemi ne pomocí fyzického narození, ale přímým nadělením Nejvyššího. To jest, Nejvyšší zformoval fyzické tělo pro perspektivní lidskou bytost, a potom vdechl do tohoto těla jedinečného ducha života. Tento duch pocházel z Nejvyššího čili z ideje, která nastala v Absolutním Myšlenkovém Procesu Nejvyššího či v Jeho/Její Absolutním Duchu. V té době se nerodila žádná batolata ani děti, protože nadělení Nejvyššího neobsahovalo nevědomost a nevědomé procesy a stavy.

Takže je zřejmé, že účelem sexuality u lidských tvorů a u všech ostatních inteligentních bytostí a entit v celém Stvoření Nejvyššího není rodit děti, jak to dělají zvířata. Jejím účelem u inteligentních bytostí a entit je mystická, intimní, jedinečná, velmi zvláštní a soukromá komunikace a vztah s Nejvyšším, s jinými a se sebou samým. Spojuje nás s Nejvyšším a se všemi ostatními ve Stvoření Nejvyššího.

Z tohoto důvodu byly Nejvyšším stvořeny inteligentní bytosti a entity jako formy nebo přijímače dvou hlavních a základních aspektů Jeho/Její Absolutní Přirozenosti – Božské Lásky a Božské Moudrosti a všech jejich příslušných črt, charakteristik a atributů. Tyto dva hlavní aspekty tvoří totální sjednocení a jednotu v jednom nedělitelném Bohu. Všechno, co se vztahuje k Božské Lásce, může se nazvat feminitou a všechno, co se vztahuje k Božské Moudrosti, může se nazvat maskulinitou. Protože láska je esencí jakéhokoliv života a moudrost substancí jakéhokoliv života, jeden bez druhého nemohou být ani existovat, a existuje neustálá snaha po jejich vzájemném spojení a sjednocení.

Kvůli tomuto důležitému rozdílu byly všechny inteligentní bytosti a entity ve Stvoření Nejvyššího stvořeny takovým způsobem, aby obsahovaly a odrážely tyto dva hlavní aspekty přirozenosti Nejvyššího. Jedním je Boží obraz a druhým je Boží podoba. Takže každá osoba nese v sobě jak maskulinní, tak rovněž femininní charakteristiky, které neustále usilují o své splynutí, spojení a sjednocení. Toto úsilí se v nás projevuje jako potřeba po sexuálním styku.

Na druhé straně, aby se ukázalo, jak velmi je důležité sdílení, výměna a spojení feminity a maskulinity, nebo Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Vůle a Rozumu, Citu a Intelktu, lidé se objevují ve dvou rozdílných fyzických formách – v mužské a ženské.

Bytostná a podstatná životní potřeba sjednocení se svou láskou a se svou moudrostí, odráží se v naší neodolatelné přitažlivosti k naší opačné sexuální charakteristice a sexuální touze po naší opačné sexuální charakteristice – muže k ženě a ženy k muži.

Takže v této konotaci není sexualita ničím jiným než duchovní souvztažností vši touhy a potřeby po sjednocení lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu, či maskulinity a feminity. Toto se přímo vztahuje k náležitému poznání a chápání a k interakci s pravou Absolutní Přirozeností Nejvyššího a s Jeho/Její celým Stvořením.

V Nejvyšším, jelikož On/Ona je Absolutní, je toto sjednocení Absolutní a stálé. Jen v absolutním a dokonalém stavu a kondici je možné úplné a totální sjednocení všech principů maskulinity a feminity. Avšak ani jedna inteligentní bytost, lidský tvor nebo entita, není nikdy absolutní. Je vždy relativní k tomuto Absolutnímu. Proto Nikdo jiný než Nejvyšší, nemůže být ve stavu totálního sjednocení, jednoty a harmonie své lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu, maskulinity a feminity, atd. Můžeme se stávat stále víc sjednocenými, ale nikdy se nemůžeme stát úplně sjednocenými. V této situaci spočívá tajemství naší motivace neustále postupovat k stále většímu uvědomění, pochopení a přijetí pravé Přirozenosti Nejvyššího, jiných a nás samých. Tato motivace po progresivně stále větším sjednocení se odráží v naší sexualitě a v sexuálních tužbách stát se jedním s Bohem, který je Absolutní Femininitou a Maskulinitou, a stát se jedním se všemi ostatními ve Stvoření Nejvyššího. Všichni muži navazují vztah k Absolutní Feminitě Nejvyššího a ke všem ženám, a všechny ženy navazují vztah k Absolutní Maskulinitě Nejvyššího a ke všem mužům.

Sexuální vztah muže s mužem a ženy s ženou (jak to vidíme v aktu homosexuality) nemá žádnou duchovní platnost, protože nedává či nedosahuje žádné náležité duchovní, duševní, emocionální, intelektuální ani fyzické sjednocení. Konec konců, láska či feminita vyhledává své sjednocení se svou moudrostí či maskulinitou a moudrost či maskulinita vyhledává své sjednocení se svou láskou či femininitou. Protože existuje takovýto duchovní princip spojení všeho se vším a postupování od duchovního k mentálnímu, k fyzickému, k tělesnému, vnější formou lásky je ženské tělo a vnější formou moudrosti je mužské tělo. Proto jediné pravé duchovní, duševní, emocionální, intelektuální a fyzické spojení a sjednocení ve vnějším stupni (jako výsledek duchovní souvztažnosti) je možné pouze mezi mužem a ženou, a mezi ženou a mužem.

Jsem si vědom toho faktu, že takzvané homosexuální společenství ve světě nebude potěšeno výše uvedeným popisem mužskosti a ženskosti a lidské sexuality. Avšak pravá realita jejich fyzických forem a jejich podstatných rozdílů hovoří víc než jakákoli slova. Toto jsou duchovní fakty. Překroucení a falzifikace těchto faktů nastoupily po takzvaném "Pádu". Falzifikace těchto faktů a jejich negativní souvztažnosti vedly k vývoji falešných potřeb a pocitů ve všech aspektech lidského života. Protože sexualita je jedním z nejdůležitějších aspektů našeho pozemského života, je jenom zřejmé, že sexualita se stala nejdůležitějším aspektem překroucení a padělání.

Jedním z mnohých konkrétních výsledků této falzifikace bylo objevení se nepřirozených tužeb po homosexuálních aktech. To nutně neznamená, že všichni homosexuálové jsou zlí nebo odsouzeníhodní do pekel, jak si to někteří lidé myslí. To jen znamená, že kvůli některým velmi důležitým duchovním důvodům se rozhodli živě a konkrétně ilustrovat tuto falzifikaci skrze své sexuální preference a praktiky. Zdali takovýto zvolený sexuální životní styl je, nebo není zlý, úplně závisí na jejich úmyslech, motivacích a na tom, do jaké míry jej používají k manipulaci, využívání,

zneužívání a poškozování jiných lidí. Toto je samozřejmě pravda o všem a všech, a nejen o homosexuálech.

Vraťme se však k duchovnímu sjednocení maskulinity a femininity: vzhledem k výše zjeveným faktům je zřejmé, že naše sexuální touhy mají o mnoho hlubší a o mnoho důležitější význam, konotaci a roli, než jsou mnozí z nás ochotni uznat.

Kvůli tomu faktu, že nejsme absolutní, můžeme prožívat Nejvyššího a jiné v nás samých, uvnitř nás samých, jen v omezeném smyslu. Zkušenosti uvnitř nás samých jsou omezené naší relativní přirozeností. Abychom však mohli pokročit k většímu sebeuvědomění, uvědomění Boha a jiných, nemůžeme být omezeni na naše vlastní omezené zkušenosti. Potřeba zakusit víc se odráží v naší potřebě po rozmanitosti. Lidská přirozenost a přirozenost všech inteligentních bytostí a entit je strukturovaná takovým způsobem, aby toužila po rozmanitosti zkušeností. Toto je motivující faktor našeho duchovního a všezahrnujícího pokroku a růstu. Bez lásky a touhy po rozmanitosti nemohli bychom prožívat všechny dostupné podmínky, stavy a procesy v životě, které neustále povstávají z Nejvyššího. Takováto situace by nám znemožnila mít větší pochopení a poznání Nejvyššího, jiných a nás samých. Avšak toto progresivně větší chápání a poznání je nutnou podmínkou pro naše všezahrnující přežívání. Bez něj bychom stagnovali na jednom místě a v jedné kondici. Stagnující kondice by byla výsledkem v naší definitivní smrti, protože protirečí principům života, které jsou vždy progresivní, a ne stagnující. Toto je ten důvod, proč máme takovou neodolatelnou touhu a potřebu po rozmanitosti.

Tato základní duchovní potřeba rozmanitosti je z pochopitelných důvodů nejvýraznější a nejzjevnější v naší touze po rozmanitosti sexuálních zkušeností. Sexuálně přitahujeme mnohé lidi opačného pohlaví. Jsme přitahováni k mnohým jiným opačného pohlaví. Tato v podstatě normální a přirozená touha po rozmanitosti sexuálních zkušeností vyvěrá z faktu naší schopnosti prožívat Nejvyššího, jiné a sebe samého v sobě samém jen omezeným způsobem. Je to tak, protože nejsme absolutní.

Na druhé straně, jestli je tato zkušenost omezena jen na jednu jinou osobu opačného pohlaví, je také omezená a vyčerpatelná, jako je to jen uvnitř nás samých. Po krátkém čase, kvůli naší relativitě, se naše zkušenosti stávají vyčerpanými a relativními a ztrácejí svůj motivující pud. Stáváme se unuděni a nasyceni tím stejným typem zkušenosti. V tomto stavu se objevuje potřeba po rozmanitosti.

Rozmanitost sexuálních zkušeností, když je náležitě chápána a praktikována, zajišťuje, že na naše potřeby lépe poznat a chápat Nejvyššího, jiné a sebe samého nejsou kladena nijaká omezení; a co je nejdůležitější, že žádná omezení nejsou kladena na sdílení sebe samého s jinými a jiných se sebou samým kvůli vzájemnému prospěchu, společnému dobru, výměně a užitečnosti, jeden pro druhého. Takže, v milování se svým opačným pohlavím milujeme se s Nejvyšším, protože Nejvyšší je vždy přítomen v nás i v našich sexuálních partnerech.

Avšak protože jsme všichni jedineční a odlišní, obsahujeme v sobě mnoho odlišných a jedinečných aspektů Nejvyššího. Každý z nás prožívá a představuje Nejvyššího a má k Němu/Ní vztah velmi specifickým, jedinečným, neopakovatelným a odlišným způsobem. V bytí a existenci neexistují dvě takové osoby, které by obsahovaly a nesly přesně stejné aspekty Nejvyššího. Nemůžeme dost dobře prožívat Boha v sobě tak, jak Boha prožívá někdo jiný. Na druhé straně, někdo jiný

nemůže v sobě prožívat Boha tak, jako já. Toto je obzvlášť pravdou o prožívání Boha v opačné sexuální charakteristice, než představuji já, nebo jiná osoba. Je však možné prožívat Boha a všechno ostatní takovým způsobem, jak Jej/Ji prožívá někdo jiný, když je tato zkušenost sdílena.

Ale sdílení pouze pomocí slov nebo pozorování není dostatečné, protože je vnější povahy. Nemá to žádnou intimní, subjektivní, osobní, emocionální a smyslovou konotaci. Z tohoto důvodu nám dal náš Stvořitel, Nejvyšší, sexuální život, skrze který můžeme a smíme prožívat Boha, jiné, sebe sama, atd., jak to dělají jiní lidé opačného pohlaví.

Avšak sexuální vztah mezi muži nebo mezi ženami (jak to dělají homosexuálové) neprodukuje žádné možné spojení a sjednocení, které by nám dovolilo prožívat věci tak, jak je prožívá homosexuální partner. Takovéto zkušenosti jsou možné jen pomocí sjednocení. Láska je vždy spojena s moudrostí a moudrost s láskou, stejně jako muž se ženou a žena s mužem, i co se týká jejich vnějších forem. Toto je duchovní souvztažnost.

Ale jak můžeme získat jedinečné a subjektivní zkušenosti věci toho stejného pohlaví, jako jsme my, když není možné žádné spojení a sjednocení muže s mužem a ženy s ženou pomocí nejdůležitějšího prostředku – prostřednictvím sexuality?

Toto je možné dosáhnout prostřednictvím opačného pohlaví. Jestliže sdílíme sebe samého s mnohými členy opačného pohlaví, a když členové opačného pohlaví sdílejí sebe se svým opačným pohlavím, získávají mnoho zkušeností z jiných. Následně uvolňují tyto zkušenosti jiných opačných pohlaví během své milostné schůzky s těmi jinými. Jste například ženou, která se může milovat za účelem spojení jen s mužem. Ale chtěli byste získat specifické a jedinečné zkušenosti a věci některé jiné ženy. Ale nemůžete se s ní spojit, abyste umožnili takovouto zkušenost. Když se však sexuálně sdílíte s tím samým mužem, který měl předtím sexuální styk s tou ženou, můžete prožít zvláštnost a jedinečnost té ženy prostřednictvím sexuálního styku s tím mužem. Během sexuálního styku s tou ženou, ten muž získal její jedinečné a specifické zkušenosti, byl jimi jedinečně obohacen a teď může sdílet ty stejné zkušenosti s vámi. Kromě toho, ta žena bude schopna prožívat vaše jedinečné zkušenosti, jen co budou sdíleny s tím samým mužem, jestliže se on bude znovu milovat s tou ženou.

Většina lidí, která je chycena do pastí falešného systému víry o sexuálním životě (která je drtivou většinou lidstva), bude mít nesmírné těžkosti s přijetím takovýchto faktů o sexualitě a s účelem, pro který by se měla praktikovat.

Pro lidi je téměř nemožností uvěřit, že sexualita nám byla dána Bohem právě pro výše popsany účel: pro vzájemné sdílení našich zkušeností se všemi výše popsáným způsobem, abychom nebyli omezeni a uvázli v jedné modalitě prožívání.

Z výše uvedeného popisu je zřejmé, že náležité chápání a praktikování našeho sexuálního života nás vede k tomu, abychom se stávali duchovněji a pozitivněji bytostmi. Když je sexualita jedním z hlavních nástrojů získání lepšího, hlubšího pochopení a poznání (a toho, jak jej praktikovat) Nejvyššího, jiných, a sebe samého, potom může vést jen k jednomu konci: k tomu, že se staneme pozitivněji, více milujícími, moudřejšími, dokonalejšími. Více znalými,

sdílejšími, zbožnějšími, chápavějšími a prospěšnějšími, užitečnějšími a přínosnějšími všem.

S takovýmto chápáním a praktikováním sexuality by žádný negativní stav a všechny jeho ukrutnosti a ohavnosti nikdy nemohly přijít do své plodné zralosti.

Proto kvůli této hlavní roli sexuality v našich životech byla také hlavním cílem genetického pozměnění takzvanými pseudotvůrci. Kdyby ponechali naši původní sexualitu nedotčenou, nikdy bychom se neobrátili zády k Bohu a k pravým duchovním principům života. Takže nikdy bychom nesouhlasili s tím, abychom byli částí negativního stavu.

Jak bylo uvedeno v předcházejících kapitolách, lidská fyzická forma projekce a manifestace ducha a duše byla změněna k nepoznání. Duch a jeho duše byli omezeni pouze na pět procent své funkce či své kapacity. V procesu této genetické změny bylo všechno poznání náležitého účelu a cíle sexuality potlačeno a odříznuto od jakéhokoliv vědomí nově utvořených lidí.

Sexuální orgány byly změněny, přebudovány a umístěny do odlišné oblasti. Uspořádání sexuálních orgánů bylo okopírováno od tehdy existujících vysoce vyvinutých opici podobných tvorů.

Sexuální orgány byly společně zkombinovány a dány do blízkosti orgánů vylučování moči a výkalů. Toto dalo lidem velmi špatnou konotaci ohledně sexuality jako něco velmi špinavého, oplzlého, zapáchajícího a hnusného. Těmto umístěním sexuálních orgánů se sexuální city snížily a byly v podstatě zredukovány pouze na své fyzické, tělesné či fyziologické aspekty. Rození se nových lidí přímým nadělením Nejvyššího bylo odstraněno a nahrazeno živočišným způsobem narození prostřednictvím fyzického početí v mateřském lůně. Takže pro lidské tvory byly vyvinuty nové orgány, které před tím neměli, aby je přiměli k takovému plození či rození, jaké mají zvířata. K těmto orgánům byly připojeny nové emocionální pocity a potřeby (mateřství a otcovství), které získaly úplně odlišnou konotaci, než měla zvířata. To vedlo k takovému pojetí sexuality, že ta slouží především k účelu rozmnožování a zachování druhu. Jestliže byl zvažován, toužen nebo chtěn nějaký jiný účel sexuality, než plození potomstva, byly vyvolány pocity viny a všechny ostatní druhy odporých pocitů. Byla ustanovená instituce manželství, aby byly všechny sexuální praktiky omezeny v rámci takzvaných manželských svazků a aby jakékoliv jiné sexuální poměry byly považovány za cizoložné a hříšné. Byly vyvinuty a geneticky do lidí zakořeněny různé pocity vlastnictví, žárlivosti, závislosti, otroctví a vlastnictví jiných. Bylo ustanoveno a lidem vnuceno mnoho jiných podobných negativních stavů ohledně sexuálního života jako jediný správný a náležitý způsob života. Byly přijaty jako pravda a jako jediná možná realita. Byly ustanoveny a vyhlášeny rozličné občanské, mravní a náboženské zákony, které omezily či zredukovaly sexuální praxi na jediný účel plození potomstva a jen v rámci manželských svazků. Tyto zákony byly tak kruté, že každý, kdo se odchýlil od jejich dodržování, byl ukamenován na smrt. Dokonce i v současnosti lidé ještě stále obžalovávají jeden druhého v soudních síních za odcizení lásky nebo za cizoložství, či podobné důvody.

Všechno to se vykonávalo jenom pro jeden účel – vést lidi stále dále od pravého pochopení a naplnění jejich pozemského života. Toto pochopení a naplnění je nejdostupnější prostřednictvím náležitého pochopení a praktikování lidské

sexuality. Ale hlavním účelem tohoto odchýlení byla úspěšná aktivace negativního stavu pomocí odříznutí lidí od základního zdroje získání pravého chápání a poznání Boha, jiných a jich samotných. Všechno v našem životě závisí na tomto pochopení a poznání.

Toto odduchovnění a externalizace sexuality vedly k devastujícím následkům a výsledkům pro lidstvo. Vstoupily do své plodné zralosti různé sexuální zvrácenosti a ohavné sexuální praktiky. Objevily se různé devastující pohlavní choroby. Původní duchovní potřeba rozmanitosti byla nahrazena čistě fyzickou a chlípnou promiskuitou. Kvůli těmto zvráceným praktikám byla sexualita mnohými vyhlášena za vynález ďábla nebo pekel.

Takže sexualita úplně ztratila svou pozitivní duchovní konotaci a stala se hlavním zdrojem lidských problémů. Stala se prokletím, ztělesněním zla, hanbou, něčím, o čem se šeptá, co je úplně utajeno a skryto, co vede k definitivnímu zatracení.

Toto bylo přesně to, čeho pseudotvůrci chtěli dosáhnout svými genetickými změnami sexuality. Toto jim poskytlo potřebnou vhodnou příležitost k ustanovení vlády negativního stavu jako alternativy k pozitivnímu stavu a jako důkaz toho, že život je možný bez Boha a Jeho/Jejích duchovních principů. Výsledek tohoto dosažení je ilustrován historií lidstva na této Zemi a ve všech jiných oblastech Zóny Vymístění.

Hlavní opora tohoto negativního chápání sexuality se naneštěstí nachází ve Svatých Písmech. Tvrzení ve Svatých Písmech týkající se těchto záležitostí jsou dezinterpretovány a nepochopeny.

Šesté přikázání Deseti Přikázání (Exodus kapitola 20, verš 14 a Deuteronomium kapitola 5, verš 18) jasně stanoví: "Nezcižolžíš".

Z tohoto výroku každý usoudil, že spáchat cizoložství znamená mít pohlavní styk s někým jiným než se svým manželským partnerem. V této konotaci je zahrnuto to, že sexuální styk musí být omezený pouze na jednu osobu – vlastního manžela/manželku. Málo lidí si však uvědomuje ten fakt, že toto přikázání nemluví natolik o fyzickém sexuálním styku, ale o životně důležitých duchovních záležitostech. Kvůli tomuto omezenému vnímání je pojem cizoložství nesprávně pochopen a dezinterpretován většinou lidí.

Skutečný smysl tohoto výroku je, jak to už před více jak dvě stě lety zdůraznil velký švédsky vědec, mystik a teolog Emanuel Swedenborg, v tendenci lidí znesvěcovat a zneuctívat všechno dobré a zbožné, popírat existenci svého Stvořitele a nepřijímat ten fakt, že Pán Ježíš Kristus je pravým Bohem, který učinil Svě Božské lidským a lidské Božským. (Toto se vztahuje také na mnohé křesťany.) Toto prohlásit a přijmout to jako fakt, znamená spáchat cizoložství. Takže například, každý, kdo tvrdí, že Bůh neexistuje a že život je vedlejším produktem hmoty nebo přírody, že příroda je Bohem, nebo že někdo nebo něco jiného je Bohem – a ne pravým Nejvyšším, Pánem Ježíšem Kristem – páchá cizoložství. A toto je vlastně právě cizoložství.

Naproti tomu, smilstvo neznámá předmanželské sexuální poměry, jak to většina lidí chápe a interpretuje, ale falzifikaci jakékoliv pravdy. Každý, kdo zná pravdu, ale zkresluje ji, překrucuje a falšuje ji takovým způsobem, aby sloužila jeho/jejím

vlastním sobeckým úmyslům a důvodům, páchá smilstvo. Když říkáme někomu, že ho máme rádi a že ho milujeme, ale ve svém nitru víme, že to není pravda, falšujeme pravdu. Takže jsme spáchali smilstvo.

V sexuální konotaci, cizoložství znamená vstoupit do manželství s někým kvůli osobním ziskům, z nesprávných důvodů, kvůli sobeckým tužbám a ohledům, kvůli ubližování a poškozování, a kvůli podobným důvodům namísto pravého spojení lásky a moudrosti a feminity a maskulinity. Takže můžeme žít v plném rozkvětu cizoložství dokonce i s naším vlastním manželským partnerem, jestliže jsme vstoupili do manželství s touto osobou z nesprávných důvodů. Sexuální styk s jiným než s manželským partnerem je cizoložný, když se dělá s nesprávným úmyslem a účelem užívat, využívat, zneužívat, ublížit, poškodit, zastrašit, kvůli sobeckým důvodům, donucením pomocí násilí, atd., místo toho, aby se dělo pro vzájemný prospěch, společné dobro, sdílení a získání většího poznání Boha, jiných a sebe samého. Žádná jiná konotace cizoložství nikdy neexistovala, neexistuje a ani existovat nebude bez ohledu na to, čemu chtějí lidé věřit.

Naproti tomu, předmanželský pohlavní styk může, ale také nemusí být smilný, v závislosti na tom, jaký je úmysl a motivující faktory tohoto aktu. Když se to dělá pro vzájemnou radost, rozkoš, potěšení, sdílení, vzájemné obohacení a zkvalitnění, je to náležité, správné a zbožné. Když ne, je to hříšné a smilné. Opakuje se znovu: neexistuje, nikdy neexistovalo a nikdy existovat nebude žádná jiná konotace pojmu smilstva.

V Evangelii podle Matouše, v kapitole 5, ve verši 21, čteme:

"Ale já vám říkám, že každý, kdo se dívá na ženu s chtivostí po ní, už s ní zcizoložil ve svém srdci. "

"Dívat se na ženu s chtivostí po ní" velmi jasně naznačuje (slovem "chtivost") sobecký, bezohledný, negativní a zlý úmysl. Znamená to vlastnit ji, pohltnout ji, využít ji, považovat ji za svůj majetek, a nemít žádný ohled na její potřeby, na její volby a na její vlastní svobodnou vůli. Ve vyšší, duchovní konotaci "dívat se na ženu s chtivostí po ní" znamená toužit si přivlastnit duchovní ideje a doktríny, které jsou bezbožné, cizí a zvrácené. "Žena" taktéž znamená církev a doktrínu církve. Proto Ježíš Kristus používá slovo "žena" namísto slova "ženské pohlaví". Z tohoto popisu je velmi jasné, že Ježíš Kristus se nezabýval tak velmi fyzickými sexuálními vztahy mezi mužem a ženou, ale mezi dobrem a pravdou, a láskou a moudrostí. V této zvláštní konotaci "muž" znamená moudrost a pravdu, a "žena" znamená církev a její doktrínu, která nás učí, abychom byli dobří a milující. Avšak v opačném smyslu "žena" znamená zfalšované doktríny, které produkují zlo svými falzifikacemi. Když někdo má touhu nebo chtivost po takovýchto doktrínách dokonce ještě předtím, než se k nim připojí, páchá duchovní cizoložství.

Takže je zřejmé, že Ježíš Kristus v tomto verši nemluví o fyzické sexualitě ani o pozemských manželských vztazích.

Mimo toho u Matouše, v kapitole 5, ve verši 32, Ježíš Kristus prohlašuje:

"Ale já vám říkám, že každý, kdo se rozvede se svou manželkou z jakéhokoliv jiného důvodu, než je sexuální nemravnost, vede ji k cizoložství, a každý, kdo se ožení se ženou, která je rozvedená, cizoloží. "

"Každý, kdo se rozvede se svou ženou z jakéhokoliv jiného důvodu, než je sexuální nemravnost", znamená odmítnutí a separaci od našeho vlastního principu femininity a popření jejího Božského původu. "Sexuální nemravnost" znamená popření Božského původu sexuality a považující její původ za ďábelský a negativní. Když potkáme někoho, kdo se dívá na sexualitu tímto negativním způsobem, a souhlasíme s takovýmto postojem o sexualitě, popíráme pravou esenci a substanci naší přirozenosti. Nikomu není nikdy dovoleno rozvést se, čili odmítnout svou vlastní jedinečnou přirozenost. "Manželka" v této konotaci znamená naši jedinečnou přirozenost, původní nadělení Nejvyššího v nás. Popřít tuto přirozenost a její pravý původ, znamená rozvést se se svou manželkou. (Nezáleží na tom, či jedinec je mužského nebo ženského pohlaví, protože slovo "manželka" se tu vztahuje jak na mužské, tak také na ženské pohlaví. Toto je ten důvod, proč Ježíš Kristus nepoužívá i slovo "manžel").

Jenom jestli je tato přirozenost překroucená, zkreslená a zmrzačená, je dovoleno odmítnout ji, čili rozvést se. Ale odmítnutím své pravé přirozenosti vystavuje tuto přirozenost takovémuto překroucení a zkreslení, a proto nutí svou přirozenost čili "manželku" cizoložit.

"Oženit se s rozvedenou ženou" znamená ztotožnění se s překroucenou, zlou, falešnou a negativní přirozeností a její prisvojení. Když je takováto přirozenost připojena k naší původní a pravé přirozenosti, stává se cizoložným vztahem. Znovu si zopakujme, že toto je ten důvod, proč Ježíš Kristus používá jenom slovo "žena" a "manželka", ale ne slova "manžel" a "muž". V tomto smyslu se slovo "žena" a "manželka" vztahuje jak na mužské, tak i na ženské pohlaví, protože tato dvě slova – "žena" a "manželka" – znamenají specifickou a jedinečnou přirozenost každého jednotlivce, jako také překroucenou, falešnou, negativní, zlou přirozenost nucenou negativním stavem.

Ve vyšším duchovním smyslu "rozvést se se svou ženou" znamená odmítnout tu pravdu, že Pán Ježíš Kristus je pravý Bůh a jediný Nejvyšší, čili odmítnout jeho Božství nebo Božskost. Přijetí tohoto faktu tvoří samotnou esenci a substanci našeho spasení z negativního stavu. Proto v takovémto případě popíráme akt spasení Nejvyššího a tímto procesem nutíme naši přirozenost cizoložit.

"Sexuální nemravnost" tu znamená všechny zla a nepravdy, které ničí naše náležité a správné chápání, poznání a přijetí této pravé přirozenosti Nejvyššího jako Ježíše Krista. A "oženit se s ženou, která je rozvedená" znamená přijmout do svého života falešnou a špatnou doktrínu, která tvrdí, že Pán Ježíš Kristus není pravý Bůh, který se stal tělem a který učinil toto tělo Božským, ale že je pouze obyčejnou lidskou bytostí. Takovéto uvažování je cizoložné.

Výše uvedené vysvětlení smyslu těchto prohlášení velmi jasně ukazuje, že Ježíš Kristus nemluví o pozemských, manželských vztazích či o lidských manželstvích. Toto je ještě zřejmější z toho, co čteme u Matouše, v kapitole 19, ve verších 3–12:

"Přišli k Němu také farizeové, zkoušejíc Ho a říkajíc Mu: "Dovoluje zákon muži rozvést se s jeho ženou z jakéhokoliv důvodu?"

A On odvětil a řekl jim: "Nečetli jste, že ten, kdo je učinil na počátku, učinil je mužem a ženou, a řekl: Proto muž opustí svého otce a matku, aby se připojil ke své

manželce, a ti dva se stanou jedním tělem. Takže potom, nejsou už více dvojí, ale jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, ať člověk nerozlučuje."

Řekli Mu: "Proč potom Mojžíš přikázal dát potvrzení o rozvodu, a propustit ji?"

On jim odpověděl: "Mojžíš vám pro tvrdost vašich srdcí, dovolil rozvést se s vašimi manželkami, ale od počátku to tak nebylo." "A říkám vám, kdokoli se rozvede se svou manželkou pro jinou příčinu než pro sexuální nemravnost, a vezme si jinou, cizoloží; a kdokoli si vezme tu, která je rozvedená, cizoloží."

Jeho učedníci Mu řekli: "Jestli je to takto mezi mužem a jeho ženou, potom je lepší se neženit."

Ale On jim odvětil: "Všichni nemohou pochopit tento výrok, ale pouze ti, kterým je to dáno: "Neboť jsou eunuchové, kteří se takoví narodili ze svého mateřského lůna, a jsou eunuchové, které takovými udělali lidé, a jsou eunuchové, kteří se sami učinili eunuchy kvůli Království nebeskému. Ten, kdo to může pochopit, ať to pochopí".

"Ten, kdo je učinil od počátku, učinil je mužem a ženou" znamená, že Nejvyšší stvořil všechny inteligentní bytosti, entity a lidské tvory ke Svě podobě a obrazu, to jest, aby byli nádobami Jeho Božské Lásky (ženské pohlaví) a Jeho Božské Moudrosti (mužské pohlaví).

"Proto opustí muž svého otce a matku, aby se připojil ke své ženě, a ti dva se stanou jedním tělem" znamená, že každý byl stvořen jedinečným, odlišným a neopakovatelným způsobem, aby ilustroval, nesl, demonstroval a byl prodloužením a procesem úplně odlišného a jedinečného aspektu přirozenosti Nejvyššího (otec a matka označují Božskou Lásku a Božskou Moudrost Nejvyššího). Kvůli tomuto jedinečnému pověření a účelu se každý stává odlišným a objevuje se jako separovaný od Jeho/Jejího Stvořitele a plně se ztotožňuje se svou jedinečnou a neopakovatelnou přirozeností. Tato přirozenost je přizpůsobena, aby obsahovala a nesla určité specifické aspekty, které přicházejí od Božské Lásky a Božské Moudrosti (otce a matky) Nejvyššího. Protože tyto aspekty jsou sjednoceny v Nejvyšším, stávají se naším tělem. Takže potom nejsou více dvojí, ale jedno tělo. "Co Bůh spojil, ať člověk nerozlučuje." "Co Bůh spojil" znamená sjednocení všech principů lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu a maskulinity a femininity. Jakákoliv jejich separace dává popud negativnímu stavu, aby vstoupil do své plodné zralosti.

Toto je ten důvod, proč je Bůh zakázal separovat. Jen člověk je mohl separovat. To jest, jen lidé na této Zemi to mohli udělat a takovýmto aktem iniciovali negativní stav navzdory té skutečnosti, že byli Nejvyšším varováni, aby tak nečinili.

Ve verši sedm je Ježíši Kristu položena otázka: "Proč potom Mojžíš přikázal dát potvrzení o rozvodu a propustit ji?" Z této otázky je velmi zřejmé, že farizeové hovořili spíše o pozemských vztazích mezi mužem a ženou než o pravém duchovním sjednocení dobra a pravdy. Toto je ten důvod, proč jim Ježíš Kristus odpovídá: "Mojžíš vám pro tvrdost vašich srdcí dovolil rozvést se s vašimi manželkami, ale od počátku to tak nebylo."

"Tvrdość vašich srdcí" znamená, že neuznávali žádné duchovní principy lásky a moudrosti, ale všechno redukovali na vnější vztahy, které si vyžadovaly povolení na svou separaci od své pravé přirozenosti (manželky). Jinak by znesvětili svatost sjednocení lásky a moudrosti (muže a ženy), protože nevěděli, že jakékoliv takovéto sjednocení bylo buď možné anebo nutné.

"Ale od počátku to tak nebylo" znamená, že žádné takovéto fyzické či vnější manželské vztahy neexistovaly resp., že nebyla možná žádná možnost separování své pravé přirozenosti od jejího Božského zdroje a její napojení na nebožský, negativní zdroj, protože žádný negativní stav neexistoval.

Verš devět je stejný jako verš třicet v kapitole pět Evangelia podle Matouše a má přesně ten stejný význam, jak je vysvětlen výše.

Verš deset popisuje to, jak učedníci Ježíše Krista nepochopili to, co On skutečně mínil manželstvími nebo vztahy mezi mužem a jeho manželkou. Všimněte si, prosím, že Ježíš Kristus vůbec nikdy nemluvil o vztahu mezi manželem a manželkou, nebo ženy a jejího manžela. Toto má velmi důležitý význam. Toto naznačuje, že On nemluví o pozemských manželských vztazích ani o žádných družích vnějších nebo sexuálních vztahů. "Muž a jeho manželka" neznamena manželka a jeho manželku, ale lidskou bytost (muže i ženu) a jeho/její pravou přirozenost ("manželka" znamená pravou přirozenost lidských tvorů).

Že je tomu tak, je ještě víc zřejmé z veršů 11 a 12. ve verši 11 Ježíš Kristus říká: "Všichni nemohou pochopit tento výrok, ale pouze ti, kterým je to dáno."

Z tohoto tvrzení je zřejmé, že ne příliš mnoho lidí chápe pravý význam vyhlášení Ježíše Krista týkajících se manželství a rozvodů. Jen velmi málo lidí, ti, kteří jsou osvíceni Nejvyšším, chápou a znají pravý duchovní význam vyhlášení Ježíše Krista.

Verš 12 dále potvrzuje tuto situaci. "Eunuchové" představují ty lidi, kteří usilují o osvícení v pravdě, v samotný okamžik aktivace negativního stavu ("tací se narodili z mateřského lůna"); ty lidi, kteří získávají osvícení studováním různých vnějších zdrojů ("eunuchové, které takovými udělali lidé"), a těch, kteří přišli na tento svět, aby byli osvíceni o těchto záležitostech a svými prostředky bojovali s negativním stavem, přemohli ho, a ukázali jiným cestu k pozitivnímu stavu kvůli všem ("eunuchové, kteří se udělali sami eunuchy kvůli Království nebeskému"). Ježíš Kristus končí toto prohlášení slovy: "Ten, kdo to může přijmout, ať to přijme", což znamená, že nemnozí lidé jsou ochotni přijmout skutečnou pravdu o těchto záležitostech, kvůli svému lpění na konvenčním, tradičním, vnějším, povrchním, jednostranném a doslovném vysvětlení a chápání své přirozenosti a svých lidských vztahů.

Že je tato situace o mnoho odlišnější v chápání a praktikování sexuality v duchovním světě v porovnání s naším pozemským životem je velmi zřejmé z toho, co Ježíš Kristus říká u Matouše, v kapitole 22, ve verši 30 (a na jiných místech):

"Neboť při vzkříšení se ani nežení ani nevdávají, ale jsou jako andělé Boží v nebi."

Především v tomto prohlášení Ježíš Kristus neříká, že v nebesích neexistuje pohlaví. Takovéto prohlášení by se rovnalo popření, že Bůh existuje. Takže, neženit se nebo nevdávat, nevztahuje se k sexuálnímu styku. Co nám tu Ježíš Kristus

oznamuje, je ta skutečnost, že v budoucnosti nebudou žádné vztahy založené na těch stejných principech, jaké mají lidští tvorové, to jest, na výlučném vlastnictví jiných, na vzájemné žárlivosti, závislosti, otroctví a porobě, tabu a omezeních vnucených lidem jejich pošetilými zákony a bláznivými očekáváními. Takovéto vztahy jsou negativního a zlého původu a přirozenosti. Nic této přirozenosti nemůže vstoupit do nebes či do pozitivního stavu. ("Vzkříšení" znamená eliminaci negativního stavu a stání se plným členem pozitivního stavu.) Namísto toho v nebesích jsou lidé jako andělé Boží.

Někteří lidé mají velmi pošetilou představu, že být andělem Božím nebo jako andělem Boha, znamená být bezpohlavní. Anděl Boží je právě taková sexuální bytost jako kdokoli jiný. Nikde ve Svaté Bibli se nikdy netvrdí, že andělé nemají pohlaví. Říká se jen, že se nežení a nevdávají tím stejným způsobem, jako lidé na Zemi, protože pozemská manželství či instituce manželství, jak je to zde pojmáno, vyvěrají z negativního stavu a jsou zlého původu. Toto bylo učiněno takzvanými pseudotvůrci a bylo to zahrnuto do lidských genů prostřednictvím jejich původních genetických změn. Nepochází to od Boha. Ale většina lidí se bláhově domnívá, že sexuální život je legální, platný a možný jen v rámci manželských svazků. Když tedy andělé nežijí v manželství, nemohou mít pohlaví. Toto je pošetilá logika pekel a všech jejich následovníků na této Zemi.

Andělé Boží jsou dokonale schopni sexuálního života a nesmírně se radují ze sexuálního života, protože jsou čistě sexuální bytosti. Podstatný a bytostní rozdíl mezi sexualitou v nebesích a na této Zemi je v tom, že andělé si nenárokuje vlastní jednoho druhým, nevlastní jeden druhého a neomezují vztahy výlučně na jednu osobu opačného pohlaví. Praktikují svou sexualitu takovým způsobem a za takovým účelem, jak je to popsáno výše, kvůli všezahrnujícímu sdílení.

Opět, toto tvrzení bude velmi těžko, jestli vůbec, přijatelné pro mnohé lidi. Až do takové míry se v našich myslích uchytila zkreslená, překroucená a zkomolená pravda o sexualitě. Neuvažujeme o žádné jiné možnosti sexuálního života než o té, se kterou jsme byli vychováni od našeho početí v našem mateřském lůně.

Vzhledem k výše zjeveným faktům je velmi zřejmé, do jaké míry se naše chápání a praktikování sexuálního života na této Zemi odchýlilo od pravé reality. Nezůstalo v ní nic ryzí, původní a pravdivé. Jsme chyceni do pancéřové pasti chápání, praktikování a života naší sexuality takovým způsobem, který je nemocný, zvrácený, nepřirozený a úplně cizoložný. A navzdory tomu považujeme náš způsob za náležitý, zdravý, čistý a přirozený, a pravý a přirozený způsob považujeme za cizoložný, špinavý, oplzlý, nezdravý, nemravný, nepřirozený a bezbožný. Kvůli takovému falešnému uvažování jsme se stali rozvedenými s naší pravou přirozeností. Takže jsme cizoložná generace.

Toto bylo přesně to, čeho pseudotvůrci potřebovali dosáhnout, aby aktivovali negativní stav – rozvést se s naší pravou přirozeností. Takovýto rozvod by nebylo možné vykonat, kdyby zůstal původní význam, chápání a praktikování sexuality, jako je to v nebesích či v celém pozitivním stavu. Z tohoto důvodu, hlavní útok negativních sil byl, je a vždy bude (pokud bude existovat) na náležité chápání, praktikování a naplnění našeho sexuálního života. Je to sexualita ve své náležité aplikaci a praktikování, která nám umožňuje, abychom byli skutečně tací, jací jsme, to jest, ve skutečném manželství s naší pravou přirozeností, s původním nadělením Nejvyššího v nás.

Kvůli lepšímu pochopení záležitosti našeho sexuálního života, který je integrální částí našeho pozemského života a jeho naplnění, shrňme v následujících bodech, co bylo doposud řečeno:

1. Všechny naše sexuální potřeby, pocity a touhy jsou hluboko zakořeněné v našem duchu, v naší duši a v našem těle. Jsou všepromikajícími pocity, které ovlivňují všechny aspekty našeho pozemského života.

V pozitivní konotaci sexuální orgány souvztaží s nejnvnitřnějším stupněm našeho ducha, kde sídlí Nejvyšší a kde se neustále rodí nové ideje tvořivými snahami Nejvyššího v nás. Narození se těchto nových idejí se v našem duchu projevuje jedinečným a velmi odlišným způsobem než u kohokoliv jiného. Tyto novorozené ideje si vyžadují svou projekci a manifestaci za účelem sdílení. Když je něco novorozené, a není mu dovoleno, aby bylo promítnuto, manifestováno a sdíleno, ztrácí svou motivaci k tomu, aby zůstalo živé, funkční a užitečné. Když není dána tato příležitost, duch postupně ztrácí své tvořivé úsilí. Jakmile takovýto duch zastaví své tvořivé úsilí, nemá žádnou touhu žít. V tom okamžiku přestává být a existovat.

Smysl života je ve vzájemném sdílení. Jedním z hlavních důvodů toho, proč jsme byli původně stvořeni Nejvyšším, bylo za účelem sdílení nás samých a všech našich novorozených tvořivých idejí a snah se všemi ve Stvoření Nejvyššího, jako také se Samotným/Samotnou Nejvyšším, tím samým způsobem a formou, jak Nejvyšší sdílí všechno, co má s každým v Jeho/Její Stvoření. Takto je udržován život Stvoření.

Hlavními principy sdílení je to, že sdílíme všechno, co jsme a všechno, co máme. Takže sdílení zahrnuje duchovní, mentální, emocionální, intelektuální, osobní a sexuální ideje, stavy, podmínky a projevy. Úplnost takového sdílení ve všech jeho aspektech je umožněna naším sexuálním životem. Sexuální život a naše sexuální orgány nám byly dány Nejvyšším, který je Absolutní Sexuální Bytostí, za účelem tohoto všezahrnujícího a všechno integrujícího sdílení. Takže sexuální sdílení se zrodilo z duchovních idejí všezahrnujícího sdílení.

V tomto významu sdílení není možná ani myslitelná žádná výjimečnost nebo výjimka, protože jinak by bylo něco odepřené či neposkytnuté. Neposkytnout něco, znamená připravit jiné ve Stvoření Nejvyššího o schopnost naučit se něco životně důležitého a závažného o Nejvyšším, jiných, a o sobě samém. Toto dává popud pro zrození sobectví či egoismu. Sobectví či egoismus je bází nebo základem, na kterém je vybudován a na kterém prospívá negativní stav se všemi svými zly a nepravdami a jejich příslušnými ukrutnostmi a ohavnostmi.

Takže náležité chápání sexuality může být získáno pouze z hlediska duchovního principu sdílení. Ve svém původu je to čistě duchovní stav. Nejprve je idea sdílení. Toto je duch sexuality. Potom je touha této ideje postupovat, nebo chtít, aby tato idea byla sdílena ve svém jedinečném obsahu a kvalitě. Toto je duše této ideje. Potom je konkrétní akt sdílení této ideje skrze formu její manifestace. Toto je tělo této ideje. Takže z ideje univerzálního sdílení povstávají určité specifické mentální procesy, které se manifestují do sexuální, intimní, tělesné a smyslové ideje vzájemně splynout v tomto sdílení a stát se jedním pro tento okamžik. V tomto okamžiku jedinství se odehrává důležitá vzájemná výměna přirozenosti. Pomocí procesu této jedinečné výměny se uskutečňuje nové, lepší chápání a poznání Nejvyššího, jiných a sebe samého a všech záležitostí. Takže v důsledku této výměny se rodí nová idea, která je uvolněna všem myslím pro sdílení a která je následně

Nejvyšším nadělena jedinečným a specifickým životem. Když je tato novorozená idea Nejvyšším nadělena tímto specifickým a jedinečným životem, stává se inteligentní bytostí, nebo lidskou entitou. Takto se rodí noví lidé v pozitivním stavu. Neexistuje žádný fyzický typ narození, jaký je znám na této planetě.

Maximální akt takového sdílení je možný jen skrze sexuální styk. Takže, abychom měli lepší chápání a naplnění našeho pozemského života, musíme se naučit, jak náležitě sdílet sebe samého prostřednictvím své sexuality všezahrnujícím způsobem.

2. Předtím, než negativní stav došel ke své aktivaci (po takzvaném "Pádu"), pravý význam a praktikování sexuality bylo v podstatě takové, jak je to stručně popsáno výše. Protože byla nástrojem pro sdílení principů maskulinity s principy femininity a principů femininity s principy maskulinity, v principech, ve kterých mohla být plně pochopena a sdílena pravá Přirozenost Nejvyššího, žádné omezení, ohraničení a tabu na sexuální praktiky neexistovalo. Každý mohl svobodně sdílet svou mužskost nebo svou ženskost se všemi členy opačného pohlaví, kteří vzájemně vyjádřili touhu po takovémto sdílení.

Protože v té době neexistovalo žádné zlo a nepravda a ani nebylo myslitelné, nikomu nemohla do mysli vstoupit žárlivost, závist, vlastnění jednoho druhým, majetnictví, závislost, otroctví ani vlastní výjimečnost.

V důsledku toho faktu, že každý byl v pozitivním stavu a pozitivní přirozenosti, a v důsledku toho faktu, že pozitivní stav je vždy velmi krásný, elegantní, pořádný a zákonný, a v důsledku toho faktu, že každý byl nositelem a odrazitelem pozitivního stavu, každý v pozitivním stavu byl a je vždy jedinečně velmi krásný, elegantní, pořádný, zákonný a žádoucí. Žádný chlad, asexualita, nedostatek sexappealu, ošklivé obličejy nebo zdeformovaná nepřitažlivá těla či orgány, nikdy nebyly a nikdy nejsou možné v pozitivním stavu. Takže nikdo nemůže být sexuálně odpuzen někým opačného pohlaví.

Tento typ uspořádání je velmi nutný v pozitivním stavu, protože každý touží mít maximální sdílení s každým opačného pohlaví bez jakékoliv výjimky a výluky. Důvod toho, že to bylo takto ustanoveno Nejvyšším, spočívá v tom, že s čím více lidmi opačného pohlaví je jedinec v tom či onom čase angažován, tím duchovnějším se stává, tím více znalým se stává, tím má větší pochopení Přirozenosti Nejvyššího, přirozenosti jiných a své vlastní přirozenosti, tím obohacenější a kvalitnější se stává a tím více může sdílet tohle všechno s jinými. Takže se stává více milujícím a moudřejším a lepším obrazem a podobou Boha. Konec konců, takto má vztah k Bohu v Jeho/Jejích mnoha aspektech, a ne pouze v jednom nebo ve dvou či v několika. V takovémto vztahu je pravý význam, pochopení a naplnění sexuality.

3. Kvůli výše uvedené modalitě praktikování sexuality byla a je zajištěna rozmanitost sexuálních zkušeností. Z tohoto důvodu nemůže Nikdo nikdy ztratit svou sexuální touhu, protože ztratit ji, by znamenalo ztratit touhu po sdílení svého já s jinými a s Nejvyšším. Ztratit schopnost sdílení znamená vypadnout do Zóny Vymístění.

Protože touha po sdílení z lásky skrze moudrost je samotným životem každého v pozitivním stavu, po dokončení sexuálního styku v pozitivním stavu nemá nikdo

zážitek zklamání nebo vyčerpání, nebo smutku, nebo únavy, nebo čehokoliv jiného, co lidští tvorové na Zemi prožívají po svém pseudosexuálním styku.

Poloha sexuálních orgánů v pozitivním stavu je taková, že to není únavné a nešikovné, jako je to u lidí na Zemi, ale dovoluje splynutí jednoho s druhým s úplnou výměnou všech našich myšlenek, pocitů, zkušeností, stavů, kondic a všeho dostupného poznání, které je v nás velmi jedinečným a neopakovatelným způsobem vztahujícím se k duchovní a jedinečné přirozenosti všech účastníků tohoto aktu.

Dostupnost rozmanitosti sexuálních zkušeností je nutnou podmínkou štěstí každého v pozitivním stavu. Ale jedinec není omezen ve svém všezahrnujícím růstu, pokroku a zlepšování, nemůže se nikdy stát nešťastným.

Proto čím větší rozmanitost sexuálních zkušeností někdo má, tím šťastnějším se stává a tím víc štěstí může sdílet se všemi ostatními. Toto je jeden z hlavních zdrojů štěstí každého. V takovéto službě spočívá jeden z nejdůležitějších významů sexuálního života. Byl nám dán, mezi mnohým jiným, pro štěstí, rozkoš, radost, požitek a uspokojení.

4. Všezahrnující role sexuality v životě každého v pozitivním stavu určuje velmi důležitý faktor sexuálních zkušeností a praktik. Není omezena jen na vnější modalitu praktikování, jako je to u lidí na této Zemi (penis do vagíny a laskání různých vnějších povrchů fyzického těla). Nezahrnuje žádné nevědomé procesy a nevědomost. Protože každý v pozitivním stavu si během sexuálního styku vědomě uvědomuje všechno ve svém duchu, všechno ve své duši, jako také všechno ve svém těle do všech jejich nejmenších detailů, úplnost toho všeho je zahrnuta a skutečně se zúčastňuje a sdílí.

Takže lidé v pozitivním stavu se milují s jejich duchem, s jejich duší a s jejich tělem a se všemi jejich příslušnými komponenty. Pro lidské tvory na planetě Zemi je těžké si to zobrazit, nebo dokonce představit, protože nemají žádnou přímou zkušenost takového všezahrnujícího se angažování.

Z tohoto důvodu je sexuální styk v pozitivním stavu nebe především duchovním aktem, potom je to duševním aktem, a potom je to fyzickým aktem. Samotný akt nastává simultánně na všech úrovních, ale sleduje tuto hierarchii duchovní organizace (v souladu s duchovním zákonem, že všechno postupuje od duchovního, k duševnímu, k fyzickému, k tělesnému, k smyslovému, k vnějšímu, atd.).

Není možná ani myslitelná žádná separace jednoho aspektu od druhého. Vyloučení jednoho z jeho aspektů znamená neúplnost. Za takovýchto podmínek nemůže být zajištěno úplné sdílení. Když je sdílení neúplné, nemůže nastat žádné pravé štěstí a uspokojení. V tomto případě by sexuální styk ztratil svůj pravý význam a hlavní nástroj všezahrnujícího sdílení by byl zničen.

Toto je ten důvod, proč je Božskou Prozřetelností Nejvyššího velmi pozorně hlídáno, aby nikdo v pozitivním stavu nebyl nikdy neschopný do takové míry, aby ztratil tento životně důležitý nástroj všezahrnujícího sdílení. Konec konců, přestal by sdílet Nejvyššího, který je Absolutním Zdrojem života a všeho sdílení. V tom okamžiku, kdyby přestal, navždy by zahynul.

5. Náležitě chápání a praktikování sexuality v duchu výše uvedených čtyř bodů nedovoluje žádné negativitě vstoupit do sexuálního života. Takže sexuální život je vnímán jako duchovní, duševní a fyzický život čistoty, svatosti a posvátnosti své funkce, významu a účelu. Nejvyšší je vždy přítomen v takovéto kondici. Žádný negativní či zlý úmysl nebo motivace ohledně sexuálního života nemůže nikdy přijít do své plodné zralosti. Kde je Nejvyšší, všechno je jen pozitivní a dobré. Vše zahrnující účel sexuality nám dává stále větší pocit přítomnosti Nejvyššího v nás. Tento pocit se stává víc a víc intenzivnější, jak náležitě a správně praktikujeme náš sexuální život. Takováto praxe nás vede k lepšímu zkušenostnímu pochopení lásky a moudrosti Nejvyššího a ke všem z nich vyplývajícím blaženostem a duchovním, duševním a fyzickým nebo vše zahrnujícím požitkům.

Skrze tento význam a praktikování sexuality můžeme získat zkušenostní vědomí toho, že Bůh je skutečně v nás a my jsme skutečně v Bohu a jak se pocítuje prožívání Boha v nás a nás v Bohu. Toto je nástroj velmi osobního, velmi intimního, velmi soukromého a velmi jedinečného vztahu s Bohem v nás, Boha s námi a Boha mezi námi. A tohle je to, co znamená chodit se svým Bohem. Když navazujeme vše zahrnující vztah s mnohými lidmi, navazujeme vztah s vícerymi aspekty Absolutní Přirozenosti Nejvyššího. Protože Bůh je také ve všech těch, se kterými jsme angažováni v tomto vše zahrnujícím sexuálním vztahu, být s nimi a sdílet s nimi znamená chodit s Bohem. Skrz takovéto akty se stáváme skutečně svatými lidmi, Božími lidmi, svatými syny a dcerami Nejvyššího. Toto je hlavní, nejdůležitější význam sexuálního života.

6. Kdyby však této konotaci sexuality bylo dovoleno nadále být vše zahrnující na všech úrovních Stvoření Nejvyššího, žádný negativní stav by nemohl být nikdy aktivován. Aby bylo možno aktivovat negativní stav, bylo nutné zničit praktiky sexuality, jak jsou pojímány a praktikovány v pozitivním stavu. Jak bylo uvedeno předtím, sexuální restrukturalizace a pozměnění byly hlavním cílem snah pseudotvůrců.

Nejdůležitějším krokem, který museli podniknout, bylo separování a izolování naší sexuality od našeho ducha a naší duše a její omezení jen na vnější, tělesné funkce. Toto se docílilo speciálním, tajemným genetickým inženýrstvím a změnou fyzického těla na živočišnou formu. Skrze tuto formu byla zajištěna externalizace sexuality a všechna její přímá spojení k našemu duchu a duši byla odříznuta.

Tímto aktem byl vykonán jeden z nejničivějších kroků. Nemajíc žádný přímý přístup ke svému duchu a k své duši, naše vnější sexuální zkušenosti zůstávají izolované a totálně separované od zkušeností našeho sexuálního partnera. Nemůžeme nikdy vědět co, proč a jak prožívá cokoliv náš sexuální partner. Jediné vnímání, které máme od našeho sexuálního partnera a které má náš sexuální partner od nás, je ve vnějším tělesném vnímání nebo v jednostranné zkušenosti penisu ve vagíně a vagíny vnímající v sobě penis (jednostranné proto, neboť můj sexuální partner neví, jak já prožívám či pocítuji její vagínu a já nevím, jak ona prožívá a pocítuje můj penis) nebo to, co je vyjadřováno slovy nebo řečí těla. Ale dokonce i tato zkušenost je omezená, protože máme tendenci různým slovům a řeči připisovat trochu odlišný význam, než jaký jimi vyjadřuje náš partner.

Za těchto podmínek nemůže samozřejmě nikdy nastat pravé sdílení. Proto se nemůžeme nikdy nic dozvědět o tom, jak je Nejvyšší manifestován v našem sexuálním partnerovi, jaký je ve skutečnosti náš sexuální partner a co skutečně

vyvoláváme (jestli vůbec něco) v našem sexuálním partnerovi. Takže z takového pohlavního styku nemůže přijít do své plodné zralosti žádné poznání Boha, jiných a sebe samého. Není divu, že po každém sexuálním styku se cítíme prázdní, unavení, vyčerpaní, ospalí a velmi často nenaplnění.

7. Výše uvedené negativní uspořádání našich sexuálních praktik postupně vede k vývoji názoru nebo filozofie, že v sexualitě není snad nic dobrého, pozitivního a zbožného. Je pouze živočišným komponentem v nás, vrozeným instinktem, který nás pudí, abychom kopulovali stejným způsobem jako zvířata a rozmnožovali se, aby se lidský druh zachoval a pokračoval. Toto je jediná pozitivní konotace sexuality – zachovat a prodloužit pokračování lidského druhu. Jakýkoliv jiný účel sexuality je sporný, pochybný a opovržením hodný. Je špinavý, oplzlý, odporný a bezbožný, dávající vznik všelijakým zvrácenostem a sexuální nemravnosti.

Z tohoto názoru na sexualitu, to jest, že jediným pozitivním aspektem sexuality je zachování a pokračování života lidského druhu, byly na této Zemi vyvinuty a ustanoveny důkladně promyšlené instituce manželství a rodinného života. Praktikování sexuality bylo násilně omezeno jen na rámec manželského vztahu. Z této, jako také z mnohých jiných věcí, vyvinula se obludná omezení a velmi zlé a devastující pocity a stavy: vlastnictví jiných, otroctví, majetnictví, vlastní výjimečnost, vlastní neomylnost, žárlivost, podezřívavost, závistivost, paranoia, nedůvěra, závislost, nejistota, neštěstí, nenávisť, zločin, sebevražda, vražda, nepřátelství, násilí, zlomyslnost, hněv, hrabivost, bezcitnost ve všeobecnosti, vina s katastrofálními následky, obtěžování dětí, homosexualita, znásilnění, pohlavní zneužívání, pohlavní choroby, bolesti, různé poruchy genitálií, falešná pýcha a mnohé jiné negativní věci, kterých seznam by mohl být nekonečný.

Toto je přesně to, čeho chtěli dosáhnout aktivátoři negativního stavu. Takovýmto výsledkem sexuálního života se jakákoliv duchovní konotace, kterou by sexualita mohla mít, úplně ztratila a zničila nebo úplně vymazala z vědomí většiny lidí. Když i mají nějaké vědomí této duchovní konotace, jsou tak velmi chyceni do viny a strachu o svých vlastních sexuálních pocitech a touhách, že je záměrně potlačují či zadržují. Konec konců, nechtějí ohrozit takzvaný blahobyť svého rodinného života, svých dětí, svého manželského partnera, svou společenskou reputaci, svou profesi či práci, své veřejné pozice a funkce, atd. Vůbec nevědí, že setrvávání v jejich momentálním rozpoložení jen zvětňuje a podporuje negativní stav, a přispívá k duchovní devastaci jejich vlastního manželského partnera, dětí, rodiny, společnosti, lidstva nebo čehokoliv, co mají. Tímto způsobem je život negativního stavu v jeho aktivní kondici neustále zajištěn. A takto došel ke svému neslavnému konci na této Zemi a v celé Zóně Vymístění všezahrnující význam, účel a praktikování sexuality.

8. Separace sexuálního života od jeho pravého duchovního a mentálního zdroje, jeho redukce na úroveň živočišné kopulace a jeho externalizace pomáhá lidem udržovat jejich zabývání se svým tělesným, fyzickým a vnějším životem. Konec konců, sexuální život je většinou pocíťován na fyzické úrovni. Když je tomu tak, proč se unavovat a mrhat čas na hledání jakýchkoli jiných vnímání, než jsou vnější, kdy žádná jiná vnímání nejsou taková jasná a tak zkušenostní jako fyzická. Takže sexualita se stala úplně smyslnou a všechny s ní související lidské rozkoše, jako i cokoli ostatní, jim dává falešný dojem, že jedinou skutečnou rozkoší jsou smyslné rozkoše. Protože lidé hledají rozkoše a protože nejsilnější, nejsmyslnější, nejfyzičtější rozkoš je skrze pohlavní orgány, mají tendenci zneužívat, nesprávně používat, nadužívat a přehánět svůj smyslný život. Toto vede k jednostrannému

procit'ování fyzických smyslů a fyzické sexuality na úkor totálního hladovění všech ostatních aspektů našeho pozemského života.

Na druhé straně, někteří lidé zacházejí do úplně opačného směru, odmítají potřebu smyslných požitků a snaží se nahradit je něčím jiným. Toto "jiné" je však natolik vnější hodnoty a přirozenosti, jako samotná smyslnost. Příliš hodně fyzicky cvičí, příliš mnoho se věnují joggingu, příliš mnoho sportují, příliš moc jedí, příliš hodně pijí, berou drogy, nebo se příliš mnoho modlí, nebo unikají pozemským záležitostem odchodem do klášterů, do hor, na poušť a trýzní se, snaží se překonat své tělesné, smyslné a sexuální rozkoše a požitky nebo cokoliv, co máme. Jsou neschopni úplně potlačit své smyslné pocity, nebo na druhé straně, mají z nich příliš moc požitků, vyvíjejí všepronikající pocity viny, které je vedou k sebedestruktivnosti a k destruktivnosti jiných. Lidská vina může být pojímána jako jedna z nejškodlivějších, nejdestruktivnějších a nejzlobnějších emocí. Udržuje nás v otroctví a porobě negativního stavu a dovoluje negativnímu stavu prospívat a vesele pokračovat v jeho bytí a existenci.

Nejsilnější vinou ze všech je samozřejmě sexuální vina. Tato vina vyvěrá z rozporu mezi našimi vrozenými potřebami po rozmanitosti a sociálními, rodinnými, veřejnými a náboženskými požadavky být omezený a ohraničený ve svých sexuálních praktikách a aktivitách jen na našeho manželského partnera. Sexuální přitažlivost a touha mít pohlavní styk s někým jiným než se svým manželským partnerem, vyvolává pocity viny.

Toto vede k potřebě trestat sebe sama nebo uvalit na sebe různé formy a stavy utrpení a bídy. Takováto situace nás ještě víc nutí do víry, že sexuální život nebo sexuální pocity nejsou ničím jiným než prokletím, které, pokud je to možné, má být vypuzeno a eliminováno z našeho denního života. Toto samozřejmě není možné, protože jsme, konec konců, sexuální bytosti. Jestliže jsme duchovní, duševní a fyzické bytosti, jsme mimoděk sexuální bytosti, protože v pravé sexualitě jsou všechny manifestovány. Pět procent v nás, z toho původního nadělení Nejvyššího, nás činí takovými. Samozřejmě, velmi často si nejsme vědomě uvědomili toho, že zdroj našich pocitů vin a běd souvisí s nevhodnými a omezenými sexuálními praktikami, které jsou nám vnuceny rafinovanými úpravami sociálních, mravních a náboženských kodexů, které pronikají život lidí na této Zemi.

9. Problém s naším sexuálním životem není v tom faktu, že ho máme, ale v tom, že ho náležitě nepraktikujeme. Co považujeme za náležité a zbožné o sexualitě (plození potomstva a manželský život) a o pozemském životě ve všeobecnosti, obvykle není ani náležité ani zbožné, a naopak, co považujeme za bezbožné a nevhodné, je velmi často náležité a zbožné. Potlačujeme naše skutečné a opravdivé pocity a potřeby po rozmanitosti, a když se přece jen někdy odvážíme je uspokojit, výsledkem je taková vina za porušení pravidel naší společnosti a náboženství, že sotva můžeme přežít tuto vinu.

Takže v našem sexuálním životě, jako ve všem jiném, jsme si osvojili pozici vzhůru nohama. Toto je skutečná přirozenost negativního stavu. Toto bylo původní snahou aktivátorů negativního stavu, které nazýváme pseudotvůrci.

Ve své snaze zničit pozitivní stav pseudotvůrci uspěli v ustanovení životního stylu, který je přesným opakem pozitivního stavu. Takže ve většině případů můžeme bezpečně učinit závěr, že všechno, co tu máme na této planetě a v jiných oblastech

Zóny Vymístění, není pozitivního stavu ani z něj. Je to buď jeho přesným opakem, nebo je to jeho zkreslením a zvráceností. Dokonce, i když jsou nějaká zrnka pravdy v mnohých věcech, které vidíme a praktikujeme na této planetě, tato zrnka jsou zakopána pod horami zkreslení, překroucení a falzifikací. Proto se tu nemůžeme vůbec na nic skutečně spoléhat.

Toto je zvláště pravdou, tak či onak, o našem sexuálním životě. Když sexualita má tuto všezahrnující konotaci, jak je to popsáno výše, potom je úplně jasné, že její praktiky v negativním stavu budou nejzkreslenější, nejzkomolenější, nejzvrácenější a nezfalšovanější.

Naneštěstí pro nás, současný stav záležitostí s lidskou sexualitou je takový, že zkreslená, zvrácená, zkomolená a zfalšovaná praxe naší sexuality je doslovně uzákoněna a povolena sociálními, mravními, etickými a náboženskými zákony, které nás trestají, pokud se odchylujeme od jimi předepsaných kodexů. Tyto zákony nám dávají povolení být majetnický, vlastnit jeden druhého, být ve vzájemném otroctví, být výjimečným, požadovat vykonání našich manželských povinností jeden od druhého. A nutí nás konat mnohé jiné věci.

S takovými zákony a licencemi je těžké udělat toho příliš mnoho se změněním našeho sexuálního životního stylu. Tato situace nám naneštěstí nedovoluje získat a ustanovit náležitý smysl, chápání a naplnění našeho pozemského života ve všech jeho duchovních, duševních, fyzických a sexuálních aspektech. Abychom změnili tuto těžkou situaci, doporučuje se nám vykonávat následovná cvičení, týkající se našeho sexuálního života.

CVIČENÍ PRO NÁŠ SPRÁVNÝ SEXUÁLNÍ ŽIVOT

1. Usad'te se na vrcholu své duchovní hory postupem, který jste se naučili z předcházejících kapitol. Potom, jak projdete všemi kroky popsány v předešlých kapitolách, je velmi důležité, abyste určitý čas věnovali důkladnému prověření a přezkoumání svého pravého úmyslu a motivace, se kterou přistupujete k této záležitosti.

2. Poproste Nejvyššího a svou Vnitřní Mysl a každého, kdo je u vás přítomen na vrcholu vaší duchovní hory z pozitivního stavu, potom, když je důkladně prověříte svou intuicí, či jsou to skutečně oni nebo ne, aby vám zřetelně uvedli do vaší pozornosti, jakého druhu sexuálních problémů, nepochopení, předsudků, pověr, zaujatostí a nesprávných názorů, filozofií a praktik se přidržujete. Přezkoumejte je, prověřte je a zjistěte, jakými symptomy, chováním, vzorci se projevují ve vašem každodenním životě.

3. Je nutné poprosit svou Vnitřní Mysl a Nejvyššího, aby vás osvobodil, očistil a zbavil všech vašich špatných názorů, nepochopení, předsudků, předpojatosti a zaujatosti, nesprávných pohledů a filozofií a standardů přijatých z pravidel vnucených vám vaší společností ohledem sexuality a vašeho sexuálního života. Musíte poprosit, abyste měli otevřenou mysl a otevřené srdce a musíte si dát závazek, že se dozvíte skutečnou pravdu. Jinak budete uvedeni do omylu a zaváděni svým toužebným přáním a vnuceními pocházejícími z pravidel vámi přijatého náboženství či společnosti.

4. Meditujte o obsahu této kapitoly a jejích devíti bodů a poproste Nejvyššího o ověření, jestli to, co je tu zjeveno, je pravda nebo ne. Když je, poproste Jej, aby vám pomohl pochopit ji, přijmout ji a praktikovat ji ve svém životě.

5. Meditujte a poproste o náležitý, správný, naplňující a uspokojivý sexuální životní styl, který je pro vás nejpřiměřenější a poproste o odstranění všech starých, zkruslených, nepravdivých sexuálních praktik a o jejich nahrazení novými, náležitými, správnými a zbožnými.

6. Poproste o postupné, vašim tempem, opětovné napojení vaší sexuality na vašeho pravého ducha, vaši pravou duši a vaše pravé tělo a poproste, aby vám bylo umožněno začít zažívat svou sexualitu v celistvosti vašeho bytí a existence bez jakýchkoliv pocitů viny.

7. Poproste o milosrdenství a odpuštění Nejvyššího, svou vlastní pravou Vnitřní Mysl a svou sexualitu a současně prokažte milosrdenství a odpuštění každému, o kom si myslíte, že vás ranil, ublížil vám, obtěžoval vás, krmil vás či poskytoval vám nesprávné ideje o sexualitě.

8. Poproste Nejvyššího, aby vás představil vašemu pravému Duchovnímu Rádcí, který reprezentuje vaši pravou sexualitu, a aby Nejvyšší vyhnal nebo z vás vyňal jakékoliv negativní, zlé a temné duchy, kteří ve vás podporovali a napájeli starou sexualitu, přes kterou se do vás vetřeli nebo přilepili k vám, nebo vás posedli. Potom, jak budete představeni vašemu Duchovnímu Rádcí, který má na starosti vaši pravou sexualitu, poproste jej/ji, aby vám pomohl správně chápat, praktikovat a naplnit váš sexuální život v souladu s pravými duchovními zákony, které pochází od vašeho Stvořitele, Nejvyššího, kterým je Pán Ježíš Kristus.

9. Své cvičení zakončete závazkem vůči sobě a vůči Nejvyššímu a vůči všem, kteří jsou při vás přítomni na vrcholu vaší duchovní hory, že budete každodenně poctivě vykonávat svá cvičení a že jste rozhodnutí řídit se všemi pozitivními a dobrými návrhy a radami, týkajícími se vašeho sexuálního života, jako i čehokoliv jiného. Když jste připraveni a hotovi, vraťte se do vašeho vnějšího světa s povděkem, poděkováním a oceněním za všechno, co jste se naučili a za všechno, co se událo během vašeho dnešního sezení. Vyjděte ven cítíce se svěží, čilí, s jasnou hlavou a šťastní. Během svých každodenních cvičení nezapomeňte požádat o časovou deformaci, aby pět minut vašeho cvičení bylo jako dvacet minut, nebo aby půl hodina byla jako několik hodin, abyste tak měli dost času na vykonání tohoto všeho. Nezapomeňte do svých cvičení vždy vnést rozmanitost, změnu a něco nového, abyste se vyhnuli ohavnosti návyku, automatizace a ritualizace.

Jestliže budeme poctivě dodržovat tyto nebo podobné kroky, dokážeme dospět ke správnému chápání a naplnění našeho pozemského života a jeho duchovních, duševních, fyzických nebo tělesných a sexuálních aspektů.

KAPITOLA PÁTÁ

PROFESNÍ NEBO PRACOVNÍ ŽIVOT

V první kapitole této knihy byly zjeveny a stručně popsány různé duchovní principy, které jsou základem náležitého duchovního života. Jeden z těchto principů stanoví, že kdokoliv a cokoliv je a existuje kdekoliv a v jakémkoliv čase, je a existuje pro nějakou prospěšnou užitečnost. Bytí a existence kohokoliv a čehokoliv může být ospravedlněna pouze tím, jakým užitek, prospěchem a dobrem on/ona/to slouží všem.

Je mnoho úrovní a forem sdílení. Jedna z těchto forem sdílení, nazývaná všezahrnující, byla popsána v předešlé kapitole. Ale život a sdílení a jeho specifická manifestace ve formě bytosti a věcí není omezena ani ohraničena na jednu nebo na několik úrovní a forem sdílení.

Jak bylo uvedeno předtím, Nejvyšší tvoří jedinečné a neopakovatelné inteligentní (sentientní entity) bytosti, lidi, atd. Jsou jedinečnými formami či nádobami Života Nejvyššího, Který/Která vkládá do každé a jakékoliv jedné formy úplně odlišný obsah a kvalitu tohoto života. Jediným společným jmenovatelem všech žijících lidí v celém Stvoření Nejvyššího a v celé Zóně Vymístění je to, že všichni mají v sobě život, který tam byl vložen Nejvyšším. Tento život není jejich, ale Nejvyššího. Důvodem je to, jak to již zdůraznil Swedenborg, že nikdo nemůže být životem samým v sobě a samém o sobě v žádném ohledu. Život je Nejvyšší. Nejvyšší tvoří ze Svých vlastních energií různé jedinečné a neopakovatelné životní formy či přijímače nebo nádoby života, do kterých vkládá či dává tento život. Ale protože Nejvyšší je Životem Sám/Sama o Sobě a Sám/Sama od Sebe, je vždy přítomen v tomto životě, protože ten je Jeho/Její vlastní. Ale i když je Nejvyšší Absolutní, do žádné přijímací formy života není možné vložit absolutní obsah a kvalitu tohoto života v jeho úplnosti. Přijímací či inteligentní forma života, jsouc stvořena z Absolutního Zdroje, nemůže být absolutní. Jinak by nebyla stvořena, protože by vždy byla. Proto, jelikož je tomu tak, žádná inteligentní ani žádná jiná přijímací forma života není schopna obsahovat Absolutní Život v jeho úplnosti. Z tohoto důvodu tvoří Nejvyšší životní formy, které jsou schopny obsahovat různé aspekty tohoto života, ale ne samotný Absolutní Život.

Ale každý jeden aspekt života odráží, podle principu hologramu, úplný obsah Absolutního Života. Toto je důvod, proč se říká, že člověk byl stvořen k podobě a obrazu Božímu. Člověk nebyl stvořen proto, aby se stal Bohem, nebo aby byl Bohem, ale k Božímu obrazu a podobě. Člověk nemůže být nikdy Bohem, jak tomu někteří pošetilí lidé věří. Ale člověk může být a je podobou a obrazem Boha. To jest, člověk v sobě nese jeden aspekt života z Nejvyššího, který odráží Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Odrážet něco neznámá být tím stejným, jako to, co je odráženo.

Aby mohly být projevovány a sdíleny všezahrnující aspekty života Nejvyššího, Nejvyšší tvořil, tvoří a bude navěky tvořit nekonečné počty a rozmanitosti životních forem, do kterých dává jeden aspekt. Protože Bůh se neopakuje, jinak by nebyl Absolutní, nikdy nedává přesně ten stejný aspekt do dvou nebo vícero životních forem. Proto žádné dvě životní formy nejsou nikdy přesně stejné, pokud jde o kvalitu a obsah jimi přijímaného života.

Z toho vyplývá, že hlavním všeobecným účelem a užitkem života kohokoliv, je být nositelem, nádobou a projevovatelem odlišného, jedinečného a neopakovatelného aspektu Života Nejvyššího. Specifičtější, ale ještě stále celkem všeobecným účelem a užitkem takového života je sdílet jej se všemi ostatními.

Toto sdílení je základním a životně důležitým předpokladem užitečnosti každého pro bytí a existenci, protože nikdo jiný v celém Stvoření neobsahuje ten stejný aspekt života. Nikdo jiný nemůže prožívat život tím stejným způsobem. Kdyby tento jedinečný život nebyl dostupný pro sdílení, Stvoření by bylo ochuzeno o prožívání některých velmi důležitých aspektů Přirozenosti Nejvyššího.

Proč je tak důležité prožívat tuto Přirozenost?

Jedním z hlavních účelů, pro který byly stvořeny životní formy – čili entity, bytosti, lidé, atd. – bylo sdílet to, co má Nejvyšší. Jak bylo uvedeno předtím, Přirozeností Nejvyššího je Absolutní Láska a Absolutní Moudrost. Co je největší touhou jakékoliv lásky? Sdílet a dávat všechno, co má. Tato touha lásky je hlavním motivujícím faktorem Nejvyššího pro stvoření Jeho/Jejího Stvoření.

Božská Láska nám chce dávat nebo sdílet s námi to, co má. Ale nemůže sdílet svůj Absolutní Stav s někým, kdo není Absolutní. Zatímco Božská Láska chce sdílet všechno, co má, absolutně, Božská Moudrost Nejvyššího mírní toto sdílení takovým způsobem, aby nezničila životní formy tím, že do nich vloží celý Absolutní život. Absolutní Sdílení Absolutního Stavů s někým, kdo není absolutní, ale relativní, má za výsledek úplné zničení toho někoho.

Takže, Božská Moudrost zmírňuje toto sdílení do takové míry, že jedinec přijímá v každém okamžiku jen tolik života, kolik může pojmout. Božská Láska však chce sdílet všechno. Aby se takovéto sdílení umožnilo, Božská Moudrost z Božské Lásky tvoří nekonečný počet a rozmanitost inteligentních bytostí a entit, do kterých umísťuje různé jedinečné aspekty svého Absolutního Života relativním způsobem, a potom je všechny vzájemně spojuje takovým způsobem, že jsou dostupné pro vzájemné sdílení čili pro dávání toho, co mají a přijímání toho, co mají jiní.

Prostřednictvím tohoto principu vzájemného sdílení jsou nám dostupné různé jiné a odlišné aspekty Života Nejvyššího, které nejsou stejné, jako máme my. Sdílením sebe s jinými jim dáváme něco, co nemají.

Věčným procesem tohoto sdílení získáváme a přicházíme stále blíže k dávání, přijímání a sdílení více a více aspektů Absolutního Života Nejvyššího. Z tohoto procesu se stáváme stále více ztotožnění s Nejvyšším a naplňujeme touhu Absolutní Lásky Nejvyššího víc a víc s námi sdílet všechno, co má, v Absolutním smyslu.

Avšak protože nikdy nedosáhneme té kondice, ve které bychom se stali Absolutními (konec konců, byli jsme stvořeni a nebyli jsme vždy v bytí a existenci), v kondici, ve které bychom mohli sdílet Absolutní Božskou Moudrost Nejvyššího, je zajištěno, že náš život bude pokračovat navždy, aby takovéto sdílení bylo vždy možné až navěky. Takže všechny inteligentní bytosti, entity a lidé nemohou nikdy přestat být a existovat ve formě jedinečných, sebe uvědomělých, sebe vnímajících, sebou jediných a osobitých bytostí, entit a lidí. Budou vždy žít až na věčnost, aby mohli sdílet sebe sama čili jedinečné aspekty Nejvyššího v sobě s nimi a jiných se sebou.

Toto je hlavním účelem a užitek Stvoření. Takže můžeme bezpečně učinit závěr, že jsme byli stvořeni pro dávání, přijímání a sdílení svým vlastním jedinečným, odlišným a neopakovatelným způsobem. Takováto je bytostná a podstatná Přirozenost Nejvyššího a Jeho/Jejího celého Stvoření.

Ale jak bylo uvedeno výše, proces tohoto životně důležitého sdílení je mnohonásobný a multidimenzionální. Protože v sobě neseme jedinečný a odlišný aspekt Absolutního Života Nejvyššího bez toho, že bychom kdy byli Bohy nebo Samotným/Samotnou Nejvyšším, jsme vybaveni odlišnými a jedinečnými nástroji, dary, talenty, schopnostmi a prostředky vztahujícími se k jedinečné přirozenosti našeho života. Jejich prostřednictvím a pomocí získáváme jeden z nejdůležitějších Božských Atributů – tvořivost.

Původním účelem tvořivosti bylo vždy tvořit něco nového, do čeho mohl být vložen nový a odlišný aspekt Absolutního Života Nejvyššího a sdílen se všemi ostatními už stvořenými, a aby všichni ostatní mohli sdílet sebe sama s nově stvořenými formami života. Toto je jedna z hlavních věcí, proč je potřebná tvořivost. Konec konců, jak sdílíme svou jedinečnost s jinými a jiní s námi? Pouze mluvením s nimi o ní? Mluvení o ní není dostatečné pro sdílení, protože o ní mluvíme, ale nesdílíme ji. Mluvení může být považováno jen za úvod k sdílení.

Vzájemně sdílíme sebe sama s jinými skrze naše tvořivé snahy. Vykonáváme nějakou práci, využívajíc všechny nám dostupné jedinečné nástroje, dary, talenty, zdroje a schopnosti, které jsme dostali od Nejvyššího, a v této práci se projevuje naše jedinečná přirozenost. Tato práce přináší něco nového, co nebylo dostupné předtím. Dokonce, i kdyby dva lidé vykonávali ten stejný typ práce, výsledek tohoto konání by nemohl být nikdy úplně totožný. Každý jeden z nich by na tom nechal svou jedinečnou pečeť, která je vnímatelná, rozeznatelná a schopná být sdílena se všemi ostatními.

Toto je důvod, proč máme vrozenou potřebu vykonávat nějakou práci, mít profesi, povolání, zaměstnání nebo dělat něco užitečného. Toto je původní význam takového uzpůsobení. Takto je pojem "práce" chápán a vnímán v pozitivním stavu Stvoření Nejvyššího.

Takže hlavním účelem a cílem jakékoliv práce, profese, povolání či zaměstnání je sdílet se všemi ostatními naši jedinečnost nebo jedinečné aspekty Života Nejvyššího v nás pro vzájemný prospěch, společné dobro a neustálý duchovní růst, pokrok a zlepšování.

Takovýto účel je sebemotivující faktor jakékoliv práce. Za své tvořivé snahy jedinec nežádá odměny nebo honoráře, protože být takovýmto je jeho vlastní přirozenost od Nejvyššího. Odměna nebo honorář je založen na tom faktu, že byl schopen tvořivě přispět svým vlastním sdílením ve prospěch všech. Neexistuje větší motivující faktor tvořivosti, práce a života ve všeobecnosti, než být užitečný a dělat něco užitečného a dobrého ve prospěch všech.

Protože všichni ostatní jsou motivováni stejným způsobem a všichni ostatní bezpodmínečně sdílejí všechny jeho/její schopnosti, talenty, dary nebo cokoli, co má, neexistuje žádný nedostatek ničeho pro kohokoliv. Jedinec se nemusí obávat, že se mu nebude dostávat potraviny, nápoje, různých potřebných materiálů, nástrojů, prostředků, atd. jakéhokoliv typu života (duchovního, duševního, fyzického,

tělesného, sexuálního, ekologického, atd.). Takže je neustále zaopatřen hojností absolutně všeho, co potřebuje, co chce, po čem touží nebo co si přeje, bez jakéhokoli hmatatelného placení. Jediným placením, kterého je zapotřebí, je to, že každý bezpodmínečně sdílí to, co má, ve formě svých schopností, stylu, darů, talentů a tvořivých snah.

Bezpodmínečný příspěvek všech mých talentů, schopností, darů nebo čehokoliv, co mám – z jedinečného zdroje tvořivého života ve mně z Nejvyššího – k společnému dobru a prospěchu všech, je to jediné, co je třeba zaplatit na oplátku za vše, co jsem dostal. Na tomto principu je vybudován celý pozitivní stav Stvoření Nejvyššího. Neschopnost aktualizovat tento princip ve vlastním životě vyvrhuje jedince z pravého Stvoření a zapřičiňuje jeho vypadnutí do Zóny Vymístění. Z tohoto můžeme vidět, jaké druhy tvorů obývají Zónu Vymístění.

Tvořivé úsilí každé lidské bytosti a inteligentní entity je darem Boha, který je každému z nás udělen z Absolutního Zdroje Absolutního Tvořivého Úsilí Nejvyššího. Jediným společným jmenovatelem, který všichni máme bez výjimky a výluky je vlastnění tohoto daru. Ale kvalita, obsah a typ užitku, který dar má, jsou odlišné od jedné osoby k druhé. Kdyby byly stejné, žádné sdílení by nebylo možné ba dokonce ani potřebné. Ale kdyby tomu bylo tak, nezůstala by žádná motivace přežití a bytí. Spáchali bychom, takřikajíc, existenční sebevraždu. Kdybych nemohl sdílet to, co mám, nebo co mi je k dispozici, s jinými, protože oni by to už měli, a kdyby oni nemohli sdílet to, co oni mají se mnou, protože já bych to už měl, nebyl by rozeznatelný žádný hmatatelný význam a účel vlastnění toho. Proč a za jakým účelem bych to potom měl? Všechna motivace po vlastnění toho by byla zničena takovýmto uspořádáním.

Toto je důvod, proč kvalita, obsah a typ užitku, jaký má můj jedinečný život, je vždy odlišný od kohokoliv jiného, aby tento rozdíl mohl být sdílen se všemi ostatními a aby se mohla udržet tato motivace k věčnému bytí a existenci. V pocíťování tohoto rozdílu našeho bytí je původ a zdroj našeho tvořivého úsilí. Vycházíme se všelijakými novými ideami, které mohou vyjadřovat tento rozdíl v jeho jedinečné esenci a substanci. Toto dává všem příležitost poznat a začlenit tento rozdíl do jejich vlastních životů a takto získat lepší pochopení Nejvyššího, jiných a sebe samého. Takovými akty se naplňuje účel, význam a užitečnost našich životů (kdekoli jinde a nejen na této Zemi).

Toto je jediná možná struktura Stvoření a jeho života. Tato struktura je odvozena z pravé Přirozenosti Nejvyššího, protože Nejvyšší vkládá Svou Přirozenost do Svého Stvoření. Když my, z toho či onoho důvodu, nedokážeme naplnit tento účel našeho života, automaticky se vylučujeme z členství v pozitivním stavu. V tomto případě opět vypadáváme do Zóny Vymístění.

Výše popsané uspořádání naší potřeby práce je pozitivní. Z takovýchto potřeb a z jejich motivujících faktorů nemůže vyplývat většina negativních, špatných, protivných, nedobrých a egoistických tendencí. Z tohoto důvodu, kdyby těmto požadavkům a podmínkám bylo dovoleno všude jednotně pokračovat, negativní stav by nemohl být nikdy aktivován a uveden do dominance. Žádný jiný takzvaný alternativní význam a smysl života by nemohl přijít do své plodné zralosti. Bez pravého Boha a Jeho/Jejích duchovních principů by nemohl být ustanoven žádný život.

Proto bylo nutné změnit tuto kondici nebo odchýlit se od ní takovým způsobem, aby se mohl založit odlišný životní styl oponující všemu v pozitivním stavu. Hlavním krokem, který bylo nutno v této snaze udělat, bylo zkrotit vrozené tvořivé snahy našeho ducha a duše a jeho náležitou manifestaci v našem fyzickém těle. Kvůli tomu bylo nutné utvořit odlišný typ duchovnosti a mentality, která by oponovala původní Božské duchovnosti a mentalitě a jejich fyzickým formám vnímání a vyjadřování. Pseudotvůrci pro tento účel utvořili, skrze tajemné genetické změny a inženýrství, živočišný typ těla s živočišným typem pseudoducha a pseudoduše, kterými zapouzdřili pancéřovým způsobem původního ducha, duši a jejich příslušné tělo.

Tímto aktem byl tok tvořivého úsilí našeho pravého ducha a naší pravé duše z Nejvyššího a jejich vliv na náš život drasticky zredukován, odřezán a omezen na minimální rozsah, týkající se péče o naše vlastní každodenní osobní potřeby. Určitý stupeň tvořivého úsilí bylo nutno ponechat, aby motivoval lidi k péči o jejich každodenní potřeby přežití. Jinak by zahynuli a experiment s negativitou by úplně selhal.

Tímto krokem se dosáhlo několika důležitých věcí. Ztratil se zájem o sdílení s jinými toho, co máme kvůli jiným. Byla potlačena láska k vykonávání užitečných aktivit kvůli vzájemnému prospěchu, společnému dobru a sdílení. Byl pevně nastolen egocentrismus, egoismus a zájem jenom o naše vlastní potřeby. Byla umožněna separace a izolace od všech ostatních a od jejich potřeb. Začala vzkvétat nuda, lenivost, zahálčivost a nečinnost. Jedinými motivujícími faktory pro konání čehokoliv byl nějaký osobní zisk. Toto vedlo k nutnosti zavedení odměňovacího systému ve formě přechodných, neužitečných a bezvýznamných cenností, jako například peníze, bohatství, úřední postavení přinášející proslulost, slávu, uznání, reputaci, pozornost jiných, společenské postavení, hlad po moci a podobné ukrutnosti a ohavnosti negativního stavu.

Jinými slovy, motivujícím faktorem lidských aktivit se stal slogan ve formě "co je v tom pro mě?" "Pro mě" nebo pro mé vlastní, a ne pro kohokoliv jiného, jen když podporují "mé vlastní", stalo se další hlavní, hnací silou lidských aktivit a snah.

Takže cokoliv děláme, děláme to ne kvůli bezpodmínečnému vzájemnému prospěchu, společnému dobru a sdílení, ale pouze proto, že na tom závisí naše přežití (čili od platebního šeku k platebnímu šeku), nebo proto, že je v tom nějaký osobní zisk výlučně pro nás.

Tato situace samozřejmě přispívá k pevnému ustanovení ctižádostivosti, soutěživosti, agresivnosti, válek, zločinů, závisti, nenávisti, hrabivosti, uniformity (když to má on, musím to já mít také), konformnosti, strachů, úzkostí, obav, umělých a vnucených potřeb (potřeba po lepším autě, větším domě, lépe placené práci, prestižnější pozici, atd.), nevšímavosti k jiným, krutosti, dominance, vládnutí nad jinými, připravování jiných o jejich potřeby, žárlivosti na to, co mají jiní, atd. Seznam takovýchto ukrutností a ohavností negativního stavu by mohl být opět nekonečný.

Takový je výsledek všech lidských aktivit, když nevyvěrají z duchovních a mentálních zdrojů a z účelu, pro který nás Nejvyšší stvořil.

Abychom dále podrobně promysleli náš profesionální či pracovní život, zvažme následující body:

1. Náš pozemský život ve většině všech případů sestává ze stálých nepřetržitých aktivit. Tyto aktivity ve většině případů nabývají formu nějaké práce, profese, povolání nebo zaměstnání. Specifickost a jedinečnost těchto aktivit je určena specifickostí a jedinečností našich schopností, talentů, darů a stupněm tvořivosti, které pronikají z našeho pravého ducha a pravé duše. Jak můžeme vidět, skutečný zdroj všech našich aktivit je vždy duchovní a duševní bez ohledu na to, či takovéto aktivity jsou samy duchovní, duševní či fyzické.

Bez vlivu a inspirace našeho pravého ducha a duše, která je nám dostupná v 5% své původní kapacity, nemohli bychom pohnout ani svým malíčkem. Takže bez ohledu na to, jaké jsou motivující a intencionální faktory jakéhokoliv typu našich aktivit, vyvěrají z existence a bytí našeho ducha a duše v nás, a zejména z přítomnosti Nejvyššího v nás. Bez této přítomnosti by nebyla možná iniciace žádných aktivit, protože nejsme životem sami o sobě, ale jen přijímateli života od Nejvyššího. Kdyby se tento tok života měl přerušit, všechny aktivity by natrvalo přestaly.

Z tohoto faktu je zřejmé, že hlavním pravidlem, které musíme uznat v tomto, jako i v jakémkoliv jiném ohledu, je to, že všechny naše aktivity jsou spojeny s duchovními stavy a podmínkami a iniciovány z duchovních stavů a podmínek přes mentální stavy a podmínky do fyzických stavů a podmínek.

Hlavním účelem těchto aktivit je ospravedlnění našeho bytí a existence. Nemůžeme žít, jestli neposkytujeme nějaký užitek, to jest, když neděláme něco užitečného.

Na této planetě, kvůli aktivovanému negativnímu stavu, může forma této užitečnosti někdy nabývat velmi zvláštní roli. Jaká je například užitečnost bytí a existence notorického zločince nebo živořícího idiota, který je úplně závislý na péči jiných? Užitečnost takových jevů je v příkladu či v živých ilustracích právě přirozenosti negativního stavu, kterou jsou schopny poskytnout. V pravém Stvoření se každý učí, jaké jsou výsledky aktivovaného negativního stavu. A co je nejdůležitější, každý může poznat to, co si nezvolit. V nezvolení si volby ilustrované takovýmito hroznými příklady je jejich užitečná duchovní hodnota. Každý se učí, čím a jakým nebýt. Když někdo nemá toto poznání, neví, co si vlastně má zvolit.

Takže z tohoto tvrzení je zřejmé, že lidé na této Zemi svými různými činnostmi, prací, profesemi, zaměstnáními, povoláními, nebo čímkoliv, co mají, bez ohledu na své osobní motivující a intencionální faktory (bez ohledu na to, jaké jsou sobecké nebo altruistické) slouží velmi důležitému účelu a užitku pro celé Stvoření. Buď zobrazují, co si nezvolit nebo jak překonat negativní stav, nebo čím nebýt nebo jakékoliv jiné podobné záležitosti. V tomto účelu našeho pozemského života je naše pravá duchovní hodnota.

2. Vzhledem k výše uvedeným faktům je užitečnost jakéhokoli typu aktivit, v kterých se angažujeme, zřejmá. Nezáleží na tom, jestli jste ředitel nebo vrátný, nebo nekvalifikovaný dělník, protože ve všech těchto pozicích přispíváme něčím, co nám umožňuje být a existovat. Pokud existuje tento fundamentální příspěvek, každý je tak důležitý, tak potřebný, tak hodnotný, tak zvláštní, atd. jako kdokoli jiný. Toto je pravda bez ohledu na to, jak si ceníme takové pozice a práce – ať už ve formě vyplácených mezd, nebo ve formě našeho postoje (úcta, neúcta, obdiv, pohrdání, atd.). Lidé, kteří formálně nepracují, poskytují jiný typ užitku. Zobrazují marnost života bez přispívání k něčemu vědomě užitečnému. Svým jedinečným zvládnutím situace, reakcemi, odpověďmi, způsoby chování a postoji ke své situaci, přispívají k

všezahrnujícímu poznání o specifické přirozenosti negativního stavu. Jsou živými lekcemi špatné inkarnace.

Takže všechny naše aktivity i neaktivity, bez ohledu na to, jaké jsou, mají určitou duchovní hodnotu. Tím, že mají tuto duchovní hodnotu, je naše bytí a existence tolerováno a ospravedlněno. Bez toho bychom nikdy nemohli žít. Toto je duchovně motivující faktor bytí a existence. Nezáleží na tom, že ve většině případů vědomě nevnímáme tuto hodnotu a máme na zřeteli jenom vydělávání na živobytí a placení našich účtů. To jest, pracujeme ne proto, že způsob života má být takový, ale pracujeme proto, abychom platili naše účty a udrželi náš standard života nebo měli různé smyslové požitky. Dokonce, i když vědomě nevíme o žádné duchovní hodnotě v našich aktivitách, náš pravý duch a duše o ní vědí a pracují k takovému účelu, samozřejmě bez našeho vědomého uvědomění.

3. V pozitivním stavu Stvoření Nejvyššího je význam života každého určen schopností každého vykonávat některé užitečné aktivity do svých nejpnějších potenciálů a kapacity bez toho, aby za to něco očekával. Když jedinec něco dělá, nedělá to kvůli tomu, aby byl odměněný nebo pochválený, či povýšený, ale dělá to kvůli těm aktivitám. Dělá to proto, jelikož je to rozkoš a požitek jeho života dělat něco, z čeho může mít každý prospěch.

V takovémto postoji je pravý význam jakékoliv práce, profese, povolání, zaměstnání a/nebo byznysu. Bez ohledu na to, co jedinec dělá, bez ohledu na to, v jakém je postavení, funkci, či roli, cítí se způsobilý, šťastný, spokojený a uspokojený, protože je uschopněn, aby byl sám sebou a dával jiným to, co má, a ne to, co někdo od něho očekává, nebo co někdo předvídá.

V pozitivním stavu nejsou promítána, ba ani myslitelná, žádná očekávání a předvídání vykonat to tak nebo onak, být takovým či onakým, nebo dělat to či ono. Prostě to nevstupuje do jejich myslí. Každý přirozeně dělá to, na co je nejlépe vybaven a každý koná v souladu se svými nejlepšími schopnostmi, do svých nejpnějších potenciálů a kapacit bez toho, že by kdy něco skrýval nebo vykonával méně, než na co má schopnosti. V pozitivním stavu není možná žádná podvodná modalita konání ani myšlení. Kvůli tomu nejsou možná žádná očekávání a předvídání či projekce, protože všichni vědí velmi dobře, že každý činí, jak nejlépe umí.

V pozitivním stavu není nikdo nucen dělat něco, co si nepřeje, nebo na co není vybaven, nebo na co má malou nebo žádnou schopnost. Proto je každý plně spokojen s tím, co dělá a čím je. Nikdy nikomu nevstoupí do myslí ani do jeho chování žádné pocity závidi, žárlivosti, soutěživosti či ctižádostivosti a každý si váží a cení každého jako někoho, kdo je nositelem specifických aspektů Života Nejvyššího.

Za takových podmínek je vykonávání jakékoliv práce velkou rozkoší, požitkem, radostí, potěšením, mírem, klidem a pokojem. Protože každému je dovoleno plně vzkvétat v jeho tvořivém úsilí, odráženém v jeho specifických a jedinečných aktivitách, není možná žádná nuda, rutina, automatizace, návyk ani ritualizace jakékoliv práce. Je vždy nová, jedinečná, radostná a vzrušující. Vždy je něco nové na objevování o sobě samém a o své práci a pro sdílení se všemi ostatními. Takovýto postoj a životní styl je jedním z hlavních účelů, pro který byly Nejvyšším ustanoveny pracovní aktivity.

4. Kvůli výše uvedenému uspořádání pozitivního stavu je pojem diskriminace, stranickosti a přednostního zacházení s někým úplnou nemožností. Každý respektuje každého stejně a je povýšen na vyšší úroveň ne proto, že o ni usiluje, ale proto, že na vyšší úrovni má příležitost být ještě užitečnější než předtím. Účelem snažení ve své práci, bez ohledu na to, jaká je, není být povýšený, odměněný či pochválený, ale vyčerpávat svou užitečnost v každé práci, jak je to jen možné. Když je za to někdo povýšen a odměněn, je to uznání, že skutečně do toho vložil maximum úsilí a všechny své schopnosti, a proto se může přesunout na vyšší pozici, kde může být ještě užitečnější. Štěstí z povýšení nevyvěrá ze samotného povýšení, ale z vědomí toho, že jedinec dosáhl bodu, kde je schopen stát se užitečnějším, než tomu bylo předtím.

V pozitivním stavu není nikdy možný a ani nikdy neexistoval žádný jiný zdroj pravé spokojenosti a štěstí, než být užitečnějším ve prospěch všech. Všechno se dělá jen z této perspektivy. Toto je láska života. Toto je to, proč každý žije. V takovémto životě je jeho moudrost. Co může být cennější, než sloužit jiným s láskou a moudrostí a takto Nejvyššímu? Konec konců, jak sloužíme Nejvyššímu? Služením jiným, protože je v nich přítomen Nejvyšší. Žádný jiný motivující faktor pro takovéto služby není potřebný ani vyžadovaný. Bezpodmínečná láska k Bohu a k jiným, je esencí životů pozitivních lidí, a poskytování služeb Nejvyššímu a jiným v moudrosti je substancí jejich životů. V takovémto životě nacházejí všechno, co potřebují a co udržuje jejich vzrušení, veselost, potěšení a vždy nové formy duchovního pokroku, růstu a zlepšení.

5. Při vybírání nebo ucházení se o nějakou novou pozici, zaměstnání, funkci či práci, lidé v pozitivním stavu nemají žádné sobecké či egoistické ohledy. Takovéto pocity jsou jim neznámé. Nerozhodují se pro tuto práci proto, aby jim to přineslo větší vážnost, uznání, reputaci nebo moc, atd., (což mnohé práce v nebi přinášejí). Podrobují se velmi důkladnému duchovnímu, mentálnímu, fyzickému a profesnímu zkoumání, ve kterém se určí všechny faktory pro tuto práci. O takovouto práci se uchází mnoho lidí, ale vybrán je pouze ten, kdo prokáže nejlepší všeobecné schopnosti pro tuto práci a pro její vykonávání s největší produktivností, konstruktivností, tvořivostí a užitečností ve prospěch všech.

Když je někdo odmítnut pro tuto práci, nepocítuje žádné poškození ani ublížení, ani žádné pocity poníženosti či neadekvátnosti, ani jakékoliv jiné špatné pocity závidění či žárlivosti. Právě opak je pravdou. Nesmírně se radují, když se dozví, že někdo jiný byl vybrán a určen pro tuto práci, který to může vykonávat o mnoho lépe, než by to mohl dělat on.

V pozitivním stavu neexistuje větší radost, než se dozvědět, že byla povýšena ta osoba, která byla nejvhodnější pro jakoukoli konkrétní práci a v ní může poskytovat větší užitek než kdokoli jiný.

Lidé se o nějakou práci ucházejí proto, neboť chtějí být užitečnější ve prospěch všech. Kdyby dostali práci a zjistilo by se, že někdo vhodnější byl vynechán (což je v pozitivním stavu úplnou nemožností), udělalo by je to velmi nešťastnými a okamžitě by se vzdali své pozice, aby ji uvolnili pro nejvhodnější osobu.

Konec konců, v pozitivním stavu je každý motivován stupněm, intenzitou, kvalitou, specifickostí a rozsáhlostí své užitečnosti pro jiné. Kdyby někdo měl práci, která neodpovídá této kondici, ochuzoval by druhé i sebe sama o větší možnost sdílet

skrze takovéto užitečné aktivity, které se týkají této specifické práce. Takováto je přirozenost, struktura a dynamika pozitivního stavu.

6. Situace v Zóně Vymístění a na této planetě je samozřejmě úplně odlišná. Je fakticky pravým opakem toho, co bylo naznačeno výše. Kolik lidí na této Zemi ve svých pozemských aktivitách a práci nemá žádné postranní ohledy? Celý negativní stav je vybudován na těchto postranních ohledech. Výsledkem této opačné povahy stavu záležitostí v negativním světě je velmi často to, že lidé jsou nuceni dělat, nebo zvolit si něco dělat, na co jsou buď úplně nekvalifikovaní, nebo mají jen omezené schopnosti. Mnozí z nás vykonávají svou práci jen proto, že je živobytím. Buď není dostupné nic jiného, nebo to, co je dostupné, nám nedává potřebné materiální prostředky na udržení nebo zlepšení našeho životního standardu.

Pouze vnější a postranní faktory určují, jakou kariéru nebo aktivity se rozhodneme sledovat. V úvahu jsou brány velmi malé nebo žádné duchovní faktory. Kvůli tomuto odpojení od našeho ducha a naší duše, končíme nespokojením, nešťastím, nenaplněním, zruděním a chronicky unavením z naší práce a aktivit. Toto vede k mnohým krizím, zhroucením, chybám, k špatným úsudkům, ke špatnému zacházení s jinými, k napětím, k vysokému krevnímu tlaku, k indispozicím srdce, k bolestem a k mnohým dalším mizerným stavům a podmínkám.

Máme tendenci zvolit si naši práci a aktivity jen kvůli vnějším ohledům, které obvykle nejsou v souladu s naší pravou přirozeností a ve kterých nemůžeme nikdy náležitě působit v naší nejplnější kapacitě a potenciálu. Jestli naše práce není v souladu s naší pravou přirozeností, nemůže v nás vyvolat náležitou motivaci a tvořivé úsilí, do kterého bychom, takřikajíc, vložili své srdce. Takže skončíme nevhodně využitím nebo nedostatečně využitím nebo nadměrným využitím. Ve všech těchto případech nám to nepřináší nic jiného, než nenaplnění, pocit nedostatku něčeho, nespokojenost a pocit chronického vyčerpání, s různými fyzickými symptomy, takovými, jako nespavost, poruchy trávicího systému, napětí, tlaky, stresy a neustálé starosti. Výsledkem tohoto stavu je pocit neštěstí a marnosti.

7. Tento výsledek je přesně tím, čeho chtěli dosáhnout aktivátoři negativního stavu. Když v sobě ustanovíme pocit marnosti, pocit, že ať bychom dělali cokoli, vede to ke zklamání a neštěstí, postupně ztratíme jakoukoli motivaci dělat něco užitečného, nebo vykonávat nějakou práci. Získáme zvyk dělat to jen proto, že je to závažnou nutností, podmínkou pozemského života, násilně vynuceným uspořádáním, které nás nutí dělat určitou práci jen pro jeden účel – vydělat dostatek peněz, abychom udrželi požadovaný životní standard.

Takovýmto postojem je vymazána jakákoliv duchovní, hlubší, vnitřní, mystická konotace jakékoliv profese, práce, povolání, zaměstnání či aktivity a nahrazena především materialistickými nebo vnějšími ohledy. Práce se stává břemenem, nudou, povinností a závazkem, který se musí splnit, když si má jedinec uspokojit své denní životní potřeby nebo jestli má být povýšen, nebo získat nějakou moc, nebo postavení, nebo vládu, nebo cokoli, co má za lubem.

Bere se, nebo se jen myslí na velmi malý, zdali vůbec nějaký, ohled na vzájemný prospěch, společné dobro a sdílení. Účelem práce není užitek a prospěch všech, ale samotná odměna (bez ohledu na to, jakou formu má tato odměna). Jedinec pracuje proto, aby byl odměněn, a ne proto, aby byl užitečný. Odsud vyvěrá postranní motivace pro většinu našich aktivit. Abychom byli odměněni, naučili jsme se

předstírat, že to děláme kvůli jiným lidem. Takto přichází do své plodné zralosti podvodná modalita našich aktivit. Tímto způsobem je dosažen cíl negativního stavu a cíl se stává prostředkem, zatímco prostředek se stává cílem. Taková je pravá povaha negativního stavu.

8. Pocity marnosti a postranní motivace našeho pracovního úsilí vytvářejí kondici, ve které se lidé učí a následně si osvojují postoj konat tak málo, jak je jen možno, za tak hodně, jak je jen možno. Toto zmenšuje naše pracovní úsilí na úroveň žertu. Práce se stává žertem, něčím, co je k smíchu, čím je třeba pohrdat, nebo co je zapotřebí brát jako sport nebo jako sázku, abychom viděli, kolik můžeme dostat zapláceno za méně a méně práce nebo za vůbec žádnou práci. Všechny podněty pro práci a produktivitu práce se stávají ovládané touto filozofií. Toto je zvláště pravdou u lidí v komunistických zemích, kde nikomu není dovoleno být skutečně samým sebou.

Ve většině zemí tato situace umožňuje objevení se zvláštního druhu lidí, kteří se žijí na těchto způsobech jednání, stávají se tak parazity společnosti. Úplně přestávají pracovat a přecházejí na sociální dávky. Celé generace té stejné rodiny vstupují do bytí a existence, aby se staly příjemci sociálních dávek bez toho, že by kdy dělali něco objektivně užitečného. Tito lidé se sami umísťují do rozpoložení, které jim znemožňuje najít jakoukoli práci, nebo získat jakékoliv povolání nebo schopnost, aby ospravedlnili své nepracování. V mnohých případech se to děje bez jakéhokoliv vědomého uvědomění z jejich strany. Jiní lidé procházejí životem žebrající od jiných. Jiní dělají tak málo, jak je jen možno. Ještě další procházejí svým pozemským životem podváděním, kradením, lhaním, zabíjením, loupením a defraudací jiných. Toto je výsledek jakékoliv situace, když všechny náležitě duchovní ohledy jsou ignorovány a náležitě neaplikovány. Takováto je pravá přirozenost negativního stavu.

9. Odstranění a udušení duchovních principů vede k ustavení společnosti, která je vybudována jen na materiálních ohledech. Když jsme neustále nuceni být ve vnějšku sebe samých, zvykáme si na naše vnější životní podmínky. Toto se stává způsobem života. Pro mnohé lidi se to stává jediným způsobem života. Aby přebývání v těchto zevnějšnostech negativní stav učinil přitažlivějším, a aby udržel lidi tak daleko, jak je jen možné od jejich duchovních ohledů a příjemných pocitů, vyvinul všelijaké materiální zboží, ozdoby, konzumní požitky, atd. Všechny souvisí samozřejmě se hmotou. Lidé jsou neustále bombardováni lákáním k vlastnění takového zboží. Jsme neustále přesvědčováni a jsou nám vymývány mozky, abychom věřili, že potřebujeme to či ono, a že nemůžeme žít bez takového zboží. Takže začínáme věřit, že náš život závisí na tomto vnějším zboží.

Toto uspořádání dosahuje pro negativní stav dvou hlavních cílů: lidé musí pracovat, aby si mohli koupit takovéto zboží. Účelem práce nebo vydělávání na živobytí se tak stává mít a vlastnit stále víc takového zboží. Takto nepracujeme proto, abychom byli užiteční nebo ve prospěch všech, ale abychom měli víc takového zboží. Takže to děláme čistě ze sobeckých důvodů a záměrů. Takto se práce stává prostředkem k něčemu pochybné hodnoty, a ne hlavním motivujícím faktorem být užitečnějším s ohledem na vzájemný prospěch, společné dobro a sdílení s každým.

Tímto postojem je dosaženo druhého účelu: všechny duchovní ohledy, chápání a naplnění pracovního života jsou úspěšně a účinně udušeny, nebo úplně zabity. A takto úspěšně ztrácíme pravou perspektivu, význam, chápání a naplnění našeho

pracovního života. Toto je výsledek odříznutí našeho pracovního života od našeho duchovního a duševního života jako jediného zdroje všeho pozitivního a dobrého. Opět: takováto je pravá přirozenost negativního stavu. A toto je vlastně negativní stav.

Abychom zvítězili nad touto kletbou negativního stavu a opětovně nastolili správné chápání a naplnění našeho pozemského života, pokud jde o jeho aspekty a činnosti týkající se profese, povolání, zaměstnání a práce ve všeobecnosti, doporučuje se nám, abychom každodenně prováděli následovná cvičení.

CVIČENÍ TÝKAJÍCÍ SE K NAŠEMU ODBORNÉMU, ZAMĚSTNANECKÉMU A PRACOVNÍMU ŽIVOTU

1. Když jste ve velmi uvolněném stavu na vrcholu vaší duchovní hory a když jste dokončili své bezpečnostní kontroly a všechna cvičení, popsaná v předešlých čtyřech kapitolách, přezkoumejte, prověřte a probádejte se ohledně své situace a typu činností a práce, kterou máte (dokonce i když jste nezaměstnaní nebo když jste žena v domácnosti). Uvědomte si všechno v tomto ohledu.

2. Poproste Nejvyššího ve vás, aby uvedl do vaší pozornosti všechny možné problémy, nedostatky a omezení, které byste mohli mít ohledem své práce. Přezkoumejte zdroj těch problémů. Poproste, aby byl tento zdroj živě uveden do vaší pozornosti. Zvažte povahu toho zdroje, a jak ovlivňuje váš pracovní život.

3. Až rozeznáte problémy a jejich zdroj, poproste, aby byly postupně odstraněny z vašeho života. Využijte bílé světlo na důkladnou očistu, vyčištění, vypuzení a vykouření všech zdrojů a jejich problémů, které se týkají vašeho pracovního života. Poproste o milosrdenství a odpuštění za zanedbávání svého pracovního života a za to, že jste dovolili, aby vás ovládaly tyto problémy a jejich zdroje.

4. Meditujte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a poproste Nejvyššího, aby vám poskytl správné chápání toho, jak se všechno, co je obsaženo v této kapitole, týká vašeho osobního profesního života. Jaké jsou skutečné motivační faktory vašich pracovních nebo zaměstnaneckých aktivit? Proč jste se rozhodli vykonávat to či ono konkrétní zaměstnání?

5. Poproste Nejvyššího, aby vám zjevil, jaká je skutečná povaha vašich specifických darů, talentů, schopností, nástrojů a tvořivého nadání, abyste se dozvěděli, jak jich využít podle vašich nejlepších schopností bez toho, abyste dovolili, aby byl kterýkoli z nich nečinný, zahálčivý nebo málo využitý, nevyužitý či nadměrně využitý. Zeptejte se, zdali práce nebo zaměstnání, ve kterých jste, je skutečně to, co byste měli dělat. Když ne, poproste o zjevení ohledně typu práce, ve které byste se měli angažovat, abyste uspokojivě naplnili účel svého pobytu na této Zemi.

6. Poproste Nejvyššího, aby vás představil vašemu novému Duchovnímu Rádcí, který má reprezentovat a který vám má radit ohledně vašich tvořivých, pracovních či zaměstnání se týkajících činností. Ověřte si se svým novým Duchovním Rádcem a diskutujte s ním/ní o skutečné roli, kterou jste se dohodli hrát na této Zemi.

7. Poproste Nejvyššího a svého Duchovního Rádce pro váš pracovní život, aby vám nějakým živým způsobem zobrazil vaše místo, postavení a typ práce, kterou můžete vykonávat nejpřiměřeněji, nejužitečněji, nejučinněji a nejprospěšněji pro všechny.

8. Poproste Nejvyššího a svého nového Rádce, abyste nabyli nový, patřičně duchovní typ motivace pro všechny vaše aktivity a zaměstnání se týkající práce a aby z vás totálně odstranil jakékoliv postranní, sobecké či egoistické motivace nebo zřetele.

9. Poproste Nejvyššího, aby opětovně spojil váš pracovní život s vaším pravým duchem a duší, abyste tak byli schopni všechno odvozovat z pravého duchovního Zdroje. Srdečně poděkujte za pomoc, radu nebo jakékoliv poučení, které jste při vašem sezení dostali. Zeptejte se, jestli jsou nějaké další záležitosti, týkající se vašeho pracovního života či čehokoliv jiného, které je třeba uvést do vaší pozornosti při dnešním sezení. Když ano, ať s vámi o nich diskutují, dokud nejsou plně vyřešeny, nepřijmete je a nevstřebáte. Ve všech ohledech se řiďte jejich dobrou a pozitivní radou (jako vždy zkontrolujete ji svou intuicí) a potom ukončete své sezení.

Během těchto cvičení zajistěte, abyste byli vždy pohybliví, flexibilní, otevření, rozmanití a všestranní, abyste tak do svých cvičení vždy vnesli nějakou novost za účelem vyhnutí se návyku, externalizaci, automatizaci či ritualizaci svých hodnotných cvičení.

Když poctivě vykonáváme tyto či podobné typy cvičení na každodenní bázi, celkem určitě se naučíme, jak žít, chápat a správně naplnit náš profesní, zaměstnanecký, povolání se týkající a pracovní život k naší plné spokojenosti a ke spokojenosti Nejvyššího. Tímto způsobem budeme schopni odstranit negativní stav z našeho pozemského života nebo značně omezit jeho dominanci a zrušit moc, kterou měl nad námi do této chvíle.

KAPITOLA ŠESTÁ

RODINNÝ ŽIVOT

Jak bylo uvedeno v předešlé kapitole, Nejvyšší stvořil inteligentní bytosti, entity a lidské tvory proto, aby byli schránkami a nádobami určitých specifických a jedinečných aspektů života Nejvyššího. Počet a rozmanitost těchto aspektů je nekonečný a nemůže být nikdy vyčerpán, protože všechny pocházejí z Absolutního Zdroje. To, co je Absolutní, nemůže být nikdy vyčerpáno ze svých aspektů. Toto je důvod, proč akt Stvoření nemůže nikdy přestat pokračovat až navěky.

Je však velmi zřejmé, že i když existuje nekonečný počet a rozmanitost aspektů, všechny pocházejí z toho stejného zdroje – z Absolutního Života Nejvyššího. Je to ten stejný Život. Všechny tyto aspekty ve své úplnosti tvoří jeden Absolutní Život Nejvyššího, Který/Která je životem Sám/Sama v Sobě a Sám/Sama o Sobě. Takže všechny nekonečné počty a rozmanitosti životních aspektů jsou ve vzájemném vztahu a navzájem spojené. Jeden bez druhého, nebo separovaný od druhého, nemůže být a nemůže náležitě působit a projevovat se. Ve své úplnosti tvoří jednu rodinu.

Rozličné aspekty jsou ve své kvalitě a obsahu vždy jedinečné a neopakovatelné a neexistují dva aspekty, které by měly přesně ten stejný obsah, kvalitu a význam. Mají však k sobě vzájemný vztah stupněm podobnosti toho obsahu, kvality a významu. Čím podobnější jsou, nebo čím bližší jsou jeden k druhému, tím se víc jeví jako jedna jednotka. Jednotky takovýchto podobností utvářejí určitá seskupení, která v širším smyslu dávají popud k objevení se různých společností a národů, které mají určité charakteristiky společné. Společné charakteristiky je udržují spolu a umožňují jim, aby byly rozlišitelné od jakékoliv jiné společnosti.

V těchto společnostech však určití lidé projevují víc podobností ve svých charakteristikách než jiní a ti je přirozeně vzájemně přitahují, takže se stávají rodinnou jednotkou.

Čím jsou tyto charakteristiky podobnější, tím bližší jsou si členové této jednotky. Čím je mezi nimi méně podobností, tím mají menší vzájemný vztah. V tomto případě se jeví dále jeden od druhého. Když existuje malá nebo žádná podobnost, vůbec se neobjevují jeden druhému, ačkoli jsou spojeni společným jmenovatelem svého zdroje a užitečností, kterou poskytují pro celek.

V širším smyslu, všechny tyto aspekty, bez ohledu na to, jak jsou diametrálně odlišné, mohou být nazývány bratry a sestrami, protože pocházejí z jednoho stejného Zdroje. Všechny ty aspekty, které představují a které vznikly z Božské Pravdy nebo z Moudrosti a z jí příslušných idejí, mohou být nazvány bratry. Všechny ty aspekty, které představují a které vznikly z Božského Dobra nebo z Lásky a z jí příslušných idejí, mohou být nazývány sestrami. Celkem vzato jsou nazývány Božími Děťmi. Zdroj jejich původu, pokud je z Božské Moudrosti a Pravdy, může být nazván jejich Otcem, a když je z Božské Lásky a Dobra, může být nazván Matkou.

Avšak v užším slova smyslu, protože kvalita, obsah a význam některých z nich se mění od jednoho aspektu k jinému a protože tato variace může být takového rozsahu, že je buď zanedbatelná, značně nebo úplně odlišná nebo bez vztahu, různé aspekty tohoto života mohou být též nazvány takovými názvy jako strýček, synovec, bratranec, nevlastní bratr, nevlastní sestra, druhý, třetí nebo čtvrtý bratranec nebo synovec, atd. Čím větší je rozdíl, tím vzdálenější je vztah, takže v jednom bodu přijdeme do stavu, kdy nemají vůbec žádný vzájemný vztah. Mají vztah buď jako přátelé, nebo jsou úplnými cizinci, kteří se vůbec nikdy nepotkají.

Musíme si pamatovat, že všechny tyto aspekty Absolutního Života Nejvyššího jsou Jím/Jí promítnuty k manifestaci do příslušných forem, nádob či schránek. Tyto formy, nádoby či schránky byly stvořeny Nejvyšším za tím účelem, aby byly nositeli těchto aspektů. Protože všechny aspekty Absolutního Života Nejvyššího nejsou Jeho/Její atributy, všechny jsou inteligentní, sebe uvědomělé, sebe vnímavé a sebe individualizované jednotky zvané lidské bytosti nebo sentientní entity.

V širším smyslu, čili z duchovního hlediska, kvůli výše popsanému uspořádání jsou všechny lidské bytosti a sentientní entity bratry a sestrami, dětmi jednoho Otce a Matky, a všechny mají blízký vztah k tomu stejnému jedinému Zdroji. Skrze tento Zdroj a okolo tohoto Zdroje – Nejvyššího – tvoří jednu univerzální rodinu. Jak to už zdůraznil Emanuel Swedenborg, kvůli tomuto vztahu a uspořádání se celé Stvoření nebo všechny sentientní entity a lidské bytosti objevují před Nejvyšším jako jeden dokonalý člověk (v této konotaci slovo "člověk" označuje jak muže tak i ženu).

Takže my všichni jsme syny a dcerami Nejvyššího a skrz Něj/Ni jsme všichni bratry a sestrami.

V užším smyslu je však náš vztah určen kvalitou, obsahem a významem toho aspektu Života, který neseme od Nejvyššího. Ještě v užším smyslu bude náš vztah určen stupněm a mírou, do jaké aktualizujeme a realizujeme tu kvalitu, význam a obsah v našem denním životě.

Víte, co Ježíš Kristus odpověděl lidem, kteří Jej informovali o tom, že Jeho pozemská matka, bratři, sestry nebo příbuzní stojí venku a chtějí Jej vidět? Přečtěte si v Evangelium podle Matouše v kapitole 12 verše 46 a 50. Odpověděl jim: "Neboť každý, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích, je mým bratrem, sestrou i matkou".

Z tohoto tvrzení je velmi zřejmé, že jakýkoli vztah je určen mírou, do jaké kdokoli aktualizuje, realizuje a projevuje reprezentativní aspekty Života Boha, které v sobě nese. Je to vůle Boží, abychom plně žili život, který nám byl dán pro tento účel.

Tento život však sestává ze dvou hlavních esencí a substancí, jedna se týká lásky nebo dobra a ta druhá moudrosti nebo pravdy. Z tohoto důvodu konat Boží vůli znamená milovat a být dobrým, a mít moudrost přidržováním se pravdy. Když žijeme život v souladu s tímto principem, konáme vůli Boží, protože toto je to, co znamená aktualizovat a realizovat nám daný život v tomto specifickém a jedinečném aspektu.

Stupeň a rozsah, do kterého to děláme, určuje náš vztah k jiným lidem. Je jenom jeden otec a matka – Nejvyšší. Žádní jiní rodiče nemohou nikdy existovat. Náš život nepochází z našich pozemských rodičů (Naši pozemští rodiče jsou jen prostředkem, prostřednictvím kterého vstupujeme do tohoto světa. Tento vztah končí právě tam). Našimi pravými bratry a sestrami jsou všichni ti, kteří náležitě aktualizují, realizují a

manifestují život, který jim byl dán Nejvyšším, v souladu s jeho přirozeností – s láskou a dobrem, s moudrostí a pravdou. Když někdo je milující a moudrou osobou, jestliže miluje pravdu a žije svůj život v souladu s tímto principem a pokud uznává, že Nejvyšší, Stvořitel je jediným původcem všeho života a je jediným pravým rodičem, tato osoba je mým bratrem, sestrou či matkou. Čím menší naplnění tohoto požadavku, tím menší je vztah. Když neexistuje žádné takovéto naplnění, není vůbec žádný vztah, dokonce i kdyby tato osoba byla mým pokrevním otcem, matkou, bratrem, sestrou, synem nebo dcerou.

Jak bylo uvedeno předtím, každý aspekt života Nejvyššího, který je umístěn v nás, kteří jsme formami a nádobami tohoto života, odvozuje se ze dvou hlavních Absolutních atributů Přirozenosti Nejvyššího z Božské Lásky a z Božské Moudrosti, nebo z Božské Feminity a z Božské Maskulinity. Tyto dva jsou v Nejvyšším Absolutně Jedno. Takováto Je Přirozenost Absolutní Kondice.

Čím méně je však někdo v Absolutní Kondici, tím budou tyto dva hlavní atributy rozlišitelnější v jednom bodu, v nejrelativnější kondici se mohou objevit v úplně separované formě – jako muž nebo jako žena. Ale protože tyto základní a podstatné formy se odvozují z toho stejného Absolutního Zdroje, jsou vždy vzájemně přitahovány a usilují o vzájemné sjednocení, aby se stali jedním – a ne různými – podobně, jako je to s jejich Absolutním Zdrojem.

Avšak protože jakýkoliv aspekt, ať ve femininní formě nebo v maskulinní, vyvěrá ze svého Absolutně Sjednoceného Zdroje, vždy v sobě obsahuje obě charakteristiky, bez ohledu na to, jestli je jeho forma maskulinní nebo femininní. Rozdíl není v úplném nedostatku jednoho nebo druhého, ale v tom, který z nich je silněji a více zdůrazněn a projeven. Ale jak muži, tak i ženy snaží se kompenzovat zmenšenou přítomnost svých opačných charakteristik vyhledáváním spojení se svým opačným pohlavím.

Každý specifický aspekt lásky a dobra má svůj přesně odpovídající specifický aspekt moudrosti nebo pravdy. A naopak, každý specifický aspekt moudrosti nebo pravdy má přesně odpovídající specifický aspekt lásky nebo dobra. Existuje věčná touha a snaha specifickosti těchto aspektů spojit se, aby byli jedním, jako jsou jedním v Nejvyšším. Specifický aspekt lásky nebo dobra a specifický aspekt moudrosti nebo pravdy – které spolu vzájemně přesně souvztaží – se nazývá manželský partner. Když se spojí, stávají se jedním tělem, ale ne jedním duchem. Nemohou se stát jedním duchem, čili ztratit svou individualitu, protože představují rozdílné aspekty Přirozenosti Nejvyššího. Kdyby se měli stát také jedním duchem, jeden aspekt tohoto života by ztratil svou jedinečnou a neopakovatelnou individualitu a možnost být jedinečně manifestován. V tomto případě by pro sdílení chybělo něco velmi důležitého a Stvoření by bylo připraveno o životně důležité poznání určitých aspektů Přirozenosti Nejvyššího.

Toto je důvod, proč je ve Svaté Bibli řečeno "Stanou se jedním tělem", ale ne jedním duchem nebo duší. "Stát se jedním tělem" znamená spojení dvou přesně souvztažících aspektů dvou hlavních atributů Přirozenosti Nejvyššího za účelem jejich plnější a kvalitnější manifestace, realizace a aktualizace ve prospěch všech. Takové spojení se nazývá duchovní manželství, protože neexistuje žádný jiný aspekt lásky, který by byl v takové přesně souvztažící pozici ke svým aspektům moudrosti a naopak, jako ten, se kterým je spojován. Takže jsou ve věčném duchovním manželství. Stav tohoto manželství je však velmi jedinečný. Zkušenost

jeho stavu je neopakovatelná. Z tohoto důvodu musí být sdílen se všemi jinými relativními aspekty, aby se zúčastnily této jedinečné zkušenosti. Toto sdílení je přenášeno přes všezahrnující nástroj – sexuální styk, způsobem, který byl popsán ve čtvrté kapitole této knihy.

Takže vztah mezi jedním specifickým aspektem feminity a přesně jemu odpovídajícím jiným aspektem maskulinity a naopak, může být nazván manželským vztahem nebo vztahem manželů. Na Zemi se nazývají manželem a manželkou. Tento pozemský termín je zkreslením náležitého chápání souvztažností, protože slovo "manžel" je v duchovním smyslu přisouzeno Nejvyššímu, Který/Která miluje Své Stvoření v Absolutním smyslu. A slovo "manželka" je přisouzeno celému Stvoření a všem jeho členům, kteří opětují Lásku Nejvyššího.

Takže můžeme říci, že každý, kdo opětuje Boží Lásku v plnosti své přirozenosti (z celistvosti aspektu, který nese a představuje), se stává "manželkou" Nejvyššího bez ohledu na to, jakou má vnější formu (muže nebo ženy). A Nejvyšší má v takovémto případě k němu vztah jako milenec a manžel (k muži ze Svého femininního stavu a kondice a k ženě ze Svého maskulinního stavu a kondice).

Toto je ten důvod, proč není vhodné nazývat pozemské manželské vztahy jako vztahy manžela a manželky, protože v duchovním světě mají tyto termíny úplně odlišnou konotaci a význam.

Takže můžeme říci, že spojení dvou přesně odpovídajících aspektů lásky a moudrosti a moudrosti a lásky je jádrem toho, co se nazývá rodinný život. Takovéto spojení, že je zcela jedinečné a specifické, produkuje zdroj nových tvořivých idejí. Tyto ideje jsou využity Nejvyšším pro nadělení jedinečným a specifickým anebo novým aspektem Jeho/Jejího Absolutního Života, který doposud ještě nebyl ve Stvoření manifestován.

Tyto ideje se proto následně stávají novými lidskými bytostmi či sentientními entitami. V duchovním světě se tyto nové ideje produkováné takovýmito spojeními nazývají dětmi; a dva spojení lidé se nazývají relativní matkou a otcem, nebo rodiči jako v protikladu k Absolutní Matce a Otcí nebo k Absolutnímu Rodiči, Kterým/Kterou je Nejvyšší. Jenom relativními rodiči se nazývají proto, jelikož nemohou být dárci života, protože nejsou Životem, ale pouze schránkami Života. Duchovní, mentální, sexuální a fyzické spojení může a smí produkovat nové ideje. V důsledku této produkce se tyto dva lidé nazývají relativními rodiči. Novorozené ideje se však nemohou stát živými a funkčními, když je Nejvyšší nenadělí specifickým aspektem Svého Života. Když to udělá, tyto ideje se stávají skutečně živými. Z tohoto důvodu se Nejvyšší nazývá Absolutním, a ne jen pravým Rodičem.

Další důvod pro toto rozlišení je fakt, že dva lidé, kteří produkuje nové ideje ze svého spojení, nesou v sobě své vlastní specifické aspekty Života Nejvyššího, které nejsou jejich, ale Nejvyššího v nich. Takže v konečném smyslu je to Nejvyšší v nich, Který/Která je vždy přítomen ve všech Svých aspektech, které produkuje ty nové ideje a ti dva lidé působí jako kanály pro takovouto možnost produkce. Proto pouze Nejvyšší může být pravým Absolutním Rodičem.

Jakmile se nové ideje zrodí prostřednictvím dvou spojených lidí, stávají se svými vlastními jedinečnými životy z Nejvyššího v nich. Ty zase budou usilovat o své vlastní spojení. Z takovýchto nových spojení se zrodí jiné nové ideje. Novorozené

ideje budou mít vztah ke svým relativním rodičům a skrze ně ke svým relativním prarodičům. Takže původní pár se teď stane také prarodiči dětem svých dětí (všechno samozřejmě v relativním smyslu).

Na druhé straně, některé jiné spojené páry, které jsou v nejtěsnější příbuznosti k tomuto spojenému páru, a které proto mohou být nazvány jejich bratry a sestrami, budou též produkovat své vlastní nové ideje z Nejvyššího v nich. Takže novorozené ideje se stanou synovci a bratřenci tomuto páru a tamtěm dětem se tento pár stane strýcem a tetou. Z těchto vztahů se nikdy nerodí žádné fyzické děti.

Z výše uvedeného popisu je zřejmé, jak jsou vyvinuty a ustanoveny rodinné vztahy. Toto je duchovní a pozitivní původ rodinného života.

Každý má vztah ke každému podle obsahu, kvality, stupně a významu manifestace tohoto aspektu Lásky nebo Dobra a Moudrosti anebo Pravdy Nejvyššího, který představuje, nebo který v sobě nese. Protože každý v pozitivním stavu odvozuje všechno ze své pravé přirozenosti, která je dobrá a pozitivní, rodí se a jsou naděleny životem pouze pozitivní a dobré ideje. Takže mezi členy jedné rodinné jednotky nebo mezi členy jednoho společenství, které pozůstává z několika rodinných jednotek nebo mezi členy jedné společnosti, která pozůstává z mnohých rodinných jednotek, nebo mezi členy celého Stvoření, které pozůstává z nekonečného počtu a rozmanitosti rodinných jednotek, jsou možné jenom pozitivní a dobré vztahy.

V centru těchto rodinných jednotek, od jednotlivé jednotky ke všezahrnující jedné rodině celého Stvoření, je Nejvyšší, Který/Která je Absolutním Otcem a Matkou každého a Který/Která je všechny sjednocuje v soudržný, harmonický a krásný celek.

Protože Nejvyšší je právě tak jediným centrem jednoduché rodinné jednotky jako také jedné rodiny celého Stvoření, všichni v této jednotce jsou si navzájem rovnoprávní a tak zvláštní, potřební, jedineční a odlišní, jako kdokoli jiný, bez ohledu na rod či pohlaví, postavení, funkci, společenství, rasu, národ nebo cokoliv, co má. Takže nikdy nemůže být přednostní zacházení s jednou osobou, s mužem či ženou, s jednou rasou před druhou, protože každý je jedinečným nositelem velmi specifického a odlišného aspektu životního nadělení od Nejvyššího, ve kterém je Nejvyšší vždy v každém přítomen.

Každý aspekt je prodloužením a procesem Nejvyššího. V absolutním smyslu neexistují žádné aspekty, které by mohly být nadřazenější nebo důležitější než jakékoliv jiné. V Nejvyšším jsou všechny stejně Absolutní. Jakékoliv připuštění čehokoliv relativního nebo podřadného nebo méně důležitého v Absolutním Stavě by zrušilo Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Z tohoto důvodu nemůže být žádný aspekt, kvůli jedinečnosti své přirozenosti, méně potřebný či méně důležitý, protože žádný jiný aspekt není stejný.

Toto je princip, na kterém je vybudován vztah duchovního rodinného života. Když mám s někým vztah, s kým mám vztah? Především a v podstatě s Nejvyšším v tom někom. Život v tom někom je jedinečným aspektem Nejvyššího. Mám vztah právě k tomuto aspektu, protože tento aspekt dělá jedince tím, čím skutečně je. Bez toho je tato osoba Absolutně ničím. Takže fakticky mám vztah s Nejvyšším. Proto je Nejvyšší logicky jediným, kdo je mým pravým příbuzným (dědečkem, babičkou,

otcem, matkou, bratrem, sestrou, strýcem, tetou, atd.). Všichni moji příbuzní jsou mi příbuznými jen proto, že v sobě nesou Nejvyššího v tom specifickém aspektu, který je dělá tím, čím skutečně jsou. Takže mám vztah s Nejvyšším jako se svým Absolutním Příbuzným. Protože Nejvyšší je vždy Absolutně ten stejný (tím faktem, že jsou Absolutní, obsahuje celý nekonečný počet a rozmanitost odlišností a změn – toto je pravá přirozenost Jeho/Její stejnosti), je zřejmé, že jedna osoba nese toho stejného Nejvyššího jako jakákoliv jiná osoba. Konec konců je tu jeden Nejvyšší, a není možno říci, že někdo jiný nese nějakého jiného Nejvyššího než já. Když je to ten stejný Nejvyšší v každém, každý je rovnocenný a má tu stejnou důležitost, jako kdokoli jiný.

Rozdíl v našem vzájemném vztahu není určen tím nemožným faktem, že někdo má v sobě méně přítomnosti Nejvyššího, nebo že nese méně důležitý aspekt Nejvyššího, ale tím, jak tato osoba dovoluje, aby byla v jeho/jejím životě manifestována, aktualizována a realizována plnost přítomnosti Nejvyššího. Protože v pozitivním stavu se každý snaží stejně plně, kompletně a vyčerpávajícím způsobem aktualizovat, realizovat a projevovat tuto přítomnost, s nikým se nezachází rozdílně ani diskriminačně.

Z této rozpravy je zřejmé, že vztahy mezi lidmi v duchovním světě, jako v rodinné jednotce, nejsou vztahy osoby k osobě, ale vztahy od jednoho aspektu Nejvyššího k jinému aspektu Nejvyššího. Toto je to, co dělá vztah platným.

Když máme vztah z Nejvyššího v nás k Nejvyššímu v jiných, jsme v pozitivním stavu. Takováto je pravá přirozenost pozitivního stavu. Z takového uspořádání rodinného života nemůže nikdy vzejít nic negativního, špatného, nedobrého či protivného.

Uniformní udržování této situace v celém Stvoření by samozřejmě nikdy nemohlo přivodit aktivaci negativního stavu. Za takových podmínek by nikomu nemohla přijít na mysl žádná idea nějaké negativity. Proto bylo nutno dovolit, aby vstoupilo do své plodné zralosti úplně odlišné uspořádání.

Problém s uspořádáními rodinných záležitostí v pozitivním stavu a se způsobem, jaký byl původně na této Zemi před takzvaným "Pádem", spočívá v tom, že ze sexuálních vztahů svých rodičů se nerodí žádné nevědomé a bezmocné děti. Každý se tam rodí jako zvláštní idea, která je následně nadělena přímo Nejvyšším jedinečným duchem života, který si vybuduje tělo z prvků prostředí, ve kterém se tato idea rozhodne být nebo přebývat jako jedinečná sentientní entita či lidská bytost. Takže každému je od narození velmi zřejmé, že pouze Nejvyšší může být Absolutním Rodičem a Absolutním Příbuzným a všichni ostatní jsou ve vzájemném vztahu jako děti toho stejného Absolutního Rodiče. Vědomé uvědomění si tohoto faktu a přímá komunikace s Nejvyšším v sobě a skrze všechny ostatní činí tento fakt jediným přijatelným faktem. S takovýmto postojem se jedinec nikdy nemůže stát negativním.

Z tohoto důvodu, aby se dosáhlo negativního stavu, bylo nutno změnit modalitu, způsob, prostředky a metody, kterými se děti měly rodit na této Zemi. Vykonaly se rozsáhlé fundamentální genetické změny a úpravy lidského těla. Ty byly nejvíc zdůrazněny v restrukturalizaci a změně sexuálních orgánů. Byl umožněn živočišný způsob rození dětí prostřednictvím genetické změny. Pseudotvůrci použili geny zvířat, která počínala své děti v lůně po kopulaci se samcem. To stejné opatření bylo

použito pro restrukturalizaci a změnu mužských a ženských reprodukčních orgánů (které před tím nebyly reprodukční, ale produktivní v duchovním smyslu – pro sdílení způsobem popsáným ve čtvrté kapitole). V procesu této genetické změny pseudotvůrci dosáhli také toho, že tělesné funkce a všechno týkající se vnějšku bylo odřezáno od svého duchovního a mentálního zdroje do 95% rozsahu svých původních funkcí. Duchovní a mentální funkce byly pancéřově zapouzdraženy v 95 % své kapacity uměle vybudovanou a vnucenou pseudoduchovností a pseudoduševností a jejich příslušnými funkcemi. Tyto funkce byly strukturovány takovým způsobem, aby nutily lidi zaměřovat všechnu svou pozornost k vnějškům či k externostem, pryč od čehokoliv duchovního či duševního. Funkce pravého ducha a pravé duše byla dána do modalit nevědomí. Pouze pěti procentům z nich bylo dovoleno přecházet, aby byl udržen životní podpůrný systém.

Takovýmto uspořádáním se dosáhlo několika hlavních věcí: děti už dále nebyly přímým naděním Nejvyššího. Kvůli velmi omezenému přístupu k duchovnímu a duševnímu zdroji a velmi omezenému životnímu toku, rodily se děti fyzicky jako drobné, slabé, úplně bezmocné a závislé ve svém přežití na dospělých. Minimální přístup k jakémukoli poznání ducha a duše produkoval úplně nevědomé děti. Jediná schopnost, která byla zachována, byla schopnost fyzického růstu a učení se. Ale genetickými změnami byl proces učení zvrácen takovým způsobem, že učící se nešel k pravému zdroji všeho poznání v sobě – k Nejvyššímu, Který/Která je v jeho/jejím duchu, ale namísto toho k vnějškému zdroji poznání – k jiným lidem, kteří se nacházeli v té stejné pofidérní situaci. Z takového uspořádání vzešlo falešné a zkreslené učení se. Avšak protože je to jediné učení se, které je dostupné lidem na Zemi, je "přirozeně" považováno za jediné pravé poznávání či učení se.

Nevědomost a bezmocná závislost novorozených dětí na dospělých vytvořila velmi podivnou situaci. Dospělí lidé se stali Absolutní autoritou a jediným zdrojem všeho poznání a informace. Na druhé straně, dospělí lidé začali považovat své děti za své vlastní vlastnictví či majetek, protože, konec konců, přišly "z mého semene, nebo byli počaty a narodily se z mého lůna" a "já jsem právoplatný rodič a mé děti jsou tu pro mé vlastní potřeby a kvůli mé vlastní touze". Proto nemá nikdo jiný právo dělat si na ně nějaké nároky. Ty stejné pocity vyvinuly děti – toto jsou naši rodiče a my jsme ti jediní, kteří mají právo a privilegium vlastnit je jako své rodiče a pro své vlastní potřeby a touhy. Majíc děti jako své vlastnictví, rodiče si osvojili právo požadovat od dětí, aby byly takové, jak chtějí oni, aby byly a chovaly se tak, jak jim nakazují, nebo jak od nich očekávají, aby se chovali a konali.

Další věcí, které bylo dosaženo tímto genetickým pozměněním našich sexuálních orgánů, bylo to, že žena byla dána do podřadné pozice k muži a takto byla umožněna diskriminace pohlaví a rodu. Duchovní nebezpečí této situace je v tom faktu, že ten aspekt Nejvyššího, který je obsažen v té žene, a tedy Sám/Sama Nejvyšší, je považován za méně hodnotný a méně potřebný než aspekt opačného pohlaví. Nejvyšší se náhle stal někým, Kdo je úplně jiný v Absolutním smyslu. A jestliže je to ten stejný Nejvyšší, pak se On rozhodl projevit Sebe Sama/Samu v ženě v menším stupni než v muži, a proto, pseudologicky, žena je méně hodnotný druh než muž. Takováto je ohavnost snahy negativního stavu zničit naši schopnost náležitě a správně vnímat pravou přirozenost Nejvyššího. Vědí až příliš dobře, že pokud je podkopáno náležité vnímání a chápání pravé přirozenosti Nejvyššího, nemůže být vybudována žádná skutečně produktivní, konstruktivní, tvořivá, plodná a užitečná rodina.

Z tohoto typu uspořádání se na této planetě a v jiných oblastech Zóny Vymístění vyvinul velmi spletitý systém vztahů. Především byly lidské vztahy všechny genetickou změnou odřezány od vnitřních zdrojů a dány jen do vnějšků. Toto bylo výsledkem v malém nebo v žádném přímém přístupu k Nejvyššímu. V této nové pozici nemůže být Nejvyšší považován za jediného a pravého rodiče, protože jedinec nemá žádnou přímou zkušenost ani vědomí toho, že Nejvyšší se nějak zúčastnil produkce těch dětí, nebo že je vytvořil. Realitou je to, že jedinec je náležitě spojen se svým duchem, kde je Nejvyšší, prostřednictvím ducha života z té přítomnosti vdechnuté do tohoto pseudotěla v mateřském lůně. Jedinec však nemá žádné poznání, že jeho duch se zrodil z ducha Boha, Který/Která je přítomen v rodičích, to jest, v 5% původního nadělení Nejvyššího v nich. Proto nemá žádný intimní, soukromý, osobní či vnitřní vztah se svým Stvořitelem. O této situaci se může dozvědět jenom prostřednictvím ústy vyslovených slov od svých rodičů, nebo od církve. Ale nemajíc přímou zkušenost z tohoto svatého vztahu, může, ale také nemusí věřit, že je tomu tak a z tohoto důvodu tomu nevěnuje moc pozornosti a když věnuje, je to v každém případě považováno za závazné nebo povinné. Tato závaznost a povinnost je jen vůči členům vlastní rodiny, protože jeho život na nich závisí. V důsledku toho je ustanovena sobecká báze, ze které je vybudován rodinný život v negativním stavu.

Protože všechno v negativním stavu je externalizováno a materializováno, lidé se rozhodují vstupovat do vztahů – ze kterých utvářejí své rodinné svazky – ne na základě kvality, obsahu, stupně a významu projevu jejich duchů a duší nebo aspektů Nejvyššího, který je pochován v hlubokých zákoutích jejich Vnitřní Nevědomé Mysli, ale podle vnějšího fyzického vzhledu a přitažlivosti, nebo podle vnějších materiálních ohledů, nebo podle vnějšího sociálního statusu a politických her. Jiné ohledy jsou buď úplně přehlédnuty, nebo nejsou považovány za rozhodující a důležité.

Kvůli tomuto faktu lidé nikdy nejsou schopni, nebo jsou schopni snad jen nesmírně zřídka, připojit se k aspektům, se kterými přesně souvztaží a které by měly být reprezentovány v jejich manželském partnerovi. Takže jejich manželské vztahy jsou vybudovány na úplně falešných záminkách a ideách, a ne na náležitých souvztažnostech aspektů lásky či moudrosti, dobra či pravdy, vůle a myšlení a maskulinity a feminity. Tyto jsou úplně potlačeny a zapomenuty. Protože žádné pravé manželství není možné mezi ničím jiným než mezi přesně souvztažícími aspekty specifické lásky a její moudrosti a specifické moudrosti a její lásky, a protože žádné takovéto ohledy nejsou lidmi nikdy brány v úvahu, na planetě Zemi nemohou existovat žádná pravá manželství. Máme tu jenom pseudomanželství nebo mizerné imitace pravého manželství.

Když pseudotvůrci dělali genetické změny, specificky zajistili, aby nově vytvoření lidé byli vybudováni a strukturovaní takovým způsobem, aby za žádných okolností nebylo dovoleno nikdy dojít k pravému spojení jejich specifické lásky s jejich specifickou moudrostí a naopak. Náležité spojení pravého aspektu lásky s pravým aspektem moudrosti a naopak, je vždy pozitivní. Takové spojení nemůže produkovat nic negativního. Proto dovolit, aby došlo k takovému pravému spojení, znamená eliminovat negativní stav. Takže namísto budování a uskutečnění toho správného spojení, záměrem bylo zrušit ho a znemožnit jeho realizaci a uskutečnění.

Takže všechny lidské vztahy byly kontaminovány do takové míry, že bez ohledu na to, jak moc by lidé na této Zemi chtěli být skutečně navzájem v manželství, nikdy

nemohou uspět v této snaze, protože nejsou dokonce ani fyzicky stavěni na takovou možnost. Proto, bez ohledu na to, co si lidé myslí, nikdy nejsou ve skutečném manželství se svým manželským partnerem. Protože na této Zemi nejsou možná žádná pravá manželství, neexistuje tu ani žádný pravý rodinný život.

V důsledku rozsáhlé genetické změny to, co tu máme, nejsou pravé rodinné jednotky, skupiny, společnosti, rasy, národy, země, atd., založené a vybudované na vzájemném respektu, lásce, toleranci, trpělivosti, užitku, sdílení, a přítomnosti a manifestaci Nejvyššího v nich, ale uměle a násilně vnučené jednotky dané dohromady, které umožňují negativnímu stavu, aby prosperoval a pokračoval ve své existenci. Protože takovými jednotkami se jen velmi málo berou v úvahu pravé duchovní ohledy, jsou vázány povinnými sociálními, občanskými, mravními a náboženskými zákony, které se musí v každém případě dodržovat a poslouchat.

Na druhé straně, protože lidé v podstatě budují své rodinné jednotky na falešných, neduchovních nárocích (pouze na fyzické přitažlivosti, materiálních ohledech, bezpečnostních důvodech, společenském postavení, sexuálních potřebách, na potřebě starat se o někoho nebo aby bylo postaráno o sebe samého, na potřebě vládnout nebo být ovládán, na potřebě závislosti nebo být závislým a na mnohých jiných podobných postranních sobeckých důvodech), končí všelijakými nepřekonatelnými těžkostmi a problémy, které neustále otravují jejich rodinný život. Násilí, zločin, nenávisť, nesnášenlivost, využívání a zneužívání jakéhokoliv druhu, a mnoho podobných faktorů nejvíc převládá mezi členy té stejné rodinné jednotky. Statistiky jasně ukazují, že většina násilných zločinů, takových jako vražda a napadení, je spácháno mezi členy té jedné rodiny.

Tato situace je výsledkem rodinného života, který není vybudován na náležitých duchovních a duševních ohledech. Takový je výsledek negativního stavu a jeho pravá přirozenost.

Rozeberme dále rodinný život v následujících bodech:

1. Hlavním účelem, cílem a funkcí rodinného života v pozitivní konotaci je přinášet do nejplnější, nejintenzivnější a nejsrozumitelnější pozornosti každého působení různých těsně příbuzných aspektů Nejvyššího, které jsou umístěny v členech té jedné rodinné jednotky. Jedním z nejdůležitějších účelů je tu dovolit náležité spojení a sjednocení všech specifických aspektů dvou hlavních atributů Přirozenosti Nejvyššího – lásky a moudrosti, dobra a pravdy, vůle a rozumu, a feminity a maskulinity.

Jsouc jednotlivou lidskou bytostí nebo jednotlivou sentientní entitou on nebo ona může v jakémkoliv daném čase nést jen jeden takovýto aspekt, a není schopen/schopna sám/sama v sobě a sám/sama o sobě obsáhnout a pochopit žádné jiné aspekty. Protože jedinec může v podstatě reprezentovat buď jeden aspekt lásky, nebo jeden aspekt moudrosti – jinak by byl Absolutní – je nutné vyhledávat jiné spojení. Tato spojení jsou možná jenom mezi takovými dvěma aspekty, které velmi specificky souvztaží.

Takže jedinec vyhledává svého pravého partnera nebo ideu, ze které povstala jeho láska a její moudrost nebo jeho moudrost a její láska. Když najde tuto ideu, která je teď v konkrétní formě bytosti či entity, spojí se s ní. Prostřednictvím tohoto spojení může prožívat Přirozenost Nejvyššího v tom aspektu, který chybí z jeho moudrosti a

jeho lásky, který potřebuje mít, aby byl úplným jednotlivcem. Náležitě tvořivé úsilí každého jednotlivce může být plně vyjádřeno jenom tehdy, když se stane takovýmto úplným jednotlivcem. Každý jednotlivec musí být proto spojen se svým protějškem (láska s moudrostí a moudrost s láskou), aby mohl efektivně a plně manifestovat, aktualizovat a realizovat své tvořivé úsilí. Takovýmto konáním plně projevuje a ilustruje pravou Přirozenost Nejvyššího, která je představována tímto jednotlivcem.

Takže můžeme říci, že hlavním účelem duchovního manželství nebo formace rodinné jednotky je ten fakt, že každému poskytuje nejúčinnější prostředky k plnému a kompletnímu aktualizování, realizování, projevení a přivedení do jejich plodné zralosti všech svých tvořivých snah, ve kterých se přítomnost a přirozenost Nejvyššího, která je reprezentována tímto jednotlivcem, může stát plně projevenou a sdílenou se všemi ostatními jednotlivci pro vzájemný prospěch a společné dobro. Toto je vzájemné úsilí. Toto je pozitivní stav. Tímto způsobem slouží rodinný život každému ve Stvoření Nejvyššího, umožňuje každému stále zkvalitňování a obohacování poznání, chápání a praktikování vlastní individuality.

2. Láska a moudrost, dobro a pravda, vůle a rozum, cit a inteligence, feminita a maskulinita a jejich specifické aspekty slouží jako jediné základní komponenty, na kterých je vybudován jakýkoliv vztah. Takže rodinný život, který není vybudován a založen na těchto principech, nemůže produkovat žádné ryzí nové ideje, které by rezultovaly ve zlepšení, růstu a pokroku každého ve Stvoření Nejvyššího.

Spojení, interakce a aktivita těchto principů dává život tvořivému úsilí každého. Užitečnost jakékoliv rodinné jednotky je založena na tom faktu, nakolik iniciuje, podporuje, inspiruje a motivuje tvořivé úsilí každého. Když tyto faktory chybí, nikdy by nebylo možné najít ospravedlnění pro formaci rodinné jednotky a jejího života.

Lidé na této Zemi považují naneštěstí takové pojmy jako láska a moudrost, dobro a pravda, vůle a rozum, atd., za abstraktní a nehmátatelné. Kvůli své externalizované a materializované pseudopřirozenosti nebyli schopni vidět, že toto nejsou abstraktní pojmy, ale velmi skutečné, reálné a nutné průvodní jevy života.

Všichni například milujeme někoho nebo něco. Dokáže si někdo z nás představit sebe samého bez toho, že by miloval někoho nebo něco? Kdybyste mohli ve svém životě dosáhnout stavu, ve kterém jste úplně bez jakékoliv lásky, okamžitě byste zemřeli. Moudrost této lásky spočívá ve vyhledávání – laskavými a něžnými prostředky – opětování této lásky objektem naší lásky. Takovéto opětování nám dává naplnění a uspokojení, a motivuje nás v našem tvořivém úsilí, ve vynalézavosti a v inovaci, abychom učinili tuto lásku hlubší a dařilo se jí produktivněji.

Nuže, odráží tento příklad tuto abstraktní konotaci? Takto by měly být vnímány všechny takové pojmy. Všechny mají nesmírně duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, fyzický a praktický význam.

Jakákoliv rodinná jednotka a její život má přesně tento účel – umožnit pro všechny takovéto stavy a podmínky, aby byly produktivní, tvořivé, konstruktivní a prakticky využitelné, aktualizované, realizované a manifestované ve prospěch všech.

3. Každý aspekt lásky a každý aspekt moudrosti má svého ducha, svou duši a své tělo. Obsah a kvalita lásky, a obsah a kvalita moudrosti je duchem této lásky a moudrosti. Dobro této lásky a pravda této moudrosti, jako také vůle milovat a

přemýšlet o pravdě, je duší této lásky a této moudrosti. Formálním vnějším vyjádřením a vnímáním této lásky je femininní tělo této lásky a formálním vnějším vnímáním a vyjádřením této moudrosti je maskulinní tělo této moudrosti. V úplnosti ducha, duše a těla této lásky či této moudrosti, nebo v jejich příslušných aspektech, je zakořeněno bytí a existence každého jednotlivce. Takže můžeme říci, že lidská bytost není ničím jiným než formou a projevem nějakého aspektu lásky, dobra, vůle a femininity – ženy; nebo nějakého aspektu moudrosti, pravdy, rozumu a maskulinity – muže. Ani muž ani žena sami v sobě a sami o sobě netvoří úplného a kompletního jednoho jednotlivce, který by jim dovoľoval vyjadřovat nebo vnímat plnost jejich esence a substance, jak se to odráží v jejich schopnosti být tvořivými. Z tohoto důvodu, každý jeden takovýto aspekt vyhledává spojení se svým protějškem za tím účelem, aby se stal takovýmto úplným a kompletním tvořivým jednotlivcem.

Účelem takového hledání je pouze vzájemný prospěch, společné dobro, užitečnost pro všechny a sdílení se všemi.

Když nějaký jednatlivec najde svůj protějšek, nebo když se vzájemně najdou, utvoří rodinnou jednotku. Tato rodinná jednotka ustanoví specifický životní styl – rodinný život – který slouží jen pro jeden účel: vyvolat vzájemně a v každém členovi rodiny plné potenciály a kapacity jedinečného a neopakovatelného tvořivého úsilí každého a větší ztotožnění se všech s Nejvyšším, Který/Která je přítomen v tomto tvořivém úsilí.

Protože láska miluje svou moudrost a moudrost touží po své lásce a zbožňuje ji i všechny její plody a nové ideje, z jejich spojení může být výsledkem jenom všechno pozitivní, dobré, šťastné, radostné, rozkošné, příjemné a uspokojuvé. Takže takovéto spojení se do rodinné jednotky a jejího život je tím nejžádanějším stavem.

4. Spojení lásky a moudrosti, nebo femininity a maskulinity v celém jejich nekonečném počtu a rozmanitosti aspektů produkuje nejvybranější a nejkrásnější ideje a jejich formy. Tyto se nazývají dětmi takových spojení.

Na druhé straně toto spojení, protože dává účastníkům větší příležitost být samými sebou, činí je zase znamenitějšími a krásnějšími. Čím jsou produktivnější, tvořivější, konstruktivnější, funkčnější, krásnější, žádanější a znamenitější, tím víc se stávají samými sebou. Tento stav se simultánně odráží na všech úrovních jejich bytí a existence duchovní, duševní, intelektuální, emocionální, sexuální, fyzické, tělesné a environmentální. Protože jejich prostředí je výsledkem tohoto spojení, a tudíž odráží jejich současný stav a rozpoložení, také prostředí se stává krásnějším, žádanějším a znamenitějším pro život.

Neustálé zdokonalování a zkrášlování jejich kondice, odrážené na všech úrovních jejich bytí a existence a v jejich rodinné jednotce, přispívá k zdokonalování a zkrášlování celého Stvoření. Jakákoliv rodinná jednotka a její život jsou částí celku. Když se zdokonaluje jedna část, jestliže se zkrášluje a postupuje na vyšší úroveň tvořivého úsilí, úplný celek má z toho nesmírný prospěch. Jedním z hlavních účelů takovéhoto spojení muže a ženy do rodinné jednotky jsou tyto vyšší zřetele – zdokonalení, zkrášlení a pokrok celého Stvoření. Tento akt není možný z vnějšku, ale jen zevnitř. Pokud tento stav a rozpoložení Stvoření závisí na stavu a rozpoložení jeho obyvatel, potom může být Stvoření zdokonaleno, zkrášleno a dělat pokroky, jenom když tak činí jeho obyvatelé.

Takže každý vstupuje do rodinného života kvůli tomuto vyššímu účelu. V pozitivním stavu nemůže být větší radosti a rozkoše pro kohokoliv, než být schopen přispívat ke všezahrnujícímu zdokonalení, zkrášlení a pokroku celého Stvoření. Toto se vykonává prostřednictvím jejich vlastního úsilí být neustále takovými. Toto je to, co je myšleno tvrzením, že toho se může dosáhnout jen z nitra. A rodinný život je především kvůli tomu.

5. Když jsou plody, produkty, ideje či děti takového spojení naděleny jedinečným a specifickým životem z Nejvyššího, stávají se svým vlastním, nezávislým a svobodným životem s hlubokou láskou, úctou, vděčností a oceněním ke všem, kteří se podíleli na jejich narození. Účelem jejich produkce není učinit je závislými na někom, zejména ne na jejich relativních rodičích. Účelem je pomoci jim, aby byly odlišnými, nezávislými, jedinečnými a svobodnými tak, jak je jen možné. Jsou vychovávány v takovéto atmosféře. Účelem rodinné jednotky v tomto ohledu je vyvolat ve svých dětech do nejplnějšího možného rozsahu jejich potenciály, talenty, kapacity, dary, schopnosti a jedinečnost. Jen tímto způsobem se děti mohou stát plně funkčními a užitečnými, nezávislými, svobodnými lidskými bytostmi či sentientními entitami. Protože se jim nevnučuje vůbec nic cizího a protože do nich nejsou promítána žádná očekávání a předvídaní jejich relativních rodičů, mohou se plně stát samými sebou. Jenom tím, že jsou plně samými sebou, mohou účinně přispívat svým vlastním dílem ke zkrášlení, zlepšení a pokroku své vlastní rodinné jednotky a následně celého Stvoření.

Účelem rodinné jednotky je pomoci dětem, aby byly plně samými sebou. Nikdo nemá žádnou touhu, přání ba ani tendenci ukřátit někoho a zejména své děti o to, být sám sebou. Rodinný život by neexistoval ani zlomek vteřiny, kdyby projevoval nějakou tendenci takové ohavné deprivace. Proto nikdy nikomu nepřijde na mysl, aby požadoval od svých dětí, aby byly takové, jak chtějí jejich relativní rodiče, a ne takové, jaké děti skutečně jsou ve své esenci a substanci.

6. Rodinná jednotka a její život v pozitivním stavu není uzavřenou, izolovanou a separovanou samo napájející se smyčkou. Je to otevřený systém sdílení se všemi, kteří jsou pozitivní, láskyplné, milující a dobré dispozice a stavu. A protože v pozitivním stavu je každý takový, všichni jsou pozváni, aby se podíleli na životě jakékoliv rodinné jednotky a aby jej sdíleli. Takovéto podílení se je velmi vítané, protože přináší zkušenosti všech ostatních. Zkvalitňují a obohacují život rodinné jednotky, umožňují jí následně, aby byla produktivnější, tvořivější a plodnější. Toto sdílení je bezpodmínečné, a není omezeno na jeden nebo na pár aspektů, s vyloučením některých nebo všech ostatních aspektů. V pozitivním stavu není možné něco jako podmíněné sdílení.

Z tohoto důvodu spojení dvou jednotlivců v duchovním manželství nikdy neznamená vyloučné vlastnění jiného. To by zadusilo všechno jejich tvořivé úsilí a odňalo jejich jedinečné životy. Takže jejich sexuální styky nejsou nikdy omezeny jen na ně samotné, ale vstupují do sexuálních vztahů s každým opačného pohlaví, kdo je ochoten a má potřebu sdílet něco životně důležitého a významného pomocí všezahrnujícího sexuálního nástroje sdílení (způsobem popsáním ve čtvrté kapitole). Toto neprodukuje žádné pocity žárlivosti ani viny, ale namísto toho velkou radost, rozkoš a požitek, že byly získány některé nové zkušenosti, které jsou následně sdíleny se svým vlastním manželským partnerem skrze jejich vlastní sexuální styk.

Takovéto zkušenosti je činí produktivnějšími a dovolují jejich tvořivému úsilí, aby se projevilo v mnohem větším rozsahu, intenzitě a hloubce. To je dělá o mnoho lepšími a více milujícími bytostmi. Všechno, co je dělá více milujícími, produktivnějšími, tvořivějšími, užitečnějšími, znalejšími a moudřejšími je zbožné, náležité, správné a vítané jako velký dar Absolutně milujícího a moudrého Absolutního Nebeského Rodiče – Nejvyššího.

V takovémto sexuálním vztahu není nic jiného než čisté požehnání Nejvyššího pro všechny Jeho/Její děti.

7. Struktura rodinné jednotky a jejího života, jako také náležitě si odpovídajících a spojených manželských partnerů, je taková, že každému v takovémto svazku je dána příležitost pokračovat v tomto vztahu navěky (když je to potřebné). Protože aspekty Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího, které v sobě nesou, jsou nevyčerpateľné (konec konců, všechny jsou ve svém zdroji v absolutním stavu), v těchto aspektech jsou vždy nové prvky, které manželští partneři v sobě vzájemně aktivují. Vždy, když jsou takové nové prvky aktivovány, partneři se mění dokonce i ve svém vnějším vzhledu. Stávají se přitažlivější, hezčí, žádoucnější, více milující, moudřejší, znalejší a vzrušivější ve všech ohledech.

Za těchto podmínek se nemůže žádným způsobem a formou nikdy vyvinout nasycení se, nuda, vyčerpání se ani vzájemný odpor. V jejich vztahu je neustálá rovnost a rozmanitost, která je ještě víc zkvalitněna jejich sexuálním poměrem s jinými. Toto zabraňuje vyvinutí nebo objevení se jakýchkoliv nežádoucích pocitů či postojů. Takto se progresivně stále víc zamilovávají jeden do druhého, a tedy do Nejvyššího, a tudíž do všech ostatních.

Jedním z mnoha účelů rodinné jednotky a jejího života je umožnit takovéto univerzální zamilování se. Když se zamilují víc do svého partnera, zamilují se víc do Nejvyššího, Který/Která je přítomen v mém partnerovi. Jestliže se zamilují do Nejvyššího, zamilují se do všech ostatních ve Stvoření Nejvyššího, protože Nejvyšší je přítomen ve všech z nich. A čím víc se takto vše univerzálně zamilují, tím se stávám produktivnějším, konstruktivnějším, užitečnějším a tvořivějším. Tím, že se stanu takovým, stávám se víc a víc sám/sama sebou. Stávajíc se víc a více sám/sama sebou, umožňuji Nejvyššímu, aby stále víc skrze mne projevoval Nejvyšší. Umožňujíc Nejvyššímu, aby se skrze mne stále více projevoval, umožňuji všem ostatním, aby poznali a prožívali Nejvyššího takovým způsobem, který je dostupný jen skrze mne.

Toto je pěkný příklad láskyplného a moudrého vztahu všech se všemi ve Stvoření Nejvyššího a toho, jak rodinný život v pozitivním stavu slouží tomuto účelu.

8. V pozitivním stavu je rodinný život považován za prostředek k většímu stupni sdílení se všemi. Rodinná jednotka není konečným cílem, modlou k uctívání a zbožňování. Nikdo se na rodinnou jednotku nedívá jako na samoúčelnou jednotku, která je předpokladem blahobytu a stability společnosti, rasy, národa, země nebo planety, jak tomu lidé na Zemi věří. Rodinná jednotka je prostředkem, skrze který a pomocí kterého se různí jednotlivci mohou stát více sami sebou. Stabilita a blahobyt společnosti nebo země závisí na tom, nakolik jsou její členové sami sebou, nebo je jim dovoleno být samými sebou.

Takže konečným účelem jakéhokoliv začlenění do rodinné jednotky, společnosti, národa, rasy, země, planety, sluneční soustavy, galaxie, vesmíru či dimenze je si vzájemně pomáhat, abychom byli stále více sami sebou, abychom mohli sdílet sebe sama stále víc se všemi ostatními. Začlenění do takovýchto jednotek nám dává větší příležitost pro sdílení nás samých s ostatními a pro užitečnost, prospěch a službu jiným. To, co je třeba si tu uvědomit, je to, že se nemůžeme stát skutečně samými sebou a náležitě projevat přítomnost Nejvyššího v nás, pokud nesloužíme jiným sdílením všeho, co máme (všech svých talentů, darů, schopností, nástrojů a celého našeho života a všech jeho aspektů a na všech jeho úrovních). Když to děláme, stáváme se víc a víc samými sebou. Takováto je struktura Stvoření Nejvyššího a takto jsme byli vytvořeni.

Pokud rodina nebo jakákoliv jiná jednotka není schopna sloužit tomuto účelu čili poskytovat takovéto příležitosti, její užitečnost je sporná a brzy se rozpadne. Toto je ten důvod, proč bylo řečeno, že rodinná jednotka je prostředkem, a ne samotným cílem. Jedinec není otrokem žádné jednotky, ale je rovnocenným, svobodným členem, který v zájmu všech dává, přijímá a sdílí se všemi ostatními co má, a tak se stává víc sám/sama sebou. Rodinná jednotka, jako také všechny ostatní jednotky, nám poskytuje příležitost dávání, přijímání a sdílení. Takže jsou prostředkem, pomocí kterého může toto přijít do své plodné zralosti. V takovémto účelu jakéhokoliv rodinného života je přítomnost Nejvyššího. Nejvyšší je Tím/Tou, Kdo chce dávat a sdílet všechno, co má v Absolutním smyslu. Sdílení je však možné jen v opětování. Když dáváme, tak přijímáme. Když přijímáme, tak dáváme. Takže sdílení ve vzájemné lásce a moudrosti je vše ve všem. Toto je pravá Přirozenost Nejvyššího.

Pro jaký jiný účel by mělo být celé Stvoření stvořeno?

9. V negativním stavu je samozřejmě všechno týkající se rodinného života, jako také čehokoliv jiného, buď zkreslením nebo falzifikací, nebo úplným opakem toho, co bylo popsáno ve výše uvedených osmi bodech.

Neustálá selhání, krize, neštěstí a problémy tohoto života jsou živě ilustrovány historií lidstva a všemi jeho ukrutnostmi a ohavnostmi. Toto je výsledek externalizace a materializace rodinného života a jeho odpojení od pravého duchovního a duševního zdroje. Jeho cílem je zvětšovat a zachovávat negativní stav. Zfalšované a zkreslené sociální, náboženské a všechny ostatní názory a doktríny jsou využity k vykreslení pozemského rodinného života jako jediného možného zdroje stability a náležitého blahobytu jakékoliv pozemské společnosti. Z tohoto důvodu je rodinná jednotka nucena do uzavřené, izolované a separované smečky, která nemůže být sdílena s nikým, nebo jen ze sobeckých důvodů. Všechno možné sdílení je vždy podmíněno a omezeno jenom na určité oblasti dobře definované zákony. Toto by mělo zajistit zachování jednotky a soudržnost rodinných členů.

Samozřejmě se tím dosahuje přesný opak. Lidé se stávají nešťastnými a bezútěšnými. Chtějí se vymanit ze svých rodinných závazků. Nikdy nejsou náležitě naplněni ve svých vztazích s ostatními členy rodiny, zejména se svými manželskými partnery. Neustále hledají něco jiného. Mnozí z nich skončí rozvodem s pocitem viny ze svého selhání přidržovat se konformnosti a uniformity požadavků, které na ně klade společnost. Jiní se cítí jako v pasti povinností zůstat v manželských svazcích po zbytek svých pozemských životů, neschopni najít nějaké rozumné řešení své

situace. Toto vede k vývoji méněcennosti a všelijakých duchovních, mentálních, fyzických, sexuálních a sociálních problémů.

Toto je výsledek úsilí odpojit rodinný život od jeho duchovního zdroje, nebo vybudovat ho na jakémkoliv jiném základu, než jsou základy popsané ve výše uvedených bodech. Když rodinný život neslouží těmto účelům, výsledkem je totální fiasko. Opět, jen se podívejte na celou historii lidstva. V tomto ohledu není potřebný další komentář. Když tohle nikoho nepřesvědčí, nepřesvědčí jej už nic.

Kvůli zlepšení situace ohledně našeho rodinného života se nám radí vykonávat následovná cvičení.

CVIČENÍ OHLEDNĚ RODINNÉHO ŽIVOTA

1. Jen co se pevně zabydlíte na vrcholu své duchovní hory a projdete všemi kroky předepsanými v předešlých kapitolách, rozeberte si kvalitu, obsah, význam a praktikování svého rodinného života. Věnujte určitý čas všem aspektům svého rodinného života (bez ohledu na to, zda jste matka, otec, syn, dcera, bratr, sestra, dědeček, babička, nebo toto všechno dohromady). Jaký je váš postoj a stanovisko v těchto věcech?

2. Poproste Nejvyššího, aby do vaší pozornosti uvedl úplně všechny problémy, nedostatky, mylné názory, nepochopení či cokoliv, co máte ohledem této věci. Přezkoumejte, jak jednáte s ostatními členy rodiny a jak oni jednají s vámi. Proč tak s nimi jednáte, nebo proč dovolíte, aby oni jednali s vámi určitým způsobem?

3. Poproste ve svém nitru o milosrdenství a odpuštění Nejvyššího, svou vlastní Vnitřní Mysl a všechny členy své rodiny za všechny nepravosti a špatné zacházení, které jste snad projevíli vůči členům své rodiny. Odpusťte a prokažte milosrdenství ve svém nitru všem ostatním, kteří podle vás špatně zacházeli s vámi nebo k vám byli nespravedliví. Požádejte o důkladnou purifikaci a očistu bílým světlem ode všech problémů, nepochopení, mylných názorů, špatného jednání či čehokoliv, co máte v tomto ohledu. Ujistěte se, že je z vaší soustavy všechno odstraněno.

4. Meditujte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a požádejte Nejvyššího, aby vás osvětlil ve všech těchto věcech a poskytl vám správné chápání skutečné reality ohledně rodinného života na této Zemi.

5. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil novému Duchovnímu Rádci, který bude mít na starosti nebo vám bude radit ve všech věcech vašeho rodinného života. Přezkoumejte s ním či s ní váš současný stav v tomto ohledu.

6. Poproste Nejvyššího a svého Duchovního Rádce pro váš rodinný život, aby vám pomohli jasně si uvědomit, co potřebujete dělat, abyste správně naplnili všechny požadavky vašeho rodinného života a aby vám sloužil k účelu stát se lepší lidskou bytostí a více milující, moudřejší a více se sdílející lidskou bytostí.

7. Poproste je, aby opětovně spojili váš rodinný život s jeho původním duchovním a duševním zdrojem, s vaším pravým duchem a duší, a zvláště s Nejvyšším.

8. Zeptejte se jich, kolik z vašeho současného manželského poměru je samo napájející se smyčkou útrap a problémů nebo do jaké míry slouží pozitivnímu a

dobrému účelu, pro který byl v první řadě určen. Jaké byly vaše skutečně motivační faktory pro vstup do tohoto manželství? Mělo by pokračovat, a pokud ano, potom za jakých podmínek? Jak by se váš manželský a rodinný život mohl zlepšit (jestli vůbec)?

9. Požádejte Nejvyššího a svého Duchovního Rádce pro váš rodinný život, aby vám poskytli konkrétní podobu a obraz toho, jak by měl být pojmán a praktikován váš rodinný život a manželství tak, aby vám poskytly správné chápání a naplnění vašeho pozemského života ve všech jeho aspektech. Požádejte o pomoc, abyste měli dostatek odvahy a rozhodnosti úspěšně následovat všechny dobré a pozitivní rady, které budete přijímat ze svého nitra (spoléhající se především na svou intuici). Zeptejte se, zda je to všechno pro toto konkrétní sezení. Potom, až je dokončíte, s vděčností, poděkováním, a oceněním můžete završit své cvičení, cítíte se svěží, čilý, s jasnou myslí a spokojený se svým výkonem.

Opět, zabezpečte, aby se ve způsobu, jakým strukturujete své cvičení, odrážela neustálá novost, změna a tvořivé úsilí, aby se tak nevyskytlo žádné zautomatizování, zritualizování a vytvoření návyku. Konec konců, jsou to znaky převládání negativního stavu ve vás.

Pokud budeme poctivě a usilovně vykonávat tyto nebo podobné typy cvičení na každodenním základu, bez vynechání jediného dne, budeme schopni dosáhnout náležitého a správného poznání a naplnění konkrétně našeho rodinného života, a všeobecně pozemského života ve všech jeho aspektech.

KAPITOLA SEDMÁ

SPOLEČENSKÝ ŽIVOT

Záležitost společenského života úzce souvisí s rodinným životem. V případě společenského života se zaobíráme vztahy, které vznikají mezi lidmi, jejichž život není spojen pokrevními a rodinnými vazbami. Ale základní účel a cíl společenského styku je velmi podobný tomu, jaký je v případě rodinného života. Toto je pravdou ve volnějším a širším smyslu.

Jak bylo vzpomenuto mnohokrát předtím, úplně všechen život nám byl v podstatě dán za účelem sdílení všech specifických a jedinečných aspektů života, daného a vloženého do nás Nejvyšším. Takto tyto jedinečné a specifické aspekty reprezentují Nejvyššího v Jeho/Její nekonečné rozmanitosti a počtu manifestací. Kvůli tomuto uspořádání, a protože život nám nebyl dán samoučelně nebo ze sobeckých důvodů – abychom si ho nechávali pro sebe – ale pro sdílení jeho jedinečného, odlišného a velmi zvláštního, soukromého a intimního obsahu, na základě tohoto hlavního účelu jsme my všichni společenské bytosti.

Toto je uniformně pravdou v celém Stvoření. Nikdo v celém Stvoření nemůže být považován za nic jiného, než za společenskou bytost. Protože každý ve Stvoření Nejvyššího je obrazem a podobou Boha, můžeme bezpečně usoudit, že Nejvyšší je Absolutní Společenskou Bytostí. Kdyby tomu tak nebylo, Nejvyšší by nikdy nestvořil jedinou entitu či bytost, kterou by mohl tolerovat okolo Sebe Samého/Samé.

Jestliže základní, bytostnou a podstatnou přirozeností Nejvyššího je Božská Láska a Božská Moudrost, a jestli přirozeností pravé lásky je dávat a sdílet všechno, co má, potom ostatní, kteří vznikají z této Lásky, jsou stvořeni pro ten stejný účel – dávat, přijímat a sdílet; proto je Přirozenost Boha i všech inteligentních bytostí a entit taková, že to jsou společenské bytosti.

Jedinec nemůže dost dobře sdílet to, co má, pokud nemá žádnou touhu sdílet. Avšak v pozitivním stavu je touha sdílet samotným životem každého. Odstraňte z něj schopnost a příležitost sdílet a odstraníte jeho život. Zahyne. Na druhé straně, žádné sdílení se nemůže odehrávat, když neexistují lidé, se kterými jedinec může sdílet a kteří jsou ochotni sdílet. Vzájemné sdílení je základem, na kterém je vybudován jakýkoli náležitý vztah. Proto můžeme říci, že pravou přirozeností společenského života je vzájemné sdílení.

Slovo "sdílení" samo v sobě zahrnuje obousměrnou cestu: my sdílíme. Neexistuje taková věc jako: sdílím jenom "já". Vždy existuje někdo, ke komu směřuje toto sdílení. Ve sdílení jsou angažováni vždy dva nebo více lidí. S prázdným prostorem nemůžeme nic sdílet.

Nejvyšší, jsouc Absolutní Láskou a chtějíce sdílet Absolutně všechno, co Jeho/Její Láska má a obsahuje, nemohl takto konat s nicotou. Proto stvořil inteligentní bytosti a entity relativně k Jeho/Jejímu stavu a kondici, které nadělil v podstatě takovou stejnou přirozeností, jako je Jeho/Její vlastní. Bylo by to marné, stvořit někoho s odlišnou přirozeností, kdo by nebyl schopen přijímat, dávat, sdílet a oplácet. Celý účel Stvoření by ztratil hlavní smysl.

Takže můžeme zopakovat, že jedním z nejdůležitějších důvodů a účelů, pro který bylo celé Stvoření Nejvyšším stvořeno, bylo sdílení, to jest, dávání, přijímání a oplácení toho, co každý z nás má.

Termín "sdílení" obsahuje akt dávání, přijímání a oplácení. "Oplácení" má dvojitý obsah: když dávám a přijímám, následně oplácím zkušenost mého aktu dávání a přijímání. Takže oplácet znamená víc, než jen dávat a přijímat.

Z výše uvedené krátké rozpravy můžeme udělat závěr, že společenský život byl původně strukturován takovým způsobem, aby dal lidem širší příležitost k aktualizování, realizování a projevování jejich základních potřeb sdílení: dávat, přijímat a oplácet. Žádný jiný účel, ve všeobecném smyslu, pro společenský styk v bytí a existenci nikdy nebyl a ani nebude.

Avšak k tomuto účelu sdílení existuje vyšší duchovní konotace. Jak bylo uvedeno v předešlé kapitole, my všichni jsme formami a nositeli velmi specifických a jedinečných aspektů Přirozenosti a Života Nejvyššího. Každý z nás má odlišný aspekt. Nikdo jiný nemůže mít nikdy takový aspekt, který by byl Absolutně stejný. V tom aspektu je Nejvyšší přítomen jedinečným a neopakovatelným způsobem a formou. Protože nikdo jiný, mimo Něho/Ní, nemůže v sobě obsahovat víc než jeden takovýto aspekt (jinak by dotyčný byl absolutní a nestvořen), nikdo jiný nemůže ve svém nitru vědět, jaké jsou ty další významné, životně důležité a rozhodující aspekty Přirozenosti Nejvyššího. Nedostatek nebo nedostupnost takového poznání by nás omezila v možnosti věčného pokroku. Bez takového pokroku by každý ztratil svou motivaci k žití. Bez motivace být a existovat by se nemohlo konat žádné sdílení. Z tohoto důvodu byla do nás inherentně vložena potřeba vzájemně sdílet všechny dostupné aspekty v nás. Tato potřeba je základem a funkcí jakéhokoliv společenského života.

Takže prvotním účelem, v počáteční konotaci společenského života, bylo dát každému příležitost sdílet Nejvyššího jedinečným a neopakovatelným způsobem, nedostupným nikde jinde, s tak mnoha lidmi, jak je jen možné. Toto je fundamentální duchovní konotací společenského života. Žádná jiná konotace nedává žádný smysl.

Se zřetelem na tento fakt můžeme vidět víceúrovňový život sdílení. Každá úroveň sdílení má jinou kvalitu a obsah, a jedna úroveň tohoto sdílení nemůže být nijak nahrazena jinou úrovní sdílení. Takže máme mnoho prostředků nebo nástrojů sdílení duchovních, duševních, fyzických či tělesných, sexuálních, profesionálních, pracovních, sociálních, atd. Každý z těchto prostředků sdílení má jinou kvalitu a plní úplně odlišné potřeby ohledně našeho sdílení. Každý jeden z nich iniciuje úplně jiný prvek toho aspektu, který je v nás z Nejvyššího. Vše zahrnující akt sdílení pomocí sexuálních prostředků do určité míry zahrnuje všechny ostatní a obsahuje určité prvky z jiných, ale sám o sobě není dostatečný na to, aby plně převzal funkci jakéhokoliv jiného nástroje či prostředku. Takže sdílení prostřednictvím společenského života není stejné, jako prostřednictvím sexuálního styku nebo pomocí jakéhokoliv jiného prostředku, ale každý z nich může být zahrnut do jakéhokoliv jiného se zachováním své vlastní jedinečné kvality. Proto by bylo marné a kontraproduktivní snažit se kompenzovat nebo nahradit jednu úroveň nebo nástroj, či prostředek sdílení jakýmkoli jiným. Takovýmto konáním bychom se připravili o získání pochopení a začlenění velmi důležitého prvku našeho

jedinečného a specifického životního aspektu, který může být vyvolán a manifestován jenom skrze určitý specifický akt sdílení.

Aby jakýkoliv společenský život mohl splnit svůj hlavní účel, všichni členové společenského styku si musí být vědomi toho faktu a přijmout ten fakt, že jsou nositeli jedinečného aspektu Přirozenosti a Života Nejvyššího v nich, a že jsou tu kvůli sdílení přítomnosti Nejvyššího v nich se všemi ostatními. Neschopnost uznat a přijmout tento fakt ničí fundamentální pravidla společenského života, jako i jakéhokoliv jiného života a dává popud pro vznik negativního stavu zel a nepravd.

Všimněte si, prosím, že hlavní a nejdůležitější snahou aktivátorů negativního stavu (pseudotvůrců) bylo potlačit a, kdyby to bylo možné, zničit v myslích lidí vědomí, uznání a přijetí toho faktu, že Bůh a Jeho/Její Království je uvnitř lidí, nebo že Bůh vůbec existuje.

Všechno genetické inženýrství, manipulace a změna byly právě pro tento účel. Pokud jsme si vědomi, uznáváme a přijímáme ten fakt, že jsme přijímači, schránkami, nositeli a nádobami velmi jedinečného a specifického aspektu Přirozenosti a Života Nejvyššího, a tudíž představujeme v tomto aspektu Nejvyššího, negativní stav nemůže být nikdy aktivován. Důvodem toho je to, že Absolutní Přirozenost Nejvyššího je Absolutně dobrá a pozitivní. Jak bylo uvedeno mnohokrát předtím, v Nejvyšším není obsaženo nic z negativní povahy. Proto žádný z Jeho/Jejích aspektů nemůže být žádným jiným než dobrým a pozitivním. Pokud si jedinec uvědomuje, uznává a přijímá ten fakt, je a zůstává dobrý a pozitivní v důsledku té přítomnosti Nejvyššího v Něk/Ní.

Z tohoto důvodu bylo nutné utnout lidské ztotožnění se s tímto faktem a nějak je ovlivnit takovým způsobem, aby se ukončil hlavní účel a funkce, kvůli kterým byli vůbec stvořeni – reprezentovat a sdílet v sobě Nejvyššího. Když se ukončí reprezentování a sdílení Nejvyššího, Který/Která je jediným zdrojem všeho dobrého a pozitivního, co potom zůstane pro sdílení a reprezentování? Pouze to, co není pozitivní a dobré. Takže negativní stav se svými zly a nepravdami.

Základní struktura jakékoliv inteligentní lidské bytosti či sentientní entity je taková, že si může buď zvolit svůj původní účel, nebo ho může popřít a odmítnout. Volba musí být učiněna. Bez této volby neexistuje žádný život.

Takže bylo pro pseudotvůrce nutné, aby vymysleli nějaký prostředek, pomocí kterého by mohli přivádět na tento svět lidi, kteří by si zvolili druhou alternativu – nebýt si vědomi, neuznat a nepřijmout ten fakt, že nesou v sobě přítomnost Nejvyššího, ze kterého žijí a že mají potřebu sdílet tuto přítomnost s ostatními, a že tento akt tvoří pravý význam jejich životů.

Tohoto se provedlo tou specifickou a rozsáhlou genetickou změnou lidské fyzické formy manifestace a utvoření falešného duchovního a mentálního stavu, který zablokoval přímý přístup lidí k jedinečnému zdroji jejich životů – k Nejvyššímu, nahrazujíc jej pseudozdrojem, buď sebou samými anebo přírodou.

Když ztratíme náš přímý přístup k jedinému zdroji pravého života a všeho dobrého a pozitivního – k Nejvyššímu, nemůže se projevovat nic dobrého a pozitivního. Namísto toho začneme produkovat podmínky, stavy a procesy, které jsou přesným opakem všeho dobrého a pozitivního. Odsud vyvěrá negativní stav. Protože máme

tuto vrozenou potřebu sdílet a společensky se stýkat, začneme sdílet na našich společenských setkáních jen to, co máme, nebo co si myslíme, že máme – všechno negativní, špatné, protivné a mizerné. V takovémto setkání a uvědomění není nic zbožného a pozitivního, protože v něm nejsou žádné duchovní zřetele; neexistuje vědomí, uznání a přijetí toho faktu, že Nejvyšší je v nás přítomen. Myšlenka, že máme sdílet tuto přítomnost se všemi ostatními lidmi, vám sotva kdy, nebo jen nesmírně zřídka přijde na mysl.

Vynikající charakteristiku moderního člověka je možno najít ve Svaté Bibli v Žalmu 10, ve verši 4: "Bezbožník se svou pyšnou tváří nehledá Boha, Bůh není v žádné z jeho myšlenek."

A pokud se stane, že Bůh je v našich myšlenkách, je to kvůli nějaké postranní motivaci, hledání zásluh, strachu, vině, osobnímu zisku, reputaci, odměně, atd. Toto jsou všechno negativní ohledy, a tedy bezbožné. Takže v takovémto typu hledání Boha nebo myšlení o Bohu či modlení se k Bohu není žádná přítomnost Boha, ale jen vlastní velké ego. Toto ego se stává Bohem.

Takže většina pozitivních, duchovních, zbožných a náležitých motivačních faktorů pro náš společenský život na této Zemi byla důkladně a účinně vymazána aktivátory negativního stavu.

Ale proč se společensky stýkáme na této Zemi, když to má takovou negativní souvislost?

Jestli z pravého duchovního hlediska je pravým účelem společenského styku sdílet jedinečnou a neopakovatelnou přítomnost Nejvyššího v nás, která nám dává větší stupeň motivace a schopnosti být víc samým sebou a být tvořivějším, produktivnějším, konstruktivnějším ve prospěch všech, potom v negativní konotaci je to pro sdílení všeho negativního, zlého, nedobrého, falešného, zkresleného a protivného.

Jak se negativní stav se všemi svými zly a nepravdami šíří a komunikuje s každým?

Pokud by byl uzamknut v každé osobě a pokud by mu nebylo dovoleno, aby byl sdílen, ztratil by svou motivaci být a existovat. Toto by znamenalo konec negativního stavu. Konec konců, negativní stav žije z toho stejného principu jako pozitivní stav (žádný jiný zdroj života, než Nejvyšší, není možný; proto v bytí a existenci nejsou žádné jiné principy než duchovní principy) – dávat, přijímat, sdílet a oplácet. Fundamentálním rozdílem mezi pozitivním stavem a negativním stavem v tomto ohledu je rozdíl motivace a úmyslu, kvůli kterým se tento akt sdílení odehrává. Zatímco v pozitivním stavu je úmysl a motivace vždy pro vzájemný prospěch, společné dobro a kvůli zájmu všech – v duchu bezpodmínečné lásky a moudrosti, bez očekávání něčeho na oplátku – a kvůli tomu jednoduchému důvodu, že toto je ten správný způsob a jediný způsob, jak to má být, v negativním stavu jsou hlavními motivačními a intencionálními faktory osobní zisk, svůj vlastní zájem, sobecké důvody nebo postranní motivace z pozice sebelásky a lásky k vnějškům, světské bohatství, prestiž, ctižádost, osobní reputace, soutěživost, politika, smyslové požitky a mnoho jiných podobných negativních věcí.

Všechny tyto protivné stavy a jejich potřeby nemohou být naplněny, když se jedinec společensky nestýká s jinými duchy. Jiní jsou prostředkem, pomocí kterého jedinec

může projevit, aktualizovat a realizovat všechny výše vyjmenované tendence. Mnozí z nás jsou dokonce ochotni předstírat, že jsou dobří a pozitivní nebo štedří a velkorysí, aby dosáhli svých vlastních cílů, ve svém vlastním zájmu. Ale pro aktivátory negativního stavu byly takovéto ohledy samozřejmě druhotným a velmi chtěným postranním účinkem. To, co potřebovali udělat, bylo zajistit, že negativní stav má neustálou příležitost v tom, aby byl nepřetržitě napájen a velmi rozšiřován po všech koutech tohoto světa. Proto pečlivě zachovali a víc zdůraznili potřebu společenského styku, aby negativní stav rozšířili, jak je jen možné a udrželi jej donekonečna, zajišťující, že je neustále sdílen se všemi. Konec konců, když vidíme, že všichni ostatní konají podobným způsobem a formou, s podobnými postranními důvody a motivacemi, jsme motivováni k tomu, abychom byli negativní. V takovýchto aktech jiných lidí nacházíme dobrý zdroj ospravedlnění, rozumového vysvětlení a omluvy své vlastní negativity. Pokud vidíme, že většina lidí je motivována tím stejným způsobem, v jednom bodu dojdeme k závěru, že toto je jediný možný, normální, vhodný, správný a zdravý způsob. Bezděky usoudíme, že toto je vlastně život a že pravý život má být takový.

Takovýmto postojem je život negativního stavu zajištěn a zachován do nekonečna. Pseudotvůrci potřebovali dosáhnout tohoto výsledku, aby mohli negativní stav udržovat živý, prosperující a rozšiřující se. Z tohoto důvodu pojmenovali své pseudolidské tvory "společenskými zvířaty". Bez společenského styku není nikdy možné žádné sdílení, posilování a šíření všech aspektů negativního stavu a jeho přirozenosti. Konec konců, bída má ráda společnost (lepší způsob, jak by se to mohlo říci je, "bída má ráda bědnou společnost"). Negativní genetické nadělení prostřednictvím snahy pseudotvůrců zajišťuje, že bída bude milovat společnost. Jak jinak by se mohla projevat, aktualizovat, realizovat a šířit po celém světě?

Pseudotvůrci měli dobrý příklad takovéto potřeby – pozitivní stav. Viděli způsob společenského styku lidí v pozitivním stavu, a jakou obrovskou výhodu to má, a kolik zázračných věcí by se mohlo vykonat těmito prostředky. Používali stejné druhy principů, jenomže pro nesprávné důvody.

Z výše stručně popsaných zřetelů můžete vidět, že máme dva fundamentální odlišné důvody pro společenský život. Jeden je velmi pozitivní a dobrý, a jeden je velmi negativní a zlý. Specifické a zvláštní podmínky na planetě Zemi, kvůli kterým byla tato planeta zvolena Nejvyšším, si vyžadují, aby oba tyto směry byly stejně reprezentovány a manifestovány. Lidé, kteří se sem inkarnovali z pozitivního stavu, mají zde zobrazit možnost pozitivní alternativy pro společenský život. V důsledku tohoto zvláštního a specifického důvodu můžeme na této planetě najít směr pozitivních a negativních důvodů pro společenský styk. Všechny naše vztahy jsou však ve většině případů kontaminovány, znečištěny a otráveny negativními ohledy (sobeckými důvody). Externalizace a materializace všech našich hodnot nám znemožňuje, abychom měli jen čisté, nesobecké motivace a úmysly pro náš společenský styk. Mnozí z nás jaksi končí otázkou "Co je v tom pro mne?" Když pozveme někoho na oběd, bezděky očekáváme, vědomě či nevědomě, že budeme pozváni na oplátku, nebo to děláme kvůli nějakým jiným postranním motivům. Je v tom pro nás nějaká výhoda, a proto se rozhodneme pozvat tuto osobu na oběd. Velmi zřídka to děláme skutečně proto, že chceme bezpodmínečně sdílet sebe sama s těmi, se kterými jsme se rozhodli společensky stýkat.

Tato situace je ještě zřejmější v naší snaze společensky se stýkat jenom s určitým typem osoby. Náš výběr lidí, se kterými se společensky stýkáme, je velmi pečlivě

určen výhodami, které nám společenský styk s takovými lidmi přináší. Zřídka se společensky stýkáme s lidmi, kteří nemají stejný společenský status. Jinak bychom ztratili svou společenskou reputaci a všechny výhody, které máme z tohoto společenského styku. Velmi se zajímáme o to, co jiní lidé říkají o našich stycích s odlišnými lidmi.

Z tohoto konkrétního případu je velmi zřejmé, že náš primární zřetel ohledně našeho společenského života je ve většině případů určen nějakými postranními důvody. V takovýchto důvodech jsou obsaženy velmi malé, jestli vůbec nějaké, skutečně duchovní, nesobecké, objektivní a spravedlivé faktory. Všechny duchovní zřetele jsou v tomto ohledu odřezány od našeho vědomí a chování. Výsledkem takového ignorování duchovnosti je to, že končíme tím, že máme mnoho společenských nepřátel, závist, nenávisť, zlomyslnost, pomluvy, úkladné vraždy osob, otupování osob, ponižování, zesměšňování, odmítání, nečestnost, pokrytectví, podvádění, falšování a mnohá jiná podobná bláznovství. Takovéto stavy a podmínky sdílíme, takříkajíc, s naším bližním. Dostáváme samozřejmě to, co dáváme. Takto byla pevně ustanovena a vesele si prosperuje potřeba společenského styku, aby se mohl šířit negativní stav na této planetě a ve všech oblastech Zóny Vymístění.

Na závěr si shrňme záležitosti společenského života v následujících bodech:

1. Jak bylo uvedeno výše, v pozitivním stavu je potřeba po společenském životě určena potřebou dávat, přijímat, sdílet a oplácet všechno, co máme. Neděláme to kvůli sobě, ale kvůli všem a kvůli samotnému principu. Takto je strukturován pozitivní stav. Žádné jiné ohledy nejsou možné. Do společenských vztahů lidí v pozitivním stavu nevstupují žádné postranní myšlenky, pocity a touhy. Každý oplácí každému. Nikdo se nemusí obávat, že když něco udělá bez jakéhokoli ohledu na sebe sama, že bude připraven o přijetí něčeho na oplátku. Pokud jsou lidé motivováni dělat tyto věci kvůli principu a kvůli všem, dělají to pro každého. Nikdo není vyloučen ani vyňat. Takže, dělám to kvůli všem a všichni to dělají také kvůli mně. Tak to je. Toto je zbožný způsob. Tento způsob vyvěrá z pravé Přirozenosti Nejvyššího. Když to dělám takto, potvrzuji přítomnost Nejvyššího v sobě. Dělám to kvůli Bohu. V konečném duchovním smyslu je jakýkoliv společenský styk v pozitivním stavu konán kvůli Bohu.

Konec konců, Bůh je stejně přítomen ve všech ostatních. Jestliže něco dělám kvůli Bohu, dělám to kvůli každému. Pokud to dělám kvůli všem, dělám to kvůli Bohu. Když to dělám kvůli Bohu, dělám to také kvůli sobě, protože Bůh je ve mně a já jsem jen proto, že je Bůh. Takto sloužíme Bohu. Neexistuje žádný jiný způsob, kterým můžeme sloužit Bohu. Bůh není někde tam mimo nebo na nějakém vzdáleném, nepřístupném místě či stavu nebo kondici, ale je přímo tady, v nás, s námi a mezi námi. Sloužit Bohu znamená sloužit všem. Sloužit všem znamená sloužit Bohu. Protože já jsem částí toho "všeho" (to "všeho" je všezahrnující, což zahrnuje taktéž také mé "já"), sloužením Bohu sloužím sobě kvůli Bohu ve mně.

Společenský život činí tuto službu možnou na velmi širokém základu. Když však dělám něco jenom kvůli sobě, vylučuji Boha a druhé ze svých služeb. Sloužím jen sobě. Takovouto službou si fakticky prokazují antislужbu, protože z této služby vylučuji svou samotnou esenci a substanci – Nejvyššího. Konečným výsledkem takovéto služby není nic jiného, než bída, utrpení, hněv, odmítnutí, zlo a nepravda. Čili výsledkem takovéto služby je peklo. Toto je ten důvod, proč bylo řečeno, že činíce to pouze kvůli sobě, dělám sám sobě antislужbu. Takovýmto aktem sám sebe

odsuzují do pekla. Všechna pekla sestávají z těch, kteří vylučují ze svých služeb Boha a jiné, a dělají všechno jenom kvůli sobě. Takováto je povaha pekel.

Naproti tomu, služba kvůli Bohu a všem ostatním, jsouc vřezahrnující, je pravou službou sobě a upevněním sebe sama. Pán říká: "Kdo nalezne svůj život, ztratí jej, a kdo ztratí svůj život pro Mne, nalezne jej". (Matouš, kapitola 10, verš 39).

Najít svůj život, znamená dělat všechno kvůli sobě samému. Toto má za výsledek ztrátu tohoto života v peklech. Naproti tomu ztratit svůj život kvůli Bohu, znamená dělat všechno pro Boha a všechny ostatní. Takovýmto konáním je jedinec schopen objevit svou pravou přirozenost. Objevením své pravé přirozenosti nalezne svůj pravý život.

Výše uvedené prohlášení Pána Ježíše Krista může být považováno za fundamentální základ, na kterém je vybudován společenský život, jako i jakýkoli život. Toto ustanovuje pozitivní stav. Toto je to, co znamená být v nebesích, jako protiklad k bytí v peklech.

2. Kvůli výše popsanému duchovnímu účelu společenského života je zřejmé, že každý v pozitivním stavu se touží společensky stýkat s tak mnohými lidmi a skupinami, jak je jen možné. Tato touha vede k utvoření všelijakých zájmových a společenských skupin, které mají za účel umožnit takovýto široký společenský styl. V nich se naplňují všechny požadavky a cíle společenského života.

Pro jednu jednotlivou osobu je však fyzicky nemožné, aby se osobně společensky stýkala se všemi ostatními jednotlivými osobami v celém Stvoření. A přece, je velmi důležité a životně závažné, aby se toto činilo. Jak je tento rozpor vyřešen?

Každá zájmová nebo společenská skupina má spojení nebo zástupce či představitele, který je spojen s nějakou jinou skupinou. Každá společnost má své vlastní zástupce, kteří jsou v neustálém kontaktu se všemi jinými společnostmi jejich příslušné planety. Každá planeta má své vlastní spojení nebo zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními planetami příslušné sluneční soustavy. Každá sluneční soustava má své vlastní zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními slunečními soustavami a s jejich příslušnými galaxiemi. Každá galaxie má své vlastní zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními galaxiemi a s jejich příslušnými vesmíry. Každý vesmír má své vlastní zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními vesmíry a s jejich příslušnými dimenzemi. A každá dimenze má své vlastní zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními dimenzemi. (Více o této záležitosti si můžete přečíst v knize "Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření" ve třetí kapitole nazvané "Principy duchovní metafyziky").

Všichni tito spojovatelé nebo zástupcové či představitelé jsou vybaveni speciálními schopnostmi a nástroji k přesnému vnímání a přenášení všech zkušeností, které jsou dostupné ode všech lidí, se kterými jsou spojeni. Naladěním se na ně a skrze ně může jednotlivá osoba přijímat a dávat všechno, co potřebuje a všechno, co má. Tato zkušenost je velmi soukromá a intimní, a nejenom všeobecná a globální. Prostřednictvím těchto spojovatelů nebo zástupců můžeme osobně prožívat všechny ostatní, kteří nejsou dostupní pro přímý společenský styk, jako také všichni ostatní mohou prožívat mne.

Avšak kdykoli takováto osoba, po podrobném přezkoumání prostředníkovy mysli, pocítí potřebu být v přímějším kontaktu s někým na vzdáleném místě ať už ve své vlastní dimenzi, nebo v úplně odlišné dimenzi a chce tam být osobně, je mu/jí k tomu dána příležitost. Po určité době příprav (délka této doby se mění se stupněm rozdílu a cizosti tohoto místa či stavu. Čím vzdálenější a neznámější je toto místo, tím je delší čas na přípravu. Čím méně odlišná oblast, tím méně času se vynakládá na přípravu), jedinec je teleportován na toto místo nebo stav, pokud je to ten stejný vesmír. Když je to v jiném vesmíru nebo v jiné dimenzi, je tam vzat pomocí speciálních prostředků a způsobů, které jsou nepochopitelné naší pozemské mysli – něco jako zkrácení času a prostoru skrze hyperprostor. Toto se vztahuje jen na stavy a podmínky, a ne na místo, čas či prostor. Potom, co se tato osoba objeví v tomto stavu, místě či kondici, je radostně přivítána obyvateli tohoto místa a společensky se stýkají, sdílejí a učí se jeden od druhého všechno, co potřebují. Když se naplní účel, pro který byl tento výlet podniknut, tato osoba se vrátí zpět do svého vlastního stavu, kondice a na své místo.

Takže pomocí těchto a podobných prostředků má každý zajištěnu možnost společenského styku se všemi ostatními ve Stvoření.

3. Jedním z mnohých důležitých důvodů pro společenský styk v pozitivním stavu je motivovat všechny, aby pokračovali ve svém duchovním pokroku, nebo motivovat je, aby byli a existovali. Důležitým faktorem takovéhoho neustálého bytí a existence je možnost získání poznání, chápání a aplikace všech ostatních aspektů Přirozenosti Nejvyššího, které jsou umístěny ve všech ostatních lidech. Z tohoto důvodu byl stvořen nekonečný počet a rozmanitost inteligentních bytostí a sentientních entit všelijakých forem, podmínek, stavů, míst, časů a para-časů, kterých úplná kumulativní suma odráží Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Protože počet a rozmanitost těchto lidí jsou nekonečné, jedinec může být navěky motivován zkoumat všechny ostatní aspekty Přirozenosti Nejvyššího odrážené v Jeho/Její Stvoření. Na zkoumání, poznávání a sdílení je vždy něco nového a odlišného. Vždy je někdo tam venku, s kým se můžeme společensky stýkat úplně odlišným a novým způsobem, s inovačními zkušenostmi, které zdokonalují a obohacují všechny účastníky tohoto společenského styku.

Kdyby byl jen omezený počet obyvatel, se kterými bych se mohl společensky stýkat za účelem sdílení, jednou v budoucnosti by se tento počet vyčerpал a v tom okamžiku by nebylo nic ke sdílení. Konec sdílení znamená zastavení života, protože samotným životem života je neustálé progresivní sdílení. Takováto je Absolutní Přirozenost Nejvyššího.

Naštěstí pro nás, Přirozenost Absolutnosti Nejvyššího tvoří nové světy s novými obyvateli, které nesou odlišné a nové aspekty Přirozenosti Nejvyššího, a proto se nemůže nikdy vyčerpат. Toto dává každému věčnou příležitost ke sdílení. Takže společenský život nám poskytuje náležitou motivaci být a existovat nadobro a navždy bez jakéhokoliv konce. Toto může být považováno za jeden z hlavních účelů, pro který byl Nejvyšším v první řadě ustanoven společenský život.

4. V pozitivním stavu je společenský život zaměřen na vzájemné předávání či komunikaci specifických zkušeností, které máme, a na zkoumání toho, jak tyto zkušenosti mohou přispět všem ostatním. Protože centrem takové zkušenosti je jedinečná, osobní, intimní a soukromá komunikace s Nejvyšším a zkušenost Nejvyššího ve všech, hlavním tématem sdílení je sdílení této zvláštní zkušenosti.

Když všichni členové společenské skupiny vzájemně sdílejí tyto jedinečné zkušenosti, zjevuje se jim Nejvyšší ve formě Pána Ježíše Krista jako výsledek tohoto sdílení a stýká se se všemi z nich jako jeden z nich.

Tato posledně uvedená zkušenost je vzbuzující a povznášející zkušeností, protože dává každému ohromný podnět a popud k tomu, aby byl tvořivější, produktivnější, plodnější a sdílnější. Nic není více inspirující, motivující, osvětlující a objasňující, než stýkat se přímo s Nejvyšším, Který/Která se stává jedním z nás právě pro tento účel a důvod.

Z tohoto důvodu můžeme říci, že jedním z prvotních důvodů společenského styku je přivodit osobní přítomnost Nejvyššího v úplně odlišné modalitě Jeho/Jejího prožívání – jako našeho Pána, Který/Která je mezi námi a s námi jako jeden z nás. Toto dává největší inspiraci všem a neomezený a nevyčerpatelný požitek. Všechno, co těší lidi, těší Pána. Toto je ten důvod, proč se v Žalmu 149, ve verši 4 říká: "Neboť Pán má zálibu ve svém lidu." A jak se praví také v Žalmu 113, ve verši 4–6: "Pán je vysoko nad všemi národy, a Jeho sláva nad nebesy. Kdo je jako Pán, náš Bůh, Který přebývá tak vysoko, Který se Sám snižuje, aby viděl věci, které jsou v nebesích a na Zemi?"

Šestý verš tohoto žalmu velmi jasně naznačuje, že Pán se Sám/Sama snižuje, aby byl jedním z nás a mezi námi a stýkal se s námi, aby nám tak poskytoval věčné radovánky. Tyto radosti jsou motivujícími faktory pro náš neustálý duchovní pokrok a jeho sdílení, a pravou duchovní odměnou za naše tvořivé úsilí, které sdílíme během našich společenských hodin.

5. V pozitivním stavu nikdo nikdy nestagnuje. Nikdo není ani v té stejné kondici. Protože v pozitivním stavu je každý proměnlivý a neustále ve stavu změny, během společenských hodin každý vždy přináší něco nového a odlišného. Během společenských setkání se nikdy neobjeví nuda ani pocit marnosti. Změna každého jednotlivce je vnímatelná dokonce i v jeho/jejím vnějším zjevu. Na tomto jednotlivci je vždy něco nového a odlišného. Takže každý se může těšit na zjištění na následujícím společenském setkání, jaké nové, vzrušující a odlišné věci bude dnes sdílet každý jedinec.

Z tohoto důvodu jsou společenské hodiny každé skupiny a společnosti považované za oblíbenou kratochvíli. Konec konců, tím, že vždy přináší něco nového a odlišného, každý člen společenské skupiny je nesmírně zkvalitněn a obohacen. Výsledkem takového zkvalitnění a obohacení je větší tvořivé úsilí každého a větší možnost stát se víc sebou samým, jako i, což je nejdůležitější, větší poznání Nejvyššího, jiných a sebe samého. Toto je další hlavní důvod toho, proč společenský život hraje takovou důležitou roli v životě každého v pozitivním stavu.

6. Novost a odlišnost každého společenského setkání je v pozitivním stavu určena mírou, do jaké každý využívá, aktualizuje a realizuje různé prvky specifického a jedinečného aspektu Života Nejvyššího, který je obsažen v každém. Takže v zájmu všech je každý motivován dělat to nejlepší, aby aktualizoval, realizoval a využil sebe sama tak, jak je jen možné v každém daném čase. Toto zajišťuje, že jedinec nikdy nemá žádnou touhu přestat a připravit sebe i jiné o odhalení nějakého jiného prvku tohoto aspektu pro sdílení, který dosud nebyl aktualizován, realizován a využit.

Společenský život je potřebný pro motivaci a pro jasné zkušenostní poznání toho, že každý poskytuje nějaký důležitý užitek ve prospěch všech. Jestliže někdo má toto uvědomění, je vždy motivován odhalit odlišné a nové prvky toho aspektu, který jedinečně reprezentuje. Když tam venku není nikdo, kdo může ocenit a mít prospěch z mého pokroku a růstu, ztrácím všechn podnět, motivaci a potřebu pro takovýto růst a pokrok. Ztratit tento druh potřeby znamená ztratit svůj život.

Takže společenský život poskytuje každému bytostně a podstatně důležitou zpětnou vazbu, že každý skutečně dělá něco opravdu užitečného, z čehož mohou mít všichni skutečně nesmírný prospěch. V tomto ohledu je pravý význam společenského života.

7. Ve své esenci a substanci může být společenský život v pozitivním stavu považován pro každého za prostředek pro sebeaktualizaci, seberealizaci a stání se sebou samým. Procházejíc tímto procesem, každý plní účel svého bytí a existence. Prostřednictvím procesu sebeaktualizace a seberealizace jedinec plně projevuje specifický aspekt života Nejvyššího, který byl do něj vložen. Neustálým rozvíjením tohoto aspektu a vždy vyvolávajíc nový prvek tohoto aspektu, plní účel svého života.

Takže můžeme říci, že společenský život slouží dvěma faktorům. Jedním je vzbuzovat v každém potřebu vždy vynášet nový a odlišný prvek aspektu života Nejvyššího a takto dávat hybnou sílu pro duchovní pokrok a stávání se sebou samým. Druhým je bezpodmínečně sdílet s každým všechno, co jedinec má. Společenský život, jako i všechny ostatní aspekty našich životů, nepřetržitě poskytují každému tyto příležitosti.

8. Výše popsany pravý význam společenského života v pozitivním stavu je vždy dobrý a pozitivní. Nedovoluje, aby vstoupilo do své plodné zralosti něco negativního a protivného. Výše uvedená povaha a struktura společenského života je nejčistějšího duchovního původu. Duchovnost takového života přináší do duchovního, duševního, emocionálního, intelektuálního, sexuálního, fyzického, tělesného a environmentálního života každého velmi pozitivní a rozkošné následky. Všechno je pozitivně pocíťováno a náležitě vzájemně spojováno. Proud života do společenského života z jeho duchovního zdroje – kterým je Nejvyšší – zajišťuje, že každý má všechno, co potřebuje, aby byl šťastný, spokojený, uspokojený, radostný, produktivní, konstruktivní, tvořivý, užitečný, prospěšný, sdílející, milující, laskavý, moudrý, znalý a společenskou lidskou bytostí či sentientní entitou.

S takovýmto náležitým směrem proudu duchovního života nemůže nikdy dojít k ničemu zlému. V pravém pozitivním stavu Stvoření Nejvyššího proto nejsou nikdy možné žádné poruchy, krize, nedostatky, stagnace, scestnost ani nedostatek čehokoliv. Nikdy nikdo nepocíťuje potřebu dělat si s něčím starosti. Všechno je neustále poskytováno. Takovýto je výsledek života, když sleduje náležitý a řádný směr – z nejnižšího duchovního, k intermediálnímu duševnímu, k vnějšímu fyzickému či přírodnímu.

Založen na tomto hlavním zákonu a principu, společenský život pozitivního stavu se vždy odvozuje z duchovní potřeby sdílet a oplácet všechno, co kdo má. V takovém to životě se přítomnost Nejvyššího projevuje ve větší plnosti a přístupnosti.

9. S výše popsaným uspořádáním společenského života by nikdy nemohl být nikým zvolen negativní stav. Takže by nikdy nemohlo dojít k aktivaci negativního stavu. Proto bylo nevyhnutelné reorganizovat tuto situaci na této planetě takovým způsobem, aby přivedila odlišné pojetí, chápání, účel a praktikování společenského života. Jeho účel byl v podstatě popsán na začátku této kapitoly. Zde je nutné si uvědomit, co je hlavním účelem negativního stavu. Protože cílem negativního stavu je svrhnout vládu Nejvyššího a Jeho/Její pozitivní stav, konečným cílem negativního stavu je zničit celé Stvoření a všechen život. Všechno, co negativní stav vynalézá a produkuje ve formě života, je produkováno a vynalézáno jenom s jediným účelem na mysli – zničit život. Bláznovství a šílenství tohoto účelu je zřejmé, protože pokud by negativní stav měl někdy uspět ve zničení života, sám by se v tomto procesu zničil.

Aby mohl dosáhnout tohoto cíle, bylo nutné odpojit (nebo ponechat jen minimální, chatrné spojení) všechen život od jeho duchovního zdroje a prohlásit, že život je omezený, a není navěky.

Pseudotvůrci úspěšně přebudovali lidské tělo a jeho psychiku, aby zajistili, že bude možný neduchovní externalizovaný a materializovaný život. Protože ve svém současném stavu a rozpoložení lidé na této Zemi nemají žádné vědomé zkušenostní vědomí, že existuje jakýkoliv jiný život než jejich pozemský život, mnozí z nich musí udělat závěr, že život začíná a končí životem na planetě Zemi. Když v tomto povědomí život začíná a končí na této Zemi, potom je vědeckým faktem, že život je produktem hmoty, produktem omezeného výskytu a neexistuje žádná potřeba věřit, že život byl stvořen Bohem pomocí Jeho/Jejího duchovních principů a jejich prostřednictvím. Takže pak život není duchovním fenoménem, ale materiálním fenoménem či přírodním fenoménem. Cokoliv duchovního je výsledkem a důsledkem tohoto přírodního života, a není jeho vytvářející příčinou.

Aby rozšířili tuto nepravdu, byl na této planetě ustanoven společenský život. Ten umožňuje této ideji či filozofii dosáhnout tolika lidí, jak je jen možné. Ačkoli ne všichni lidé přijmou tuto ideu, aspoň do nich vstoupí pochybnosti. Konec konců, pochybnosti říkají, že vždy existuje taková možnost, že tato pseudofilozofie je správná, zejména když většina lidí nemá žádnou přímou, vědeckou nebo prožitou zkušenost, že existuje jakýkoliv jiný život než pozemský život.

Čím víc věří v takovouto devastující možnost, tím vlivnější je tato filozofie a tím víc pochybností vchází do mysli těch lidí, kteří mají tendenci odmítnout ji. Aby se mohla šířit tato jedovatá filozofie, formují se mnohé společenské skupiny, aby zajistily její úspěšnou dominanci zejména v myslích vědců. Společenská věda je plná takovýchto ohavností.

Protože pozemský společenský život je odpojen od svého duchovního zdroje, jeho konečným cílem je zničit všechno duchovní a takto paradoxně zničit všechen život na této planetě. Toto je paradox produkce života za tím účelem, aby zničil život. Negativní stav takto pracuje ve všech oblastech Zóny Vymístění.

Pokud se náš společenský život znovu nenapojí na svůj původní duchovní zdroj a znovu nenabude svého původního účelu, pro který byl v první řadě ustanoven Nejvyšším, úspěšně to zničí jakýkoliv život na této Zemi.

Jak můžeme my osobně přispět k duchovnímu uvědomění našeho společenského života na této zemi k opětovnému nastolení jeho ryziho, skutečného účelu? Mezi mnohým jiným tak, že budeme absolvovat následné nebo podobné typy cvičení.

CVIČENÍ PRO SPOLEČENSKÝ ŽIVOT

1. Po dokončení všech cvičení, předepsaných v předešlých kapitolách, věnujte nějaký čas analýze vašeho společenského života. S jakým typem lidí se společensky stýkáte? Proč? Jaké jsou primární motivační faktory vašeho společenského styku?

2. Poproste Nejvyššího ve vás, aby uvedl do vaší pozornosti všechny problémy a nedostatky vašeho společenského života. Přezkoumejte důkladně své myšlenky, pocity, postoje, očekávání, atd., ohledně druhých lidí, se kterými se společensky stýkáte. Jaká je vaše specifická a konkrétní potřeba stýkat se společensky s tímto typem osob, ale s tamtím typem osob ne? Kolik předsudků, předpojatostí, pověr, rasismu a diskriminace je ve vás ohledně lidí ve vaší skupině, ve vaší komunitě, ve vaší zemi či na planetě Zemi? Čelte jim všem. Mohu vás ujistit, že jich najdete mnoho. My všichni je máme.

3. Když je máte všechny jasně před svým duševním zrakem a všechny je připouštíte a uznáváte, poproste Nejvyššího o milosrdenství a odpuštění, že jste je přijali a žili s nimi v souladu, a současně odpustte všem ostatním lidem, se kterými se společensky stýkáte, kteří podporují a tlačí vás do těchto typů problematických vztahů. Požádejte Nejvyššího, aby do vás proniklo bílé světlo Božské Lásky a Božské Moudrosti a aby vás důkladně očistilo a vyčistilo od nich všech a nadobro a navždy je všechny odstranilo.

4. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil vašemu novému Duchovnímu Rádcí, který bude mít na starosti a který bude reprezentovat váš společenský život. Prodiskutujte si se svým Duchovním Rádcem pro váš společenský život skutečný význam, účel a cíl společenského života.

5. Poproste Nejvyššího, aby vám dal a aby vás naplnil správnými ideami, myšlenkami, pocity a chováním ohledně vašeho společenského života a vašeho společenského statusu a poproste Jej/Ji, aby vás učinil svobodnými a nezávislými ode všech škodlivých společenských tlaků, vnucených vám lidmi, se kterými se společensky stýkáte.

6. Meditujte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a poproste Nejvyššího, aby vám na ně poskytl správný náhled, chápání a akceptování, jako také aby vám ukázal, jak je realizovat ve svém vlastním každodenním společenském životě. Samozřejmě, že toto učiníte pouze potom, až si v sobě ověříte, zda to, co bylo v těchto bodech popsáno, je pravda.

7. Požádejte Nejvyššího a vašeho Duchovního Rádce pro váš společenský život, aby opětovně napojili váš společenský život na jeho pravý duchovní a duševní zdroj, čili na vaši pravou Niternou Mysl, a zvláště na pravého Nejvyššího ve vaší pravé Niterné Mysli, abyste mohli začít žít váš společenský život z Nejvyššího ve vás, a ne z vnějšku a z tohoto světa.

8. Požádejte Nejvyššího a vašeho Duchovního Rádce pro váš společenský život, aby vám ukázali jasně a bez jakéhokoli váhání, jakému užitku, jestli vůbec nějakému, slouží vaše současné společenské angažování se a lidé, se kterými se společensky stýkáte. Nakolik jsou vaše současné společenské vztahy zhoubné a škodlivé pro skutečné duchovní a duševní blaho vás i všech ostatních? Měly by být přerušeny a puštěny z hlavy? Když ano, tak s kým, a proč?

9. Poproste Nejvyššího a vašeho Duchovního Rádce pro váš společenský život, aby živě vyobrazili typ společenského života, ve kterém byste se měli angažovat a typ lidí, se kterými byste se měli sdružovat a stýkat a proč. Když dokončíte tuto cvičení, poděkujte všem za jejich spoluúčast, pomoc a radu. Jejich radu (pokud je potvrzena vaší vnitřní intuicí) následujte poctivě a s odhodláním.

Vraťte se do své vnější mysli osvěžení, čerství, s jasnou hlavou, v dobré náladě, rádně disponovaní, veselí a šťastní.

Během vašeho cvičení zabezpečte, jako vždy, abyste byli inovativní, abyste vždy přinesli něco nového, změňte obsah vašich cvičení a poprosíc Nejvyššího a vaše Duchovní Rádce, aby vám poskytli představu, jak by měla být tato cvičení vykonávána, abyste se za každou cenu vyhnuli zautomatizování, zritualizování a návykovosti.

Takže, pokud máme dostatek vůle, odhodlání, vytrvalosti a usilovnosti vykonávat tato či podobná cvičení na každodenní bázi, v jednom bodu s určitostí úspěšně postavíme náš společenský život na správný duchovní základ, navrátíme jej k jeho původnímu účelu, popsanému v této kapitole. Tímto aktem získáme skutečné chápání a naplnění našeho pozemského života ve všech jeho aspektech.

KAPITOLA OSMÁ

ŽIVOT VOLNÉHO ČASU A SPÁNKU

V předešlé kapitole bylo poukázáno na to, že život ve všeobecnosti a lidský život zvláště má mnohé úrovně projevu a naplnění. Bylo poukázáno také na to, jak důležité je to, že každá úroveň života má svou náležitou a stejnou příležitost k aktualizaci a realizaci. Z toho důvodu, jak tam bylo konstatováno, nemohlo by být efektivní a smysluplné nahradit jednu úroveň života nějakou jinou úrovní života. Je životně důležité, aby se každá úroveň života sama plně manifestovala jako taková, sama o sobě a ve spojení se všemi ostatními.

Každá úroveň života má specifickou a jedinečnou schopnost, nedostupnou žádné jiné úrovni, iniciovat a plnit odlišný obsah, význam, kvalitu, vnímání a vyjádření aspektu života z Nejvyššího, který každý reprezentuje. Tyto odlišné kvality jsou stejně důležité, jedinečně zvláštní a potřebné jako jakékoliv jiné, a proto bez naplnění některé z nich nebo jedné z nich se život stává jednostranným, něco postrádajícím a neúplně naplněným. V tomto případě nikdo není schopen náležitě projevat, aktualizovat a realizovat to, čím skutečně je a co skutečně má. Takováto omezení jsou ve Stvoření Nejvyššího nepřijatelná. Z tohoto důvodu jsou každému poskytovány neustálé příležitosti pro naplnění, manifestaci, aktualizaci a realizaci všech úrovní jeho života.

Dosud jsme stručně popsali následující úrovně života – duchovní život, duševní život, fyzický či tělesný život, sexuální život, profesionální nebo pracovní život, rodinný život a společenský život.

Další životně důležitou a významnou úrovní lidského života, jako i života všech inteligentních bytostí a entit, je život volného času a spánku. Život volného času a spánku jsou ve skutečnosti dvě rozličné kategorie života, které jsou v této knize zahrnuty do jedné kapitoly, kvůli jejich souvisejícímu účelu – dát každému příležitost odpočinout si ode všech ostatních aktivit představovaných ostatními úrovněmi našeho života.

V této konotaci může být život odpočinku rozdělen na dvě části: život volného času je aktivním odpočinkem; a život spánku, který je pasivním odpočinkem. Oba jsou stejně potřebné pro naše přežití. Jaký je význam, účel a funkce života volného času a spánku?

Z obsahu předcházejících kapitol se stává velmi zřejmé, že jakákoliv úroveň nebo aspekt lidského života má duchovní původ. Bez ohledu na to, jak se jakákoliv lidská aktivita jeví nesouvisící s čímkoliv duchovním, odvozuje se a souvztahuje s nějakým duchovním stavem či rozpoložením.

Je duchovním faktem, že všechno, co děláme, co si myslíme, co cítíme, co chceme, co potřebujeme, po čem toužíme, co si přejeme, atd., je umožněno jenom proto, že je v nás přítomnost Absolutního Zdroje Života Nejvyššího. Nejvyšší je čistě a Absolutně Duchovní Bytost. Protože přítomnost Nejvyššího v nás nám umožňuje, abychom byli a existovali, mysleli a cítili, chtěli a toužili, konali a chovali se, atd., bez ohledu na to, co děláme, jsme schopni to dělat jen kvůli této duchovní

přítomnosti. Proto všechno v nás a v našem životě má duchovní souvislost a souvztažnost.

Je duchovním faktem, že všichni jsme stvořeni, a ne absolutní. Být stvořen a být relativní (to jest, ne absolutní) znamená, že neobsahujeme plnost a kompletnost všech dostupných zkušeností, stavů, podmínek, procesů, změn, rozmanitostí, významů, atd. Je duchovním faktem, že jsme si sami nedali život, ale že jsme formami, nádobami a schránkami života, který je nám dán samotným Životem – Nejvyšším. Je duchovním faktem, že Život v Nejvyšším je ve svém Absolutním stavu, zatím co život v nás je v relativním stavu, protože nejsme schopni nést plnost Absolutního Života.

Je duchovním faktem, že nejsouce absolutními, vyčerpáváme si energii pro neustálé zapojování se do té či oné aktivity. Vyčerpaná energie musí být obnovena, pokud máme pokračovat v našem denním životě a v jeho různých aktivitách. Jenom Nejvyšší, jsouc Absolutní a jsouc Absolutní Energií Sám/Sama v Sobě, nikdy si nemůže vyčerpat energii. Takže jen Nejvyšší může být vždy Absolutně čilý a aktivní. Nikdo, kdo je méně než Absolutní, bez ohledu na to, jak je blízko k Nejvyššímu, nemůže být neustále, nepřetržitě čilý a aktivní. On nebo ona v tom či onom čase vyčerpá své energie a bude potřebovat opětovné dobítí.

A nyní, čím je někdo blíže k Absolutnímu Zdroji, tím je toto opětovné dobíjení potřebné méně často, a tím je potřebný kratší čas pro neaktivní stav a nepozornost. Naproti tomu, čím je někdo vzdálenější od tohoto Absolutního Zdroje, a tudíž čím méně duchovní je jeho/její stav, tím častější je potřebné znovu dobíjení a tím delší období neaktivity se vyžaduje. Jinými slovy, čím někdo dosahuje vyšší úroveň duchovního vědomí a ztotožnění se s Nejvyšším, tím vyšší úroveň energie a bdělosti je mu dostupná a tím méně potřebuje aktivity typu volného času.

V duchovním světě, anebo abychom byli přesní, v pozitivním stavu duchovního světa je toto pravdou i o spánku. Čím větší je duchovní uvědomění a kvalita duchovního stavu, tím méně formálního spánku jedinec potřebuje.

Situace je však úplně odlišná na planetě Zemi, kde je negativní stav aktivní a dominuje. Požadavky na volný čas a spánek jsou životně důležitější a závažnější než v pozitivním stavu z důvodů, které se stanou zřejmými v této kapitole.

Takže můžeme ve všeobecnosti říci, že duchovní původ potřeb volného času a spánku tkví v našem relativním stavu, který si vyčerpává energie, které jsou potřebné k napájení našich denních aktivit na produktivní úrovni. Vždy, když si vyčerpáme tyto energie, cítíme se unaveni, vyčerpaní a ospalí. Abychom odstranili tyto nežádoucí stavy, musíme se angažovat v odlišných typech aktivit. Tyto aktivity umožňují dobítí našich energií na požadovanou úroveň, abychom mohli nadále působit v našem produktivním životě.

Jak bylo uvedeno výše, dvě takovéto aktivity schopné vykonat toto nabití, jsou aktivity volného času a aktivity spánku. Jedny jsou vždy vědomé, zatímco jiné jsou většinou nevědomé, s výjimkou toho, když vědomě jdeme spát.

V této duchovní konotaci účelem aktivit volného času a spánku je udržet náš duchovní, duševní, fyzický, sexuální, profesionální či pracovní, rodinný a společenský život na té úrovni, která může být nejproduktivnější,

nejkonstruktivnější a nejtvůrčivější a která nám umožní náležitě projevat, aktualizovat a realizovat to, čím jsme a co máme.

Tudíž, ve vyšším smyslu, život během volna a během spánku slouží jako prostředek k lepšímu a efektivnějšímu pochopení a naplnění našeho života a všech našich tvořivých snah. V dalším smyslu život volného času a spánku primárně slouží hlavnímu účelu jakéhokoliv života – lepšímu, efektivnějšímu, aktivnějšímu, rozhodnějšímu, čilejšímu a víc vědomému dávání, přijímání, sdílení a opláčení. A dokonce ve vyšším duchovním smyslu život volného času a spánku slouží k manifestaci účelů, aktualizaci a realizaci, s větší jasností, ostrostí, soustředěním a určitostí aspektů Nejvyššího, které každý z nás obsahuje, nese a představuje. Takováto je duchovní konotace života volného času a spánku.

Pokud uděláme důkladnou analýzu struktury života našeho volného času a spánku, můžeme v nich zjistit následující aspekty: existuje duchovní život volného času, duševní život volného času a fyzický či tělesný život volného času.

Duchovní život volného času sestává z aktivit, které produkují ideje zábavy, humoru, smíchu, úsměvu, hry, relaxace, sportu a odpočinku. Neustálé zaneprázdnění ducha produkcí idejí jenom duchovní důležitosti a významu a smyslu života a jeho náležité údržby, manifestace, fungování a naplnění, vede k vyčerpání duchovních energií, což oslabuje schopnost náležitého přenosu těchto idejí a jakýchkoliv idejí z jejich Absolutního Zdroje – Nejvyššího. V tomto oslabeném stavu je nebezpečí nepochopení, nesprávného vnímání nebo nesprávného přenosu těchto idejí. V tom okamžiku, když dojde k vnímatelnému oslabení, duch přepíná na produkci idejí týkajících se volného času a odpočinku. Během tohoto časového období jsou výše uvedené schopnosti ducha znovu nabity energiemi, které přicházejí z Absolutní Energie Nejvyššího. Když je tento proces ukončen, duch obnoví svou původní hlavní funkci a s ní souvisící produkci a přenos nutných idejí pro život. Z výše uvedených tvrzení je zřejmé, že všechny druhy aktivit volného času bez jakékoliv výjimky a výluky vznikají ze svých idejí v našem duchu. Tedy existuje duchovní zdroj života volného času a života spánku.

Duševní život volného času se samozřejmě odvozuje z duchovního života volného času. Duše, nejsouc absolutní, má v jakémkoliv daném čase jen omezenou schopnost transformovat ideje ducha na jeho vlastní duševní obrazy a život. Když je proces této transformace oslaben kvůli vyčerpání životních energií, duševní aktivity se v synchronizaci s duchem přepínají na přijímání a transformování idejí, týkajících se zábavy, humoru, hry, smíchu, sportu, relaxace, odpočinku nebo spánku, nebo čehokoliv tohoto druhu. V tomto případě duše v nás vzbuzuje stavy a potřeby pociťovat, prožívat a vyjadřovat žertování, humor, smích, hry, zábavu, relaxaci, atd.

Fyzický nebo tělesný život volného času se odvozuje z duchovního a duševního života volného času. Je úplně závislý na stavu a podpoře svého ducha a duše. Oslabení přenášených energií z ducha a oslabení jejich transformace v duši produkuje oslabení všech tělesných funkcí. Tělo se začíná cítit unavené, vyčerpané nebo ospalé a vyžaduje si buď úplně odlišné typy aktivit volného času, nebo fyzický spánek. Představy a duševní pochody, hry, smíchu, humoru, rekreace, zábavy, atd., nás motivují, abychom vyhledávali konkrétní aktivity, podmínky či místa, která v nás vyvolávají skutečnou nebo imaginární zábavu, hru, smích, humor, úsměv, pobavení a pocit nechání všeho stranou. Takové je vzájemné spojení a vzájemná závislost duchovního, duševního a fyzického života volného času a spánku.

Avšak, proč je tomu tak, že potřebujeme spát a snít, a proč je to tak, že vědomé aktivity volného času samy v sobě a samy o sobě nejsou dostatečné k tomu, aby znovu naplnily úroveň naší životní energie do jejího potřebného stavu?

Pro tuto potřebu existuje několik důvodů.

1. Vnější forma manifestovaného ducha a duše, to jest jejich tělo, je z prvků jejich příslušného prostředí. Kvůli této struktuře, nemá tělo věčné pokračování jako duch a duše. V důsledku tohoto faktu tělo nemá samo v sobě a samo o sobě žádný život. Ať by byl v těle jakýkoliv život, není to jeho vlastní, ale duchův. Protože tělo nesestává ze životních prvků, ale jen z pomíjivého prostředí, nemůže tento život v sobě udržet v jeho plnosti na neustálém základě. Aby učinili toto tělo obyvatelným a efektivně funkčním, duch a duše potřebují příležitostně odejít ze svého těla až do takové míry, že v něm zůstane jen minimální množství jejich přítomnosti za účelem udržení života.

Kvůli tomu faktu, že vnější tělo je pomíjející, má tendenci se opotřebovat a zastavit své funkce. Kdyby bylo nuceno do neustálých aktivit do nejplnějších potenciálů svého ducha a duše, brzy by se rozpadlo. Proto duch a duše po odstoupení či stažení většiny své přítomnosti z těla, léčí a opravují toto tělo, aby se do něj mohli vrátit a nadále fungovat do své nejplnější možné kapacity. Stav těla po dobu tohoto časového období je stavem fyzického spánku. Během spánku je většina tělesných funkcí značně minimalizována a zpomalena a může se konat léčení a opravná práce. Z tohoto je potřeba spánku zřejmá.

Potřeba spánku a jeho délka je určena druhy prvků, ze kterých je vybudováno tělo. Čím více fluidní, čím více duchovní je prostředí, tím kratší doba spánku je potřebná a tím méně tělesného odpočinku se vyžaduje. Na velmi čisté nebo vysoké duchovní úrovni, kde naše tělo je úplně duchovní, jsou potřebná velmi krátká období nepravidelného a sporadického spánku. Čím hmotnější je tělo, tím zranitelnější je pro životní síly, a proto potřebuje pravidelná a delší období spánku.

2. Pouze Absolutní Stav Přirozenosti Nejvyššího, který zahrnuje všechna prostředí a všechno ostatní v bytí a existenci jako i samotné bytí a existenci, nevyžaduje si odpočinek a spánek. Jinak by nebyl absolutní. Neustálý, nepřerušovaný a vědomý tok či proud idejí z Absolutního Stavů do relativního stavu by mohlo mít za výsledek úplné zhroucení. Tento relativní stav nemůže být vybudován takovým způsobem, aby obsáhl neustálé vědomé uvědomění tohoto toku simultánně a synchronně na všech úrovních. Kdyby to byl schopen učinit, byl by absolutní a ne stvořený. Proto, aby relativní stav mohl pokračovat ve své efektivní a náležité funkci, je nutno učinit opatření, pomocí kterého mu může být dán odpočinek takovým způsobem, ve kterém je odpočinek dán jedné každé úrovni. Protože nejzranitelnější vůči tomuto toku je vnější forma, je to tato forma, která potřebuje takovýto odpočinek nejčastěji a pravidelně. Toto je však pravdou i o našem duchu a naší duši. Duch a duše, jelikož nejsou absolutní, vyžadují si příležitostný odpočinek od vědomého vnímání tohoto toku či proudu. Během takového odpočinku jsou ve stavu spánkového klidu. Když spí, Nejvyšší na nich vykonává opravnou a léčebnou práci, aby je učinil vždy lepšími a efektivněji funkčními. Frekvence a délka takového spánkového klidu opět závisí na kvalitě a obsahu duchovního vědomí, stavu a kondice každého.

3. V důsledku tohoto faktu, to jest, že všichni jsme relativními, nemůžeme být nikdy dokonalí. Jenom Absolutní Stav, čili Nejvyšší, je dokonalý. Stav nedokonalosti,

jakmile je plně uvědoměn, může způsobit pocit nekompetentnosti a méněcennosti a může mít za výsledek oživení negativního stavu dokonce i v lidech, kteří jsou v pozitivním stavu. Každému je dáno určité pověření. Když toto pověření přichází ke svému konci a je těsně před svým naplněním, každý si náhle uvědomí, že mohlo být splněno dokonalejším způsobem a formou. Když k tomuto uvědomění dojde, každý se okamžitě cítí nemohoucí a nehodný dělat cokoliv jiného. Toto je denní doba před soumrakem každého jedince. Dříve, než následky tohoto uvědomění mohou přivodit negativní stav a způsobit škodu duchu a duši jedince a jeho tělu, každý je Nejvyšším uveden do hlubokého spánku. Během tohoto spánku jsou odstraněny všechny následky výše uvedeného uvědomění a namísto toho je jedinci dáno nové pověření s pocitem, že vykonal vynikající práci a že všechno, co se od něj/ní požaduje, je konat, co je v jeho/jejích silách, a ne snaha být dokonalý. Důležitá je snaha dělat maximum, a ne snaha být dokonalým.

Pokud probíhá tato práce, je hluboký spánek nutný, protože jinak by vědomí našeho nedokonalého stavu rušilo aktivity Nejvyššího v tomto ohledu. Takže potřeba hlubokého spánku je pro naši vlastní ochranu.

4. Kvalita a obsah života spánku je úplně jedinečná a odlišná od jakékoliv jiné životní aktivity. Působí jako integrační nástroj všech aktivit v tom smyslu, že jim pomáhá, aby byly organizovány, zaříděny, syntetizovány a uloženy v soudržné, logické, smysluplné a rozumné posloupnosti. Tuto hlavní syntézu nemůže udělat nikdo jiný než Nejvyšší. Bez této syntézy by si nikdo nemohl ponechat žádné životní zkušenosti a smysluplně je spojit s následujícím krokem jejich duchovního pokroku. Činnosti Nejvyššího během této syntézy jsou takové velikosti, že nemohou být pochopitelné žádné relativní či neabsolutní myslí. Kdybychom si jich měli být vědomi, jejich složitost, nesmírnost a intenzita a jejich neobyčejná velikost by nás zničila. Proto je nutné mít období hlubokého spánku, ve kterém tento jeden z nejzákladnějších a nejrozhodnějších aktů Nejvyššího může být v nás vykonán bez našeho zničení v tomto procesu. Takže potřeba spánku může být také pojímána jako jeden z nejdůležitějších nástrojů, skrze který a pomocí kterého je vykonávána syntéza všech našich aktivit. Toto umožňuje náš vývoj, růst, zlepšení a duchovní pokrok.

Je zřejmé, že spánek má svůj vlastní velmi specifický, jedinečný a velmi důležitý život, který je integrální částí všezahrnujícího života. Je to úroveň života, na kterou je třeba brát stejný ohled a klást stejnou důležitost, jako na jakoukoli jinou úroveň.

Co se týká snění, má v podstatě dvě funkce:

1. Snění, skrze své obrazy a symboly, odstraňuje všechny nedokonalé, nečisté a neadekvátní ideje, které obsahuje jakákoliv relativní bytost. Hlavní idea, která je odstraňována a od které se jedinec neustále očišťuje a čistí pomocí snů, je idea, že každý ve Stvoření Nejvyššího má svobodu volby odmítnout opětování a sdílení Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího a Jeho/Jejího duchovních principů a otočit se zády k pozitivnímu stavu. Snění je vědomou částí spánku, přes kterou jedinec dobrovolně, ze své svobodné volby, odmítá aktualizovat a realizovat tuto ideu potřeby stát se negativním, a přes kterou vylučuje tuto ideu a potřebu ze svého já.

Z tohoto důvodu si v duchovním světě každý pamatuje své sny. V spánku se to děje proto, že jenom Nejvyšší to může udělat pomocí prostředků, které nemohou být

pochopeny žádnou relativní myslí. Když projevíme svou svobodnou touhu zbavit se této ideje a potřeby a všeho, co s ní souvisí, jako i všech ostatních nedokonalostí a nečistot (konec konců, jen Nejvyšší je Absolutně dokonalý a čistý), Nejvyšší vstoupí do této oblasti a vykoná určitou práci, která umožní této ideji a této potřebě a všemu ostatnímu této přirozenosti vypadnout do Zóny Vymístění.

2. Absolutní nebo totální nevědomý stav jakéhokoliv bytí by výsledkem byla věčná smrt. Proto musí být přítomen určitý stupeň vědomí (ne nutně na úrovni vnější lidské mysli), aby zachoval život každého. Během spánku – odpočinku jsou vyvolány sny, které udržují určité omezené vědomí vlastního bytí a existence a zachovávají soudržnost a pokračování života.

To, že si lidé na Zemi velmi často nepamatují své sny, neznamená, že je nemají, nebo že si jich nejsou vědomi. Nejsou si vědomi snů jen ve své vnější vědomé mysli. Ale když je uvedeme například do tranzu, jsou schopni velmi živě si připomenout všechny své sny.

Takže neustálý vědomý proud života je skrze snění zachován a každý zůstává naživu. Není možné, aby duch a duše jedince byly úplně nevědomé. Jinak by přestaly být a existovat. Je však velmi důležité a rozhodující, aby určité aktivity Nejvyššího v nás během našeho hlubokého spánku zůstaly nedostupné našemu nižšímu vědomému uvědomění. Jsou vyvolány sny, které odvedou všechnu naši pozornost od těchto aktivit, takže se může vykonat práce syntézy a všechno ostatní, co je potřebné vykonat.

Takže ještě jednou, sny slouží k zachování našeho života. Jiné funkce snů, které se více týkají komunikace s duchovním světem nebo s Nejvyšším, jsou pro lidi, kteří jsou chyceni do pasti v různých oblastech Zóny Vymístění. Jsou připomínkami jiné úrovně reality, než je právě ta úroveň, ve které je každý polapen v pasti. Někdy jsou použity též pro výstrahu nebo jako proroctví nebo znamení něčeho, co má zanedlouho přijít. Protože spánek a snění nejsou časoprostorově vázány, pokud se to týká jejich obsahu, určité události, které se manifestují v proudu lineárního času, mohou proniknout do vědomí z takzvané budoucnosti a prezentovat se, jakoby právě teď nastávaly.

Na druhé straně, Nejvyšší někdy využívá práci snění k tomu, aby zjevil lidem určité pojmy, ideje a aspekty pravdy, které nemohou přijít omezenou vědomou lidskou myslí, která je lapena v pasti pseudologiky a racionality vnějšího, přírodního světa. V této konotaci sny slouží jako nástroj, aby připomenuly lidem jejich duchovní původ a duchovní realitu.

Výše popsaná situace se životem volného času a životem spánku je uspořádáním v pozitivním stavu. Na této planetě je kvůli aktivovanému negativnímu stavu situace se spánkem a sněním trochu odlišná. Přece jen si však zachovává svou základní funkci a konotaci, ale jeho role může být trochu změněna a zkreslena.

Především intervaly mezi dobami spánku jsou mnohem kratší, fakticky jen několikahodinové. Spíme mnohem déle než lidé v pozitivním stavu. Důvod toho spočívá ve faktu našeho genetického nadělení, jak jsme byli utvořeni pseudotvůrci. Máme v podstatě živočišné tělo, které je schopno obsahovat jen pět procent kapacity našeho pravého ducha a duše. Současně existující lidská fyzická těla nejsou vhodná na to, aby v nich žil duch a duše. Z tohoto důvodu není většina

tohoto obsahu ducha a duše vůbec obsažena v našich tělech. Naše těla byla strukturována takovým způsobem, aby obsahovala tak málo z našeho ducha a naší duše, jak je jen možné; čili tak málo pravého a skutečného života, jak je jen možné. Jinak by nemohl být prožíván ani aktualizován žádný negativní stav. Toto bylo učiněno záměrně. Ve skutečnosti, jsou nevhodná pro jakýkoliv náležitý duchovní a duševní život, naše fyzická těla mohou přijmout jen velmi minimální množství života a jen na velmi krátké časové období. Po několika hodinách aktivit vědomého života se naše fyzické tělo vyčerpá, unaví a potřebuje si oddechnout. Takovéto slabé jsou vynálezy negativního stavu. S takovouto slabostí se mohou o mnoho snáze projevovat všelijaké následky a výsledky negativního stavu (onemocnění, choroby, mizerné stavy, utrpení, atd.).

Tato situace si na druhé straně vyžaduje, aby lidé měli mnohem víc volného času, než jak by tomu bylo v jiném případě. Toto jim nedává možnost plné aktualizace a realizace sebe samých, a tedy možnost toho, aby se stali víc duchovně uvědomělými.

Co se týká snění, mimo toho, co bylo řečeno výše, sníme za účelem udržení našeho spojení se všemi ostatními dimenzemi, od kterých bylo tou genetickou změnou naše vědomé uvědomění odpojeno. Toto spojení je nutným požadavkem pro pokračování jakéhokoliv života v našem těle. Tyto sny nás spojují také se zbytkem našeho ducha a naší duše, které, ačkoli připojeny k našemu tělu, nejsou nikdy schopny plně sídlit v tomto těle. V opačném případě by při takovémto typu těla takové tělo zabily. K zabití by došlo samotnou přítomností plnosti života, pro kterou toto tělo není stavěné.

Přes symbolický a souvztažnostní význam našich snů jsme spojeni s ostatním stvořením a se zbytkem Zóny Vymístění (v případě zlých snů a nočních můr).

Abychom dále rozebrali náš život volného času a náš život spánku, stručně zvažme následující body:

1. Hlavním účelem života volného času a života spánku ve všeobecném smyslu je sloužit jako vyvažující faktor pro všechny ostatní životní aktivity. Další slovo, které může být v této konotaci použito, je "katalyzátor". Život volného času a spánku může být považován za specifický katalyzátor, který umožňuje náležitou funkci všech ostatních životních aktivit. Jeho účelem je připravovat příznivé podmínky pro všechny ostatní úrovně života, v podmínkách, ve kterých se mohou a smí samy efektivně a úspěšně aktualizovat, realizovat a manifestovat.

Takže bez života volného času a bez života spánku by se všechny ostatní životní aktivity zastavily, protože jejich zdroj, prostředek a nástroj by selhal, nebo by se vyčerpал a byl neschopný pro náš život. Aby se dalo vyhnout této situaci, musí být k dispozici odlišné typy aktivit, které by se postaraly o samotný zdroj, prostředek a nástroj těchto aktivit (zdrojem je duch, prostředkem je duše a nástrojem je tělo).

V tomto ohledu můžeme proto rozeznat dva všeobecné hlavní typy aktivit, které jsou našemu životu vlastní: aktivity, které jsou přímou manifestací našeho ducha, duše a těla a aktivity, které se starají o samotného ducha, duši a tělo a o jejich podmínky, aby jim umožnily náležité manifestování. Posledně uvedené aktivity jsou těmi, které tvoří obsah života volného času a života spánku.

Aby náš duch, duše a tělo mohly být náležitě a produktivně funkční, jsou potřebné určité aktivity, ve kterých náš duch, duše a tělo mohou najít úplnou relaxaci, nebo odreagování se od svých skutečných aktivit. Toto je možno najít pouze v tom typu aktivit, které se nijak nevztahují k jejich skutečné funkci a účelu. Je to založeno na tom, co se nazývá žertování, humor, hra, zábava, relaxace, sport, smích, procházky, spánek a podobné aktivity.

V pozitivním stavu všechny slouží tomuto účelu. Život volného času a spánku umožňuje našim skutečným aktivitám, aby byly efektivnější, tvořivější, produktivnější a více naplňující.

2. Život volného času a spánku může být považován za vyřízení potřeb našeho života pro přežití. Kvůli této konotaci jsou tyto životy součástí naší motivace být a existovat. Protože bytí a existence je výsledkem tvořivého úsilí, život volného času a spánku přispívá k našemu tvořivějšímu a plodnějšímu bytí. V této konotaci mohou být považovány za strážce náležitě funkčního života. Opatrují nás před vyčerpáním a přehnaným konáním něčeho nad naše schopnosti. Jelikož nejsme absolutními, jsme omezeni v kapacitě naší funkce v jakémkoliv daném čase či okamžiku. Abychom se vyhnuli překročení nebo přesažení naší specifické kapacity, vždy když takovéto nebezpečí nastane, zasáhne život volného času a spánku a začne své vlastní aktivity, umožňující všemu ostatnímu v nás odpočívat a regenerovat se.

3. Žertování, hra, smích, humor, zábava, sport, rekreace, spánek a podobné aktivity mohou sloužit svému účelu jenom tehdy, pokud jejich obsahy jsou relevantní k potřebám našeho ducha, duše a těla. Proto, když nejsou odvozeny z náležitých duchovních idejí toho, co by mělo být jejich obsahem, žádné aktivity volného času ani spánek nemohou být považovány za to, čím se zdají být. Jinými slovy, pokud život volného času a život spánku nejsou prostředkem k duchovnímu, duševnímu a fyzickému blahobytu, nemají žádný smysl ani význam. Takže samy o sobě se nikdy nemohou stát účelem a cílem všeho života. Nejsme tvořiví proto, abychom měli zábavu nebo spánek, nebo cokoli tohoto druhu, ale máme zábavu a spánek nebo cokoli tohoto druhu proto, abychom byli tvořivější. Toto je velmi závažné duchovní pravidlo, které je potřeba si pamatovat. Jakákoliv odchylka od tohoto pravidla ruší platnost náležitě funkce života volného času a spánku a oba tyto životy se mění v ničitele života. Toto je duchovní neboli pozitivní způsob. Takto vidí život volného času a život spánku každý v pozitivním stavu.

4. Jedinečný a neopakovatelný aspekt života Nejvyššího v nás si vyžaduje svou vlastní jedinečnou modalitu odpočinku a volného času. Každý má odlišnou potřebu pro odlišné způsoby, ve kterých může vykonávat či uskutečnit to, co potřebuje vykonávat během života volného času a spánku. Takže se nedoporučuje zevšeobecňovat v této nebo v jakýchkoli jiných záležitostech. Uniformita a konformnost k nějakým určitým standardům jsou znaky negativního stavu. Co je skutečně osvěžující a odpočinkem pro jednu osobu, není tomu nutně tak pro druhou osobu. Násilné přidržování se jedné nebo několika modalit života volného času, nebo stejné délky doby spánku, způsobuje víc škody než odpočinku.

Proto v pozitivním stavu každý určuje ze svého nitra, z přítomnosti Nejvyššího, jaký je pro něj nejvhodnější a nejsprávnější způsob naplnění potřeb volného času a spánku. Protože například v nebesích neexistuje noc, potřeba spánku není určena takovými vnějšími faktory jako noc, ale vnitřními potřebami po osvěžení a odpočinku. Stejně věci jsou pravdou o aktivitách volného času. Nikdo nepocituje

nutkání přestat vykonávat to, co dělá, jenom proto, že někdo jiný pocituje potřebu přestávky a odpočinku. Takže čas je individualizován a každá osoba má své vlastní nezávislé přestávky.

V našem světě je toto obvyčejně určeno vnějším časovým plynutím. Většina lidí se cítí být nucena mít obědovou přestávku kolem poledne. Poledne je určeno pozicí slunce nad horizontem. Lidé jsou podmíněni sledovat takovéto vnější uspořádání. Kvůli tomu skutečně pocítují potřebu přestávky okolo poledne. Avšak v pozitivním stavu nejsou žádné takovéto ohledy možné. Každý má svůj vlastní individuální čas. Mé poledne může být pro někoho jeho ranním časem nebo odpoledním časem, nebo šerem (žádná noc tam neexistuje). Oproti tomu je možno mít stejný čas pro několik lidí. Ale toto není proto, že je jim to vnuceno, ale proto, že jsou náhodou v tom stejném typu cyklu. To samé je pravdou ohledně všech aktivit volného času a doby a typu hry, žertování, humoru, smíchu, zábavy a rekreace, které každý potřebuje v té či oné době.

5. Aktivita volného času a život spánku mohou být považovány za další formu, skrze kterou může být projevována a s každým sdílána individualita a jedinečné tvořivé úsilí každého. Vynalézavost a inovace všech typů nových a odlišných aktivit týkajících se života volného času je nácvikem a přípravou pro všechny ostatní aktivity.

Konec konců, když se objeví jedinečná individualita, je sdílána rozličně z pozice rozličných aktivit. Způsob, jakým jsem aktivní ve svém volném čase nebo během spánku, není stejný jako v jakémkoli jiném čase. V tomto ohledu může být proto život volného času a život spánku považován za prostředek, kterým se iniciují, projevují a sdílejí nějaké úplně odlišné aspekty mé jedinečné individuality. Žádná jiná aktivita z jakékoli jiné úrovně mého života nemůže ani nesmí iniciovat ten prvek či aspekt, který má být projeven, vystaven a sdílen s ostatními. Takže, kdybychom byli ukráceni o život volného času a spánku, byli bychom připraveni o schopnost projevovat svou individualitu a její jedinečný aspekt, který může být iniciován jenom prostřednictvím takovéto specifické aktivity.

Toto je vyšší duchovní účel, pro který byl Nejvyšším ustanoven život volného času a život spánku.

6. Ještě vyšší duchovní účel života volného času a spánku, než výše uvedený, je v příležitosti, kterou poskytuje pro získání lepšího poznání a chápání pravé přirozenosti Nejvyššího, jiných a sebe samého.

Jak bylo uvedeno mnohokrát předtím, Nejvyšší je přítomen ve všech aktivitách. Konec konců, všechny aktivity se odvozují z Nejvyššího. Proto v čím více typech aktivit jsme schopni se angažovat, tím víc aspektů pravé přirozenosti Nejvyššího, jiných a nás samých je nám k dispozici pro přežití a sdílení. Každá aktivita projevuje odlišný aspekt přirozenosti Nejvyššího. Přirozenost Nejvyššího je po dobu našeho života volného času a spánku projevována úplně odlišným způsobem než po dobu jakékoliv jiné aktivity. Tento odlišný způsob není dostupný v žádné jiné aktivitě. Z tohoto důvodu, jako i z mnohých jiných, Nejvyšší iniciuje život volného času a život spánku a tímto aktem neustále zkvalitňuje a obohacuje náš život až navěky. Pokud je nám umožněno poznat lepší Nejvyššího, dává nám to lepší poznání nás samých i ostatních, kdy je Nejvyšší vždy přítomen. Takovýto je hluboký, mystický a duchovní význam jakékoliv aktivity.

7. Duch, duše a tělo lidí byly původně stvořeny Nejvyšším z prvků Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího. Božská Láska sdílí všechno, co má s jinými. V takovémto sdílení je velká rozkoš a požitek. Božská Moudrost vyvažuje a zmírňuje toto sdílení takovým způsobem, aby se vyhnulo zaplavení nebo nedostatečnému zásobení lidí rozkošemi a požitky Božské Nekonečné Lásky. Pravý zdroj života volného času a života spánku jako i všeho ostatního, je možno najít v tomto principu umírněnosti. Příliš mnoho něčeho na úkor něčeho méně, než svého dílu, vede k nechtěnému nasycení a k následnému neštěstí. Takovýto výsledek je v rozporu s přirozeností Božské Lásky. Ta touží a dává jen rozkoše a požitky. Konec konců, život by byl nežádoucí a tíživý, kdyby nebyl rozkoší a požitkem. Ale mít jen jeden a ten stejný druh rozkoše a požitku či potěšení, by skončilo v přesném opaku – nakonec by nebyla žádná rozkoš a žádný požitek. Takováto je přirozenost relativních bytostí.

Nejvyšší proto poskytuje lidem různé úrovně, formy, obsahy a prostředky aktivit, které jsou schopny udržet požitek a rozkoš života v pozitivním stavu. Pomocí těchto prostředků mohl být život v lidech udržen bez jakéhokoli nebezpečí smrtelného nasycení.

Jeden z prostředků udržení rozmanitosti požitků a rozkoší života je život volného času a život spánku. V nich se nachází nová forma prožívání, vnímání a vyjadřování rozkoší a požitků života, která by mohla být následně sdílena s každým. Konec konců, musíme si pamatovat, že život byl stvořen Nejvyšším pro rozkoše a požitky, protože takováto je přirozenost Jeho/Její Božské Lásky a Božské Moudrosti. Tato přirozenost nemůže stvořit nic jiného ani nikoho jiného než přijímatele, senzory, vnímatele a vyjadřovatele rozkoší a požitků.

Jsouce jedinečnými, inteligentními bytostmi, zahrnujeme odlišné prvky těchto požitků a rozkoší. Neustálým poskytováním sdílení přes početné aktivity se můžeme zúčastňovat nekonečných prožitků a rozkoší prožívaných jinými a manifestovaných v jiných.

Z této úvahy je zřejmé, že sdílení samo o sobě je největší rozkoší a požitkem Stvoření. Sdílení kvality a obsahu našeho volného času a naší doby spánku přispívá k rozkoši a požitku každého.

8. Náš spánkový život je odlišnou formou aktivity, během které nastává nejintimnější sdílení mezi námi a Nejvyšším. Mnoho se odehrává během našeho spánku a snění, co si vědomě neuvědomujeme. Intenzita tohoto sdílení má Absolutní rozměry. Kvůli těmto Absolutním rozměrům toto sdílení nepronikne do naší omezené vnější vědomé mysli. Jen výsledek toho se stává zřejmým během aktivit našeho následujícího dne. Stáváme se produktivnějšími, efektivnějšími, tvořivějšími, více milujícími, moudřejšími, vynalézavějšími, znalejšími; lépe milujeme a lépe pocítujeme a fungujeme ve všech ohledech.

Tato funkce spánku je nejtajemnější a nejmystičtější duchovní funkcí. Dává nám přístup k Nejvyššímu v takovém stupni a hloubce, která nemůže být dostupná žádnému jinému zdroji. Co činí Nejvyšší po dobu našeho spánku, nemůže nikdo vědět s jistotou, protože se to týká Jeho/Jejího Absolutního Stavů. Aktualizováním, realizováním a proječováním výsledků a následků tohoto intimního vztahu můžeme přicházet stále blíže k pochopení Absolutní Přirozenosti Nejvyššího a toho, co je to, co Nejvyšší dělá během našeho života spánku.

9. Situace na této planetě a ve všech oblastech Zóny Vymístění je samozřejmě úplně odlišná. Původní význam a účel života volného času a života spánku byl zkreslen. Hlavním krokem, který byl negativním stavem podniknut, bylo eliminovat jakoukoli, nebo udělat velmi bezvýznamnou, spojitost našeho života volného času a života spánku s duchovním zdrojem, s naším pravým duchem a s naší pravou mentalitou. Došlo k externalizaci, materializaci, uniformitě a konformnosti života volného času a spánku. Všechny pravé požitky a rozkoše byly eliminovány a nahrazeny pseudopožitky a pseudorozkošemi, které nás vedou do všelijakých problémů a těžkostí. Přichází do své plodné zralosti nenasytlost, přejídání se, nadměrné pití, touhy po smyslových požitcích, užívání drog, konzumování alkoholu, zvrácené sexuální požitky, jednostranné sportovní aktivity, smyslové zábavy a podobné aktivity. Praktikování takových jednostranných požitků a rozkoší, úplně odpojených od všeho duchovního a skutečně žijícího, způsobuje postupné vyčerpání a destrukci všech našich schopností. Pracujeme ne kvůli tomu, abychom byli užiteční, prospěšní, produktivní, tvořiví, vynalézaví a ve prospěch všech, ale za účelem vlastnění náležitých prostředků, abychom měli více rozkoší a více požitků a měli větší dostupnost k aktivitám volného času. Nebo se vyhýbáme všem životním útrapám užíváním prášků na spaní nebo alkoholu a ztrácíme náš čas v nepokojném, kontraproduktivním a vysilujícím spánku.

Takže život volného času a život spánku se staly účelem a cílem našeho života, kterému slouží všechno ostatní, a ne prostředkem, který slouží všemu ostatnímu. Toto je pozice vzhůru nohama. Toto je jeden z hlavních znaků negativního stavu. Toto je to, co se stane, když se všechny nebo většina pravých duchovních ohledů odstraní z našeho pozemského života. Neskončíme s ničím jiným než s problémy, těžkostmi, hádkami, krizemi, zhrouceními, nedostatky, nehodami, chorobami, depresemi, nenávisť, úzkostmi, strachy, chronickou únavou, neurózami, psychózami, nespavostí a se všemi ostatními podobnými ukrutnostmi a ohavnostmi negativního stavu.

Abychom napravili tuto situaci a objevili správné chápání našeho života ve volnu a života ve spánku jako součásti našeho celkového pozemského života, doporučuje se nám praktikovat následovná cvičení.

CVIČENÍ TÝKAJÍCÍ SE NAŠEHO ŽIVOTA A VOLNÉHO ČASU A SPÁNKU

1. Projděte všemi kroky a vším, co bylo předeepsáno v předešlých kapitolách. Když skončíte, důkladně analyzujte způsob, kvalitu a obsah vašeho života ve volnu a života ve spánku. Z čeho sestává váš život ve volnu? Jaký je váš život ve spánku?

2. Poproste Nejvyššího, aby vám pomohl objevit všechny problémy, nedostatky a neadekvátnosti vašeho života ve volnu a života ve spánku. Požádejte Jej/Jí, aby vám ukázal/a, zda nemáte nedostatek nebo nadbytek spánku; jestli netrávíte příliš málo nebo příliš mnoho času volno časovými aktivitami (ať by byly jakékoliv). Přezkoumejte, zdali se takové věci jako vaše strava nebo nápoje nestaly destruktivními náhražkami za lásku a moudrost, a tím za skutečné radovánky a potěšení a skutečné využití a realizaci vašeho života ve volnu a života ve spánku.

3. Jen co vám budou zjeveny všechny problémy, nedostatky a neadekvátnosti vašeho života ve volnu a života ve spánku a stanou se úplně jasnými, požádejte Nejvyššího, aby vám pomohl zbavit se jich. Použijte zářivě bílé světlo k očistě a vyčištění vašeho ducha, duše, mysli, těla a všeho od nich všech.

4. Meditujte o obsahu této kapitoly a jejích devíti bodech a poproste Nejvyššího, aby vám pomohl pochopit je, a pokud jsou správné, aby vám pomohl aplikovat je ve vašem vlastním životě.

5. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil vašemu novému Duchovnímu Rádci, který bude reprezentovat a který bude mít na starosti váš život ve volnu a život ve spánku. Diskutujte se svým novým Duchovním Rádcem pro váš život ve volnu a ve spánku o skutečném smyslu vašeho života ve volnu a ve spánku a co pro vás znamená.

6. Poproste Nejvyššího, aby opětovně napojil váš život ve volnu a život ve spánku na jeho skutečný a ryzí duchovní a duševní zdroj, a zejména na Něho/Ni Samotného/Samotnou, a aby vám umožnil odvozovat všechno ve vašem životě z této nové pozice, čili z Nejvyššího.

7. Poproste Nejvyššího a svého nového Duchovního Rádce pro život ve volnu a ve spánku, aby vám pomohli opětovně nastolit ten typ života ve volnu a ve spánku, který skutečně zachovává všechny duchovní principy a který bude v souladu s pravým životem a jeho chápáním, významem a naplněním. Poproste je, aby vám pomohli zbavit se úplně všech zlovyků, nesprávných žádostivostí a nevhodných tužeb po zlém typu radovánek a potěšení.

8. Poproste je, aby vám živě ilustrovali na vrcholu vaší duchovní hory, jaké by měly být náležitě, zbožné, duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, sexuální a všechny ostatní aktivity života ve volnu a života ve spánku. Dovolte, aby byly patřičně zahrnuty do vašeho každodenního pozemského života. Poproste je, aby vám ukázaly, jaký je správný význam, chápání a naplnění života ve volnu a života ve spánku na této Zemi.

9. Když skončíte, zeptejte se, zdali je ještě něco jiného. Poděkujte jim všem za všechno, co jste se naučili, dosáhli a zažili. Dejte si závazek, že začnete žít svůj život ve volnu a ve spánku v souladu s principy, které jste se naučili během těchto cvičení. Řiďte se všemi správnými a dobrými radami, pokud jsou potvrzeny vaší vnitřní intuicí. Dejte si závazek, že budete vykonávat tyto nebo podobné typy cvičení na každodenní bázi. Potom dokončete své cvičení a vraťte se k vašim běžným činnostem, cítíte se osvěžení, čilí, mající jasnou hlavu a jsouce štěstí.

Zabezpečte, abyste do vašich cvičení vždy vnesli mnohé rozmanitosti, inovace a novinky. Nikdy nedovolte, aby se staly rutinními, návykovými, jen navenek, zautomatizovanými nebo rituálními.

Nuže, pokud budeme poctivě vykonávat tyto nebo podobné typy cvičení na každodenní bázi, budeme schopni dosáhnout správného chápání a významu našeho pozemského života a jak by se měl naplňovat ve všech jeho aspektech.

KAPITOLA DEVÁTÁ

VYVÁŽENÝ NEBOLI UCELENÝ ŽIVOT

V předešlých kapitolách bylo jasně ukázáno, že každý aspekt našeho denního života má stejnou důležitost. Žádný aspekt nemůže být považován za důležitější nebo za potřebnější, nebo za životně důležitější než jakýkoliv jiný.

Bylo však taktéž ukázáno, že existuje určitá rozhodující hierarchie duchovní organizace Stvoření Nejvyššího, která se odráží i v tom způsobu, jakým je strukturován náš život. Všechno má svůj vytvářející bod, ve kterém všechno nejprve nastává. Potom, co nastane, postupuje ke své manifestaci. Když je to manifestováno, potom se to stává. Toto je duchovní zákon Stvoření.

Ale stejná důležitost všech třech kroků – nastávání, postupování a stávání se je velmi zřejmá. Nastávání bez svého postupování se nemůže nikdy stát. Potom je to tak, jakoby to nikdy nenastalo. Naproti tomu, pokud neexistuje žádné nastávání, potom není nic k postupování a výsledkem je že tu není žádné stávání se. Nastávání se nemůže stát, když nepostupuje.

Vzhledem k tomuto základnímu duchovnímu pravidlu, na kterém je vybudováno celé Stvoření Nejvyššího, můžeme říci, že náležitá duchovní hierarchie našeho života je následovná:

Duchovní aspekt našeho života je středem, kde sídlí Nejvyšší. Toto je nastávání. Toto je původ všeho ostatního nebo všech ostatních aspektů našeho života. Z toho postupuje všechno ostatní.

Aby tento aspekt mohl být náležitě projeven, musí postupovat. Duševní aspekt našeho života je postupováním duchovního aspektu našeho života. Všechny ideje, stavy a podmínky duchovního života jsou v procesu svého postupování transformovány na specifickou a jedinečnou duši, která produkuje duševnost tohoto ducha. Takže můžeme říci, že duševnost našeho ducha je naší duší. Jedinečné ideje našeho ducha se stávají jedinečnou duševností naší duše. Duševnost nám ve všech svých aspektech umožňuje, abychom byli sebeuvědomělí, sebevnímaví, seberealizovaní a sebeaktualizovaní. Ustanovuje vědomí velmi jedinečného, odlišného a zvláštního "já jsem".

Jakmile se toho dosáhne, vyhledá a vybuduje se forma projevu tohoto ducha a duše. V této formě, která může být nazvána tělem ducha a duše, se náš duch a duše skutečně stávají. Takže můžeme říci, že fyzický a tělesný život nebo všechny život vnějšků, je stáváním se našeho ducha a naší duševnosti.

Abychom mohli náležitě aktualizovat, realizovat a projevovat svou jedinečnou individualitu a její zvláštní "já jsem", jak je obsaženo v našem duchu, duši a těle, jsme naděleni různými odlišnými aspekty našeho života, které nám pomáhají dosáhnout tohoto cíle. Takže máme sexuální život, který nám pomáhá získat zkušenosti všeobsahující povahy. Máme svůj profesionální a pracovní život, který nám pomáhá projevovat naše jedinečné tvořivé snahy. Máme svůj rodinný život, který nám pomáhá vyvolat plnost naší přirozenosti. Máme svůj společenský život, který zajišťuje, že máme mnoho náležitých příležitostí k inspiraci a aktualizaci sebe

samých. Máme život volného času a život spánku, který nám pomáhá udržet naši životní energii v požadované a funkční kondici, abychom byli schopni angažovat se ve všech našich ostatních životních aktivitách.

Avšak bez ohledu na to, kterou cestou se dáme, nebo v jakých aktivitách jsme angažováni v jakémkoliv daném okamžiku, můžeme jasně zjistit dva důležité principy:

1. Všechny vznikají z idejí našeho ducha a zejména z přítomnosti našeho Stvořitele v našem duchu. Takže všichni jsme v každém případě duchovního původu bez jakékoliv výjimky a výluky.

2. Všechny slouží jednomu konečnému účelu – abychom byli skutečně samými sebou, abychom sdíleli plnost a kompletnost naší jedinečné přirozenosti nebo jedinečného aspektu Nejvyššího, který neseme sami v sobě, s každým jiným ve Stvoření Nejvyššího. Způsob, modalita a forma sdílení může nabývat mnoho faset a stylů. Ale všechny slouží tomuto konečnému a nejdůležitějšímu účelu.

Na tomto principu je vybudován a strukturován celý pozitivní stav Stvoření a Nejvyššího. Hierarchie duchovní organizace Stvoření Nejvyššího není strukturována lineárním způsobem, pokud se to týká jejího nastávání, postupování a stávání se. Nastávání anebo duchovní aspekty života; postupování čili duševní aspekty života; a stávání se, čili fyzické nebo vnější aspekty našeho života se vždy odehrávají v diskrétní modalitě. To jest, objevují se navzájem simultánně a synchronně. Diskrétnost jejich simultánní manifestace jasně potvrzuje jejich stejnou důležitost pro chápání a naplnění našich životů. Ačkoli začátek a konec jakékoliv aktivity je konečným duchovním naplněním, toto naplnění se nemůže odehrávat bez své duševnosti či duše, skrze kterou a kterou je naplnění prožíváno (když neexistuje zkušenost naplnění, neexistuje naplnění). Nemůže se odehrávat ani bez svého těla, skrze které a pomocí kterého toto naplnění produkuje své výsledky a následky. Bez svých výsledků a následků neexistuje ani zkušenost naplnění ani samotné naplnění. Naplnění je naplněno v kompletní manifestaci všech svých následků a výsledků. Ale účel je vždy duchovní. Neexistuje jiná realita než duchovní. Duchovní realita produkuje všechny ostatní reality ze sebe samé za účelem svého naplnění. Toto je diskrétní struktura duchovního naplnění.

Existuje však kontinuální či lineární aspekt duchovního naplnění našeho života. Naše denní aktivity následují v postupnosti od jednoho typu k jinému v cyklu. Ráno vstáváme z postele a umýváme se. Potom někteří z nás, když se oblečou, mají nějakou snídani nebo nápoj. Potom se angažujeme v nějakých pracovních aktivitách. Potom máme volný čas ve formě relaxace, sportu, zábavy a podobných aktivit. Někdy jdeme do kostela nebo čteme, nebo studujeme (duchovní a duševní aktivity). Někdy se milujeme, společensky stýkáme, trávíme čas s naší rodinou, a potom večer jdeme spát. Toto se odehrává každý den znovu a znovu.

Všechny tyto typy aktivit jsou, ve většině případů, sekvencí v čase a velmi často i v prostoru (pracovní místo, místo na zábavu, místo v kostele, místo na milování, společenské místo, rodinné místo, atd. jsou obvykle na jiném místě). Tyto lineární a sekvenční aktivity slouží simultánním, synchronním či diskrétním aktivitám našeho ducha, naší duše a našeho těla. Náš duch, duše i tělo simultánně a synchronně produkuje všechny tyto aktivity a jsou v nich angažováni. Bez nich nejsou nikdy možné žádné aktivity. Takže diskrétní modalita života a jeho lineární či

sekvenční aspekty jsou vzájemně závislé, vzájemně spojené a ve vzájemném vztahu a jeden bez druhého nemůže být a existovat.

Z tohoto popisu je velmi zřejmé, že všechny naše životní aktivity, protože slouží tomuto konečnému duchovnímu účelu, jsou stejně důležité.

V pozitivním stavu, kvůli stejnosti své důležitosti, jsou tyto aktivity vyváženy a integrovány takovým způsobem, aby dostávaly stejnou pozornost a měli stejnou příležitost ke své manifestaci. Žádný aspekt života kohokoliv není nikdy zanedbán nebo zdůrazněn víc než jakýkoliv jiný. Toto je logický výsledek takovéto praxe. Pokud všechny aktivity slouží, na svém úplném konci, jedné všeobecné duchovní příčině – být lepšími lidmi, duchovněji lidmi, víc samými sebou a sdílet všechno, čím jsme a co máme s každým – potom si všechny aktivity zaslouží být stejně aktualizovány a realizovány ve vyváženém a integrovaném způsobu.

Jen v takovémto uspořádání je možné totální a kompletní naplnění našeho života. Když neexistuje náležité vyvážení a integrace všech aspektů života, ze kterých život sestává, není možné pravé chápání a naplnění našeho života v jakékoliv modalitě, úrovni, stupni, kroku, světě, čase či dimenzi Stvoření nebo Zóny Vymístění. Toto je zásadní duchovní zákon, na kterém je založeno a vybudováno celé Stvoření a jeho život. Odvozuje se z Absolutní Přirozenosti Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího. Takováto je struktura této lásky a moudrosti. A protože Stvoření bylo stvořeno z této lásky skrze tuto moudrost, odráží v sobě tuto strukturu a potřebu vyvážení a integrace všech jeho aspektů.

V Nejvyšším jsou všechny aspekty Jeho/Jejího Absolutního Života absolutně integrovány, vyváženy a v jednotě. Ve Stvoření, které je relativní k Jeho/Jejímu Absolutnímu Stav, se tato potřeba jednoty, vyvážení a integrace odráží v náležitém vyvážení a ve stejných příležitostech k odehrávání se všech životních aktivit a aspektů. Pokud je něco zanedbáno, jednotu je porušena a integrace života nemůže být účinně prožívána. Něco důležitého by chybělo. Nedostatek toho něčeho znemožňuje život, aby byl náležitě chápán a naplněn.

Takže v pozitivním stavu je vždy zajištěno, že je k dispozici a že existuje vyvážené zastoupení a aktualizace všech životních aktivit. Pomocí takového uspořádání je život pozitivního stavu navždy zachován.

Je důležité si uvědomit, že struktura pravého pozitivního stavu a jeho pravý život je takovýmto vyváženým a integrovaným životem. Toto je pravá přirozenost pozitivního stavu. *Toto je pozitivní stav.* Jakákoliv odchylka od tohoto principu porušuje přirozenost pozitivního stavu a pozitivní stav již více není pozitivním. Z tohoto důvodu, pokud je vyvážený a integrovaný životní styl zachován a plně pro jeven, žádný negativní stav nemůže nikdy přijít do své plodné zralosti.

Aby se mohl iniciovat a aktivovat negativní stav, bylo nutné porušit vyváženost a integraci pozitivního stavu. Jak si pamatujeme z předcházejících kapitol, aktivátoři negativního stavu vedli svůj, takřikajíc, frontální útok proti pozitivnímu stavu pomocí genetické změny fyzické formy lidí a restrukturalizace jejich duchovnosti a mentality. Hlavní nápor jejich úsilí byl zaměřen k zajištění porušení této vyváženosti a integrace. Nejlepším způsobem vykonání toho bylo zdůraznit jeden aspekt života víc než druhý, nebo udělat jeden aspekt významnějším nebo životně důležitějším než jiný.

Protože pseudotvůrci věděli, že nejrozhodnějším aspektem k náležitému vyvážení a integraci života byl duchovní aspekt, protože je vytvářejícím faktorem všech ostatních aspektů, neexistoval lepší způsob aktivace negativního stavu, než nezdůraznit důležitost duchovního aspektu a uvést do dominance nejzjevnější a nejexternější aspekt – materiální nebo fyzický, či tělesný aspekt života. Tímto aktem byl na této Zemi a v celé Zóně Vymístění ustanoven převrácený životní styl.

Takže duchovní život byl dán na poslední místo seznamu životních priorit (nebo byl z tohoto seznamu úplně eliminován) a na první místo tohoto seznamu byl dán fyzický, vnější, tělesný, materiální život. Toto je přesný opak pravé reality života, jaká je v pozitivním stavu. Poslední místo v pozitivním stavu samozřejmě neznamená méně důležité nebo zanedbatelné místo. Jak bylo uvedeno výše, všechny aspekty života v pozitivním stavu jsou stejně důležité, je o ně stejně postaráno a jsou náležitě vyváženy a integrovány. Poslední místo v pozitivním stavu znamená jen výsledek a následnost něčeho, co tomu předchází. Takže je následností něčeho, ale následnost něčeho je také důležité a také potřebné jako to něco, protože bez následnosti by toto něco nemohlo být nikdy manifestováno.

Tato situace však byla využita pseudotvůrci k překroucení pravé reality tím, že poslední místo zároveň udělali nejméně důležitým a nejméně potřebnou složkou života. Z tohoto důvodu pseudotvůrci pozměnili a restrukturalizovali lidskou mentalitu a lidské tělo takovým způsobem, aby odřízli většinu přístupu k našemu pravému duchovnímu a pravému mentálnímu zdroji. Upřeli soustředěnou pozornost na naše fyzické tělo a na vnější svět. Když jsme nuceni věnovat většinu našeho času a našeho vědomí našim fyzickým aspektům a našemu prostředí (vnější svět, na kterém bylo naše tělo učiněno závislým ve svém přežití), logicky usoudíme, že toto je nejdůležitější aspekt našeho života a všechno ostatní je buď méně důležité, nebo vůbec nedůležité. A protože všechno naše vědomé Uvědomění bylo úplně odříznuto od schopnosti vnímat jakoukoli jinou realitu než naše fyzické tělo a přírodní svět nebo naše fyzické prostředí, přišli jsme k devastujícímu závěru, že neexistuje žádná jiná realita než realita našeho fyzického světa.

Takto byla porušena vyváženost a integrace našeho života a umožněna aktivace negativního stavu. Takže žijeme ve světě negativního stavu, který má všechno vzhůru nohama a překroucené. Výsledky tohoto zvráceného uspořádání jsou živě ilustrovány krvavou historií lidstva a všemi obyvateli všech oblastí Zóny Vymístění jako i našimi vlastními denními problémy, těžkostmi, bédami, utrpeními, starostmi, chorobami, neštěstím, atd.

Pseudotvůrci velmi důkladně zajistili, aby lidem na této Zemi nebylo ponecháno žádné vědomí pravé duchovní reality, včetně vědomí existence jiných oblastí samotné Zóny Vymístění. Celkem vzato, nejsme si ani vědomi, že existuje nějaká Zóna Vymístění, nemluvě už o nebesích nebo o jiných dimenzích, které jsou plné obyvatel.

Kdyby pseudotvůrci nechali nedotknutou naši schopnost vědomě vnímat jiné oblasti Zóny Vymístění a komunikovat s nimi, selhali by ve své snaze udržet negativní stav a všechny související zkušenosti na příliš dlouhé časové období. Lidé by poznali pravý zdroj a původ negativního stavu a odmítli by postupovat podle něj. Z tohoto důvodu bylo nutno úplně zrušit jakoukoli možnost vědomého vnímání jakýchkoliv jiných světů ať už v pravé duchovní realitě, nebo v pravé fyzické realitě, nebo v Zóně Vymístění. Tímto aktem pseudotvůrci dosáhli svého hlavního cíle v

přesvědčení mnohých lidí, že neexistuje žádná jiná realita mimo reality jejich vlastního světa, nebo když existuje nějaká jiná realita, je jen předpokladem, který nemůže být potvrzen žádnými fyzickými smyslovými orgány. Nemůžeme ji vidět našima fyzickými očima, nemůžeme ji slyšet našima fyzickými ušima, nemůžeme ji ochutnat našimi fyzickými ústy, jazykem, nemůžeme se jí dotknout naším fyzickým tělem atd. A protože genetická změna našich fyzických smyslových orgánů jim znemožňuje, aby pociťovali nebo vnímali cokoli jiného než naše vnější prostředí, je velmi lehké udělat vědecký závěr, že nic nemůže bez jakýchkoliv pochybností dokázat, že existují nějaké jiné světy či reality, nebo obyvatelé.

Dokonce i lidé, kteří jsou duchovně založeni, jsou svou genetickou strukturou nuceni do neustálého porušování vyváženého a integrovaného života, to jest pravého duchovního života. Většina z nás musí věnovat větší pozornost vnějším, světským, materiálním, fyzickým a tělesným aktivitám a vynakládat na ně většinu svého denního času, protože naše přežití na této Zemi na nich závisí, resp. bylo pseudotvůrci učiněno závislým. Když je toto tak důležitý faktor, není "přirozené" usoudit, že to tak má být? Takže většina duchovních lidí končí v nevyváženém a chudobně integrovaném životním stylu. Skoro se zdá, že je to taková nevyhnutelnost.

Někteří lidé, aby překonali tuto takzvanou nevyhnutelnost, izolují se od jiných lidí v kláštorech, na odloučených místech a podobných místech. Tam se snaží praktikovat svou duchovnost. Ale není to nic platné, protože jdou do opačného extrému, přehlížejíce fyzickou realitu, kterou považují za nereálnou a za iluzi. Takže upadají do nepravd, do pastí připravené pro ně negativním stavem, věříc, že mohou dosáhnout vyvážený a integrovaný život, pokud se omezí v některých oblastech svých životů. Jakékoliv omezení je však z negativního stavu. Takovýmto konáním podporují negativní stav tolik jako ti, kteří přehlíží duchovní aspekt života. Nechtějí si uvědomit, že nemohou získat vyvážený a integrovaný život vyloučením některých důležitých aspektů tohoto života. Zavádějí sami sebe do víry, že vnější či fyzický aspekt života je jen iluzí nebo tím, co indická filozofie nazývá "mája". Takovýmto konáním tito lidé porušují principy pozitivního stavu. Proto nemohou být v pozitivním stavu bez ohledu na to, jak svatě a zbožně vypadají, konají a chovají se.

Vzhledem k těmto faktům, jak potom můžeme přijít k pravému chápání a naplnění našeho pozemského života?

Především je nutné přijmout ten fakt, že náš pozemský život není jediným typem života; že náš svět není jediným možným světem; že realita, kterou vnímáme svými fyzickými smysly či smyslovými orgány, není jedinou realitou; že náš život se ani nezačíná ani nekončí na této Zemi; a proto se neodvozuje z našeho fyzického těla ani ze žádných částí hmoty ani na nich nezávisí.

Za druhé je nutné, abychom si všichni konečně uvědomili, že jsme produktem rozsáhlé genetické změny, vykonané takzvanými pseudotvůrci, skrze kterou je zobrazován, projeven, aktualizován a realizován život bez pravé duchovnosti, bez Nejvyššího a bez pravého vyvážení a integrace.

Za třetí je nutné si uvědomit, že kvůli této situaci nežijeme v pravém Stvoření, ale v Zóně Vymístění, kde takovýto život je možný a může nést své plody. Všechny naše problémy, bědy, utrpení, těžkosti a starosti jsou plody takového života.

Za čtvrté je nutné si uvědomit, že toto je svět vzhůru nohama, ve kterém je všechna realita zvrácená a zfalšovaná, a tedy ve kterém je všechno naše poznání, vnímání, pocity, přání, touhy, chtění, chápání nebo cokoliv, co máme, bez jakýchkoli výjimek a výluk buď zkreslené, nebo úplně nepravdivé.

Majíc toto a podobné poznání toho, co tento pozemský život vlastně je, můžeme nabýt náležitě chápání a naplnění našeho pozemského života.

Ale proč je to tak, že jsme částí tohoto pseudoživota, a jak postupovat při naplňování jeho účelu?

Tyto a podobné otázky byly zodpovězeny v knize nazvané "Kdo jsi a proč jsi zde?". Tady si zopakujeme jen to, že jsme všichni souhlasili ze své vlastní svobodné vůle být zde a ilustrovat některé aspekty pravé přirozenosti negativního stavu a naučit se, jak jej překonat. Rozliční lidé naplňují účel svého života rozličným způsobem a formou. Ale v konečném smyslu všichni přispíváme k důležitému duchovnímu poučení pro všechny ve Stvoření Nejvyššího a v Zóně Vymístění.

Když jsme se dobrovolně rozhodovali přijít sem, taktéž jsme se dobrovolně rozhodli přijmout všechny podmínky, které existují na této Zemi. Souhlasili jsme také s tím, abychom neměli žádné vzpomínky na to, že všechny tyto věci se odehrály takto, a že existuje něco jiného nad tím a za tím, co si pamatujeme během našeho pozemského života.

Jeden z hlavních účelů našeho bytí tady, je ilustrace negativního stavu. Jediný způsob, jak může být negativní stav ilustrován, je odhalení jeho pravé povahy. Pravá povaha negativního stavu je odhalena v našich problémech, bédách, utrpeních, těžkostech, nepřátelstvích, agresivitách, hněvu, strachu, nenávisti, závisti, atd., a v bojích každodenního života a, co je nejdůležitější, ve způsobu a formě, kterými je překonáváme a zdoláváme. Tímto aktem ilustrujeme všem ve Stvoření Nejvyššího, že bez ohledu na to, co se odehrává v meziobdobí, je jediným výsledkem našeho života triumf pozitivního stavu a konečná eliminace negativního stavu.

Nejlepší možnou zbraní k odstranění našich problémů nebo jakékoliv negativity, kterou máme a prožíváme, je učit se žít vyvážený život a usilovat o integraci všech aspektů našeho pozemského života. Abychom to mohli udělat, musíme přeuspořádat naše priority a sladit se s životním stylem pozitivního stavu.

Vyvážený a integrovaný život může být pojímán následovně:

1. První prioritou vyváženosti integrovaného života je bezpodmínečná nutnost uznání, přijetí a aplikace toho faktu, že všechen život, jako i náš osobní, individuální život, ve všech svých aspektech, úrovních, krocích a stupních, vyvěrá z Absolutního Zdroje Života – z Nejvyššího, Který/Která je Pánem Ježíšem Kristem. Protože Nejvyšší je Absolutní Duchovní Bytostí, skutečně vyvážený a integrovaný život může být náležitě regulován jenom Pánovými duchovními principy Lásky a Moudrosti.

Proto musíme přijmout a začlenit tyto duchovní principy do našeho každodenního života. Podívej se na formulaci některých z těchto principů v první kapitole této knihy a v knize "Hlavní ideje Nového Zjevení". Neschopnost uznat, přijmout a aplikovat tento princip v našich životech, eliminuje nejdůležitější nástroj vyvážení a

ucelení našeho pozemského života. Naší neochotou takto konat, podporujeme a napájíme negativní stav a donekonečna zvětšujeme všechny naše problémy a bědy nebo cokoliv tohoto druhu, co máme. Když odmítáme pravý zdroj všeho dobrého a pozitivního, v našem životě pak nemůžeme mít nic z toho, co je skutečně dobré a pozitivní. Skončíme s falešným dobrem a s falešnou pozitivností, které nám, v konečném smyslu, nepřinášejí nic jiného, než těžkosti, problémy a neštěstí. Bez ohledu na to, jak se přechodný stav tohoto pseudodobra a pseudopozitivity cítí nebo jeví, někde na cestě našeho pozemského života se z něj unavíme, nebo se jím nasytíme, nebo nám přinese všelijaké fyzické, emocionální, duševní, sexuální, sociální, finanční, ekologické, rodinné a pracovní poruchy.

Jak dokážeme, že tento princip je nejdůležitější k vyvážení a integraci našeho pozemského života? Jednoduše tím, že se podíváme na to, co se odehrává v našem životě a v životě lidstva na této Zemi. Tento život byl a je modelován na úplném ignorování tohoto principu, nebo na podcenění jeho životní důležitosti k náležitému, úspěšnému a efektivnímu vyvážení a integraci našeho života.

Pokud nedokážeme vidět pravou realitu této situace, jsme úplně slepí a hluchí.

2. Principy Božské Lásky a Božské Moudrosti Pána Ježíše Krista se projevují v naší schopnosti a potřebě milovat a být moudrý. Zdrojem této schopnosti a potřeby je Ten/Ta, Kterého/Které Esencí a Substancí je Čistá Láska a Čistá Moudrost. Z tohoto zdroje vznikl náš život. Proto je jen přirozené, že všechna naše láska je zaměřena ke svému zdroji – k Pánu Ježíši Kristu. V takovémto zaměření naší lásky je její pravá moudrost. Je moudré milovat Boha nadevšechny a nadevšechno kvůli tomuto principu. Protože přirozeností Nejvyššího je Absolutní Vyváženost a Absolutní Integrace všech aspektů Absolutního Života, tak pokud milujeme Nejvyššího nadevšechny a nadevšechno, mimovolně si osvojujeme vyvážený a integrovaný život. Takový je výsledek této lásky. Protože Bůh je v nás, milováním této Přítomnosti v nás nadevšechny a nadevšechno vyvoláváme všechny pozitivní a dobré stavy této Přítomnosti, které jsou následně přenášeny do našeho každodenního života. Toto je jediný způsob, jak můžeme vyvolat něco pozitivního a dobrého. Milováním pozitivního a dobrého, to jest milováním Absolutního Zdroje všeho pozitivního a dobrého – Pána Ježíše Krista, vyvoláváme v našich životech nebo přivádíme do našich životů všechno pozitivní a dobré. A protože všechno pozitivní a dobré je vždy vyvážené a integrované, skrze takovouto lásku získáváme vyvážený a integrovaný život.

Princip zde stanoví velmi jasně: není možný žádný jiný skutečně šťastný, vyvážený, integrovaný, moudrý a láskyplný život, než skrze milování Boha nadevšechny a nadevšechno. Toto je pravá Moudrost našeho Života. Pokud skutečně milujeme Boha nadevšechny a nadevšechno, jsme velmi moudří. Žádný jiný zdroj moudrosti nikdy neexistoval, neexistuje, ani nikdy existovat nebude. Když nemilujeme Boha, skončíme milováním bídy. Musíme něco milovat. Taková je přirozenost našeho života. Milovat znamená žít. Takže když nemilujeme Boha, nemilujeme nic dobrého a pozitivního. Skončíme milováním všeho zlého a negativního. Abychom rozumově zdůvodnili, omluvili a prominuli tuto negativní lásku, prohlašujeme všechno zlé a negativní za skutečně dobré a pozitivní. Takže se stáváme otroky negativního stavu. Toto je samozřejmě výsledek v jednostrannosti nebo v nakloněnosti na jednu stranu našeho pozemského života. Nakloněnost na jednu stranu, disproporce a zmatek našeho pozemského života je zdrojem všech našich běd, problémů, utrpení, bolestí

a neštěstí, jako také všech ukrutností a ohavností, které se odehrávají na této Zemi od doby takzvaného "Pádu", to jest od doby aktivace negativního stavu.

3. Pán Ježíš Kristus je přítomen v nás, jako i ve všech ostatních. Když Jej/Ji máme milovat nadevšechny a nadevšechno kvůli principu (protože, jediné takovýto je skutečně vyvážený a integrovaný život a neexistuje žádný jiný způsob), potom následkem této lásky je láska ke všem ostatním a k sobě samému.

Jak bylo uvedeno předtím, je nemožné milovat Boha, když nemilujeme každého v Jeho/Její Stvoření. Přítomnost Stvořitele se projevuje v Jeho/Její Stvoření. Proto pokud nemilujeme jiné a sami sebe, nemilujeme Nejvyššího. Podobně, když nemilujeme Nejvyššího, nemilujeme ostatní ani sami sebe. Toto je tajemství pravé lásky. Bez ohledu na to, co si myslíme, pokud nemilujeme Boha, nemůžeme skutečně milovat sami sebe nebo ostatní.

Je nemožné separovat jedno od druhého, protože nejsme ničím jiným než schránkami a nádobami Božské lásky. Pamatujete si, že "já jsem" je jen proto, že Bůh Je. Sebeláska, bez lásky k Bohu nadevšechny a nadevšechno a bez lásky k ostatním, není pravou láskou, ale ukradenou emocií, která byla zvrácena, aby umožnila zaměřovat lásku na sebe s vyloučením všech a všeho ostatního. Kdyby toto bylo pravou láskou, nikdy bychom neskončili se všemi našimi životními problémy, bédami, utrpeními, hrabivostí, lakomství, podezřívavostí, žárlivostí, závistí, pomstychtivostí, vraždami, násilím, válkami nebo s čímkoli tohoto druhu, čeho máme v hojnosti na této pseudozemě. Pravá láska nemá takové emoce či stavy. Jsou destruktivní. Pravá láska buduje a neničí. Sebeláska je však vybudována výlučně na takovýchto negativních a protivných emocích.

Takže žádná jiná láska než láska Boží v nás a v jiných, a tudíž láska k ostatním a sobě samým nemůže a nesmí být výsledkem v jakékoliv zkušenosti a ustanovení vyváženého a integrovaného života. Tedy abychom mohli prožívat, získat, mít a udržet si skutečně vyvážený a integrovaný život, máme milovat Nejvyššího v nás a v jiných nadevšechny a nadevšechno. Takže máme milovat ostatní a sebe sama kvůli Nejvyššímu, kterým je Pán Ježíš Kristus. Takovýmto konáním naplňujeme účel našeho života na této Zemi nebo kdekoli jinde a můžeme eliminovat nevyvážený a neintegrovaný negativní stav z našeho života.

4. Abychom do našeho pozemského života mohli přivést vyvážené a integrované žití, musíme uznat, přijmout a aplikovat následující fakt: Ve všeobecném smyslu jsme byli stvořeni za účelem přijímání, dávání, sdílení a oplácení toho, čím jsme a co máme. Právě pro tento samotný účel náš Stvořitel, Nejvyšší, Který/Která je Pánem Ježíšem Kristem, vložil do nás jedinečný a odlišný aspekt Jeho/Jejího života. Nikdo jiný nemá ani nemůže mít stejný aspekt jako já. Nemůžeme mít v sobě stejný aspekt jako druzí lidé. Jsouc Absolutní, Nejvyšší nemůže vložit do něčeho, co je stvořeno, úplnost všech Jeho/Jejích aspektů. Stejně je rozděluje nekonečnému počtu a rozmanitosti obyvatel Jeho/Jejího Stvoření, aby je mohli vzájemně sdílet a aby takto, skrze tyto aspekty jednoho v druhém, mohli lépe poznat Nejvyššího. Lepší poznání Nejvyššího umožňuje hlubší a větší lásku k Nejvyššímu. Čím hlubší láska k Nejvyššímu, tím hlubší láska k jiným a k sobě samému.

Kvůli tomuto uspořádání je životně důležité a rozhodující, abychom se stali samými sebou. Čím víc se stáváme samými sebou, tím více pravé přirozenosti aspektu

Nejvyššího se v nás projevuje a je k dispozici ve své čistotě ke sdílení se všemi ostatními.

Takže je to má povinnost, právo, závazek a výsada vůči Bohu a vůči všem být skutečně samým sebou. Když nedokážu být svou pravou přirozeností, nebo pokud se snažím nebo toužím být takovým nebo podobným, jakým je někdo jiný, nebo když chci imitovat někoho, nebo přizpůsobit se uniformitě a standardům vnějších, společenských požadavků, když popírám sebe samého a Nejvyššího ve mně, jako i privilegium každého jiného poznat mé pravé já, jak bylo stvořeno Nejvyšším, takovými konáními ničí vyváženost a integraci svého života.

Takže pravý vyvážený a integrovaný život je možný, jenom když přijímáme naši pravou přirozenost, jak byla stvořena Nejvyšším, a za tím účelem, za jakým byla stvořena Nejvyšším, a zůstáváme vždy věrni svému pravému pověření. Takovými konáními efektivně a úspěšně eliminujeme negativní stav z našeho pozemského života a vracíme se na své náležité místo.

5. Je nemožné vést vyvážený a integrovaný život z pozice vzhůru nohama, do které byl náš svět násilím donucen. Ale tento svět sestává z lidských bytostí, které samy sebe a svůj svět udržují v této zvrácené pozici. Takže abychom mohli napravit tuto situaci, musíme změnit náš životní styl zásadnějším a revolučnějším způsobem. Musíme odmítnout život, který nás napájí všelijakými iluzemi, že neexistuje žádná jiná realita, než ve které žijeme. Musíme začít sledovat náležitý proud života, od duchovního, k duševnímu, k fyzickému, k ekologickému, k vnějšímu, atd. Takže duchovní zřetel našeho pozemského života musí být umístěn do své náležité pozice a musí mu být věnována stejná péče jako všem ostatním.

Když nezačneme odvozovat všechno z duchovních principů proudících z Nejvyššího, nemůžeme nikdy prožít skutečně vyvážený a integrovaný život bez ohledu na to, jak velmi bychom se snažili a bez ohledu na to, co bychom dělali.

Je úplnou marností snažit se být šťastným, spokojeným a uspokojeným pomocí prostředků, které samy v sobě neobsahují nic z pozitivní přirozenosti. Ale toto je přesně to, co lidé na této Zemi a v celé Zóně Vymístění činí od aktivace negativního stavu. Takže musíme znovu objevit náležité duchovní a mentální nástroje, které jsou vybudovány ze všeho pozitivního a dobrého, a začlenit tyto nástroje do našeho života, abychom získali a prožívali pravé štěstí, spokojenost a uspokojení. Žádné takovéto zkušenosti nejsou dostupné, když porušujeme hlavní princip Stvoření, že všechno nastává v duchu, postupuje do duše a stává se v těle. Protože štěstí, spokojenost a uspokojení jsou vlastní vyváženému a integrovanému životu, může nám je přinést jen vyvážené a integrované každodenní žití. Neexistuje žádný jiný způsob získání skutečně vyváženého a integrovaného života.

6. Jak bylo uvedeno mnohokrát předtím, náš život sestává z odlišných úrovní a aspektů. Protože všechny jsou ze stejného života, náš život se může náležitě žít a projevovat, jenom pokud všechny jeho aspekty a úrovně mají náležitou a stejnou příležitost k aktualizaci, realizaci a manifestaci. Když budeme upřednostňovat jeden aspekt před druhým, skončíme v nadužívání jednoho a v nedostatečném využití druhého. Toto je výsledek velké nevyváženosti a život v nás trpí. Z takového nevyváženého života vzniká mnoho duchovních, duševních, emocionálních, intelektuálních, sexuálních, fyzických, společenských, rodinných, pracovních, vládních, atd. problémů a utrpení.

Zdali máme někdy ustanovit vyvážený a integrovaný život v našem každodenním žití, musíme se naučit strukturovat náš denní život takovým způsobem, abychom dávali stejnou příležitost všem aspektům našeho života, aby byly náležitě manifestovány. Takže se musíme naučit věnovat stejnou pozornost našemu duchovnímu blahobytu, našemu duševnímu blahobytu, našemu fyzickému blahobytu, našemu sexuálnímu blahobytu, našemu profesionálnímu a pracovnímu blahobytu, našemu rodinnému blahobytu, našemu společenskému blahobytu a našemu blahobytu volného času a spánku. Stejný ohled a péči o všechny výše uvedené aspekty našeho každodenního života v postupnosti od duchovního, k duševnímu, k fyzickému, atd., celou cestou až k životu volného času a spánku, je tím, co znamená náležitě vyvážený a integrovaný život. Když zanedbáváme, nebo i jen nepatrně podceňujeme nebo přeceňujeme jakýkoliv z těchto aspektů, porušujeme duchovní pravidlo vyvážení a integrace. Ignorování jednoho nebo dvou nebo několika aspektů našeho života tvoří vážný problém, který nám znemožňuje, abychom se stali skutečně sami sebou a náležitě chápali a naplnili náš pozemský život. Takovýmto konáním podporujeme, napájíme a zvětčujeme negativní stav v nás. Takže abychom se zbavili negativního stavu, musíme důkladně přehodnotit náš současný životní styl a přeuspořádat jej takovým způsobem, abychom ustanovili náležitou duchovní hierarchii života, která zahrnuje všechny jeho početné aspekty na stejném základu, dávajíc jim všem příležitost k aktualizování, realizování a náležitému projevení. Jen takovým způsobem se můžeme skutečně naučit žít vyvážený, integrovaný život.

7. Devastující a osudnou kondicí pro náležitě vyvážený a integrovaný život na této Zemi je naše neochota sdílet všechno, čím jsme a co máme, bezpodmínečně se všemi ostatními a všech ostatních s námi. Vyvinuli jsme pocit vlastnictví, výlučnosti, majetnictví, žárlivosti, nepřístupnosti, nedotknutelnosti, výlučných práv, omezení, ohraničení, zákazů, tabu a mnoho jiných podobných špatných a negativních pocitů, které znemožňují, aby nastalo náležitě božské sdílení.

Lidé jsou ochotni sdílet některé věci, ale některé jiné věci vylučují z tohoto sdílení na tom základě, že jsou soukromé a jejich vlastním majetkem, a že na to mají výlučné právo. Tyto věci jsou žárlivě hlídány až do té míry, že se cítíme v právu, abychom zranili, nebo dokonce zabili jiné, když se vetrou do našeho soukromého života, vlastnictví nebo rodinného života, nebo k našemu manželskému partnerovi či k dětem, atd.

Tento typ životního stylu je naneštěstí schválen a chráněn občanským zákoníkem, mravními, společenskými a náboženskými zákony a ohledy. Je vyvinut spletitý justiční systém, který toleruje, podporuje a chrání lidi, aby byli takto negativní. Toto je zvláště pravdou ohledně sexuálního života, rodinného života a společenského života. Bezpodmínečné sdílení je v takovýchto oblastech považováno za nemravné, zvrácené a destruktivní pro život společnosti ve všeobecnosti.

Tato situace, samozřejmě, znemožňuje, aby náš pozemský život splnil svůj hlavní a pravý účel – dávání, přijímání a sdílení s bezpodmínečnou láskou a její moudrostí (nevnučené sdílení nebo sdílení jen s těmi, kteří jsou ochotni oplácet bez jakýchkoliv postranních nebo sobeckých motivací a úmyslů). Takže náš nevyvážený a neintegrováný život je nám vnucen ustanovenými zákony, pravidly, nařízeními, omezeními, tabu, ohraničeními a očekáváními, které jsme povinni dodržovat. Jinak bychom skončili potrestaní. Toto je vážné dilema.

Abychom mohli změnit tuto situaci, potřebujeme nesmírnou a intenzivní duchovní, duševní, mravní, sexuální a společenskou revoluci, která by svrhla takováto ustanovení, tradice, konvence, zvyky nebo cokoli tohoto druhu, co máme.

Potřebujeme se naučit dávat, přijímat, sdílet a oplácet v duchu bezpodmínečné lásky a její moudrosti. Potřebujeme se osvobodit od všech ukrutností a ohavností sebe výjimečnosti, vlastní neomylnosti, majetnictví, vlastnictví jiných, žárlivosti, závisti, hrabivosti a egoismu, jež jsou společensky a zákonem schváleny v tak mnohých oblastech našeho života.

Kvůli tomu je neustále porušován jeden z nejdůležitějších požadavků našeho života, a proto na této Zemi nemůžeme nikdy ustanovit vyvážený a integrovaný život, pokud existuje tato situace.

Výše uvedené typy pocitů a postojů mohou být považovány za jeden z nejdůležitějších prostředků, nástrojů a zbraní negativního stavu pro jeho úspěch a vzkvétání. Jestli máme někdy eliminovat negativní stav z našich životů (všechny naše problémy), musíme se zbavit této hlavní mocné zbraně našeho úhlavního nepřítele – negativního stavu. Jen potom můžeme začít prožívat to, co vyvážený a integrovaný život vlastně ve skutečnosti je.

8. Jakoukoli práci k ustanovení vyváženého a integrovaného života musíme začít sami se sebou individuálně. Nemůžeme změnit druhé, ale můžeme změnit sebe samotné. Takovýmto konáním se můžeme stát živým příkladem pro jiné, demonstrující jim našim novým životem, že takováto změna je nejen možná, ale také velmi žádoucí a příznivá.

Nemůžeme však změnit sebe sama pomocí vnějších prostředků nebo očekáváním, že někdo jiný přijde a změní nás. Až dosud jsme byli drženi negativním stavem v nás ve vnějším světě, pryč od nás samých. Musíme se naučit překonávat tento devastující špatný zvyk – vždy se dívat ven na někoho jiného či na něco jiného, a najít cestu zpět domů – do svého vlastního nitra, ke svému pravému duchu a duši a, co je nejdůležitější, k našemu nebeskému Rodiči, k našemu Stvořiteli, Který/Která je Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus.

Takže se musíme naučit jít do nitra a ustanovit náležitý vztah se svým pravým já, se všemi aspekty své mysli, se všemi jinými dimenzemi a s jejich obyvateli, se všemi těmi, kteří jsou neustále v nás, dokonce i když si jich nejsme vědomi na naší vědomé úrovni, se svou pravou Niternou Myslí (naš duch) a s pravým Nejvyšším v nás.

Opětovné spojení se svým původním Zdrojem, který můžeme najít jen ve svém nitru, je hlavním prostředkem, pomocí kterého může být eliminován negativní stav a namísto toho pevně ustanoven vyvážený a integrovaný život. Pokud věříme, že jakýkoliv jiný způsob může dosáhnout tohoto cíle, jsme pošetilí.

Proto musíme hledat odpovědi na všechny otázky ne mimo, ale uvnitř sebe samého. Jen z této pozice se můžeme naučit skutečně pochopit a naplnit náš pozemský život ke spokojenosti našeho Stvořitele a k naší vlastní spokojenosti. Jen odsud se můžeme naučit, jaký je pro každého jednoho individuálně nejefektivnější, nejprůměrnější a nejúspěšnější způsob vyváženého a integrovaného života.

Neexistují žádné vnější prostředky, uniformně aplikovatelné na každého, které by nám mohly dát toto životně důležité poznání. Všichni jsme odlišní a potřebujeme odlišné způsoby, typy a styly vyváženého a integrovaného života. Tento způsob, styl, obsah, struktura, postupnost a čas, který potřebujeme věnovat každému aspektu života, je dostupný jenom v našem nitru. Nikdo jiný nemá toto poznání. Z tohoto důvodu, pokud nejdeme do svého vlastního nitra, nemůžeme nikdy nic náležitě poznat. Takže nikdy bychom nemohli být vyvážení a integrovaní.

9. A konečně, ustanovení vyváženého a integrovaného života závisí do značné míry na tom, nakolik jsme ochotni a připraveni přijmout realitu života, jak byla popsána v této knize a v jiných knihách takzvaného Nového Zjevení.

Jedním z hlavních prostředků našeho úspěchu v tomto jako i v jakémkoliv jiném ohledu, je naše ochota být otevřené mysli a pružní. Život je neustálým duchovním pokrokem. Všechno v něm je vždy proměnlivé, měnitelné a odlišné. Když nesledujeme tento proud, uvázneme někde na cestě životem a namísto postupování vpřed upadneme do většího stupně strnulosti, jednostrannosti, úzkoprsosti, dogmatismu, fanatismu a lpění jen na jediném způsobu života, poznání a chápání. Jestli nejsme ochotni podívat se na sebe a vidět tento požadavek života, a když nejsme ochotni uznat, že se musíme změnit a zbavit se všeho, co zamotalo náš život až do tohoto okamžiku, jsme věrnými otroky pekel a jejich vládců.

Pokrok, růst a zlepšení života, a tudíž vyvážený a integrovaný život není možný bez naší ochoty změnit se. Byla nám Nejvyšším dána věčná schopnost změnit se, abychom mohli žít život neustálého duchovního a všezahrnujícího pokroku.

Negativní stav neustále napadá naši ochotu využít této schopnosti změny sebe samého. Uzavírá naši mysl, abychom necítili žádnou potřebu vyhledávat nějakou změnu, abychom se rozhodli zůstat polapeni negativním stavem ve stagnující kondici.

Pocitování potřeby změny si od nás vyžaduje, abychom udrželi svou mysl otevřenou a abychom byli pružní. Proto se musíme naučit rozeznávat smrtelné nebezpečí naší neochoty změnit se v jakémkoliv daném okamžiku. Stagnace v jedné kondici a místě je duchovní smrtí. Je peklem. Je ničitelem vyváženého a integrovaného života.

Z toho důvodu, abychom uspěli v naší snaze žít vyvážený a integrovaný život, doporučuje se nám jít do nitra a poprosit, abychom dostali silnou touhu, ochotu a odhodlání změnit se, kdykoliv je to potřebné a nutné a vždy udržet svou mysl a srdce otevřené a být pružní, abychom přijali jakékoliv nové ideje o životě i o všem jiném. Tímto způsobem můžeme přispět k eliminaci negativního stavu v nás i ve všeobecnosti a k ustanovení pravého života vyváženosti a integrace.

Abychom toho dosáhli, doporučuje se nám vykonávat následovná či podobná cvičení:

CVIČENÍ PRO VYVÁŽENÝ A UCELENÝ ŽIVOT

1. Vejděte do svého nitra způsobem načrtnutým v předešlých kapitolách a v knize „Kdo jsi a proč jsi zde?“ (kapitola 4).

2. Navažte kontakt se svou pravou Niternou Myslí a poproste, abyste byli opětovně přivedeni ke všem přítomným lidem z pozitivního stavu (ke všem vašim Duchovním rádcům. Doposud byste měli mít osm Duchovních rádců – jednoho pro duchovní život, jednoho pro duševní život, jednoho pro fyzický a tělesný život, jednoho pro sexuální život, jednoho pro profesní a pracovní život, jednoho pro rodinný život, jednoho pro společenský život a jednoho pro život ve volnu a během spánku).

Ve vší pokoře, skromnosti a poníženosti poproste Nejvyššího, aby se stal vaším Nejvyšším Duchovním Rádcem, Který/Která bude mít na starosti vyvážení a sjednocení vašeho života. Musíte si pamatovat, že jen Nejvyšší vám může pomoci a může být skutečným Zdrojem vyvážení a sjednocení čehokoliv.

Promluvte si se všemi vašimi Duchovními rádci o různých aspektech vašeho života, které každý jeden z nich reprezentuje. Zeptejte se jejich na všechno, co je třeba, jaké jsou vaše současné problémy, co vám chybí, zdali vůbec něco, a co je třeba z hlediska každého z nich udělat.

3. Poproste Nejvyššího, aby do vaší pozornosti uvedl úplně všechny problémy a zdroje, způsobující nevyváženost a nesjednocení vašeho života. Které aspekty svého života neustále přetěžujete či přepínáte, případně nadměrně využíváte? Které aspekty ignorujete, podceňujete a nenáležitě zahrnujete do svého života?

4. Poproste o milosrdenství a odpuštění za to, že jste to tak dělali a že jste byli tací; za zanedbávání náležitosti vyvažování a sjednocování vašeho života a poproste o pomoc při zbavování se všech těch nedostatků, problémů a důvodů, které byly v pozadí vašeho škodlivého životního stylu. Použijte bílou záři přicházející od Nejvyššího, pronikající do vás a odstraňující to všechno, jako i napravující a uzdravující ve vás všechno, co je třeba napravit a uzdravit.

5. Meditujte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a poproste všechny vaše Duchovní rádce a Nejvyššího, aby vám pomohli pochopit, přijmout a aplikovat všechny duchovní principy ve vašem životě (po ověření si jejich platnosti).

6. Poproste vašeho Nejvyššího Duchovního Rádce, Kterým/Kterou je Nejvyšší, aby vám určil, jakým způsobem byste si měli uspořádat své každodenní žití, aby v něm byly náležitě obsaženy, aktualizovány a realizovány všechny aspekty vašeho pozemského života a aby měly stejnou příležitost ke své manifestaci. Ať vám Nejvyšší ukáže, kolik času byste měli věnovat každé s nimi související aktivitě (různé dny si mohou vyžadovat, abyste věnovali různou délku času různým aspektům vašeho života).

7. V přítomnosti všech vašich ostatních Duchovních rádců poproste Nejvyššího, aby vám zobrazil, jestli jste na to připraveni, jaký je skutečný smysl vašeho pozemského života. Proč jste tu, a kdo jste? Jak máte chápat svůj pozemský život a jaký je nejlepší možný způsob naplnění účelu vašeho zdejšího pobytu?

8. Poproste Nejvyššího jako vašeho Nejvyššího Duchovního Rádce, a vaši Vnitřní Mysl a všechny ostatní Duchovní rádce, aby náležitě opětovně spojili a sjednotili všechny aspekty vaší osobnosti a vašeho života v souladu s pravými duchovními principy Božské Lásky a Božské Moudrosti z nitra ven, a aby udrželi vaši mysl otevřenou a aby vás učinili pohyblivými, flexibilními, tolerantními a vždy připravenými bezpodmínečně dávat, přijímat, sdílet a opětovat v duchu pravé lásky

a moudrosti. Ať vás Nejvyšší naplní vědomím a pocitem Své Božské Lásky a Božské Moudrosti a ať vás inspiruje a vede ve všech záležitostech vašeho života bez jakékoliv výjimky či výluky.

9. Dejte si závazek, že budete vykonávat tyto či podobné typy cvičení na každodenním základu. Tato cvičení jsou součástí vašeho skutečného duchovního života, které umožňují, abyste žili vyváženým a sjednoceným způsobem a které vám dovolují dosáhnout skutečného pochopení a naplnění vašeho života.

Když skončíte, dbejte na to, abyste všem poděkovali za všechnu pomoc a za všechno, co se událo, a zeptejte se, zda je ještě něco, co je třeba dnes vykonat. Pokud je, pracujte na tom dále, dokud není všechno dokončeno. Když není, dokončete svá cvičení, cítíte se svěží, čilí, mající čistou hlavu, jsoucí ve vynikající náladě a připraveni pustit se do ostatních vašich každodenních činností co nejefektivnějším a nejúspěšnějším způsobem.

Dbajte, abyste vždy prohledali a prozkoumali sebe i styl a způsob svých cvičení, abyste zjistili, zda není ve vás nebo ve vašich cvičeních nějaká tendence sklouznout do zritualizování, zautomatizování, návyku či povrchnosti.

Rázně odstraňte všechny takové tendence. Nikdy nedovolte, aby pronikly do vašeho života, tím, že budete vždy inovativní, invenční, kreativní, rozmanití a všestranní ve vašich cvičeních a ve všem ostatním a že poprosíte Nejvyššího a všechny vaše pravé Duchovní rádce, aby vám pomohli být skutečně inovativními, invenčními a kreativními v tomto, jako i ve všech ostatních úkolech vašeho života.

Nuže, pokud budeme dodržovat tyto či podobné postupy, jaké byly načrtnuty v této knize, a když je budeme vykonávat poctivě, loajálně, usilovně a s velkým odhodláním, můžeme postupně, krok za krokem, odstranit negativní stav z našeho života a nastolit vyvážený a sjednocený život. Tím získáme správné chápání a naplnění našeho pozemského života.

Tehdy budeme požehnáni naším Stvořitelem navěky.